

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 432 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Αυλοκόλακες του Τραμπ, Δαπάνες για εξοπλισμούς,
Πλειστηριασμοί-Κατασχέσεις, διάλυση Παιδείας-Υγείας-Ασφάλισης,
Αντιαπεργιακά-αντισυνδικαλιστικά μέτρα...

Με τη σημαία του Νοέμβρη

Να διώξουμε την κυβέρνηση και όλους τους μνημονιακούς

Μεγάλη νίκη για τους εργαζόμενους της BIOME

Ακόμη μια πολύ σημαντική μάχη κέρδισαν οι εργαζόμενοι της BIOME την Πέμπτη 2/11, με την οριστική κατοχύρωση όλων των μηχανημάτων του εργοστασίου. Συγκεκριμένα, 19 εργαζόμενοι της παλιάς BIOME που απολύθηκαν μετά την εγκατάλειψη της μητρικής εταιρίας (ΦΙΛΚΕΡΑΜ) και της θυγατρικής της (BIOME) από την οικογένεια Φιλίππου, παρασυρόμενοι από την πρώην εργοδοσία, προσπάθησαν να σταματήσουν τον πλειστηριασμό μέσω του οποίου το σωματείο της σημερινής αυτοδιαχειριζόμενης BIOME είχε καταφέρει να κατάσχει τα μηχανήματα, ώστε να επαναλειτουργήσει το εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο της BIOME.

Υπενθυμίζουμε ότι οι σημερινοί εργαζόμενοι του αυτοδιαχειριζόμενου εργοστασίου της BIOME έχοντας μείνει απλήρωτοι από το 2011 (όταν έκλεισε και εγκαταλείφθηκε το εργοστάσιο), προχώρησαν σε επίσχεση εργασίας, κατέλαβαν το εργοστάσιο, και από τις 12/2/2013 αποφάσισαν να το λειτουργήσουν οι ίδιοι, με αυτοδιαχείριση και με όλες τις αποφάσεις να λαμβάνονται μέσα από τη γενική συνέλευσή τους.

Η πρώην εργοδοσία, η γνωστή οικογένεια Φιλίππου -η οποία έχει ήδη καταδικαστεί πρωτόδικα, με δύο διαφορετικές δικαστικές αποφάσεις, σε 23 και 123 μήνες φυλάκιση αντίστοιχα, λόγω χρεών προς τους εργαζόμενους- προσπάθει από τότε με κάθε τρόπο να σταματήσει το επιτυχημένο εγχείρημα της αυτοδιαχειριζόμενης BIOME. Για τις νομικές κυρίως προσπάθειες χρησιμοποιεί συνήθως τόσο κάποιους πρώην εργαζόμενους της παλιάς BIOME, που δεν συμμετέχουν στην αυτοδιαχείριση, αλλά κυρίως μια μερίδα φιλοεργοδοτικών εργαζόμενων της μητρικής εταιρίας ΦΙΛΚΕΡΑΜ - οι τελευταίοι, μάλιστα, έχουν και την πλήρη στήριξη του... Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης.

Το επόμενο διάστημα η πρώην εργοδοσία σκοπεύει να εντείνει την επίθεσή της, με μια νέα προσπάθεια για πώληση του οικοπέδου όπου βρίσκεται η αυτοδιαχειριζόμενη BIOME. Να υπενθυμίσουμε ότι οι εργαζόμενοι μαζί με την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης, έχουν σταματήσει τρεις φορές, με τη μαζική τους παρουσία στα Δικαστήρια της Θεσσαλονίκης, τη διαδικασία πλειστηριασμού του οικοπέδου.

Παρά την πρόσφατη νίκη δεν πρέπει να υπάρξει εφησυχασμός. Όλοι οι εργαζόμενοι και η νεολαία πρέπει να συνεχίσουν να στηρίζουν το πρώτο επιτυχημένο εγχείρημα κατάληψης και αυτοδιαχείρισης στη χώρα τα τελευταία χρόνια. Γιατί αποτελεί ένα πραγματικό υπόδειγμα αγώνα εργαζομένων για να κρατήσουν ζωντανό το εργοστάσιο, για να βάλουν φραγμό στην εργοδοτική λεηλασία και στη καταστροφή του παραγωγικού ιστού της χώρας, αλλά και για να μπορέσουν να επιβιώσουν με αξιοπρέπεια οι ίδιοι και οι οικογένειές τους.

Παράλληλα οι εργαζόμενοι της BIOME συνεχίζουν την προσπάθεια παραγωγής νέων προϊόντων (επαγγελματικά καθαριστικά, αλλά και δομικά υλικά) και διεύρυνσης των πωλήσεων με τη δημιουργία καταστήματος στην Αθήνα, τη δημιουργία ηλεκτρονικού καταστήματος (viomecoop.com) στο διαδίκτυο, τη συμμετοχή σε παζάρια χωρίς μεσάζοντες κ.α. Τέλος, συνεχίζουν τον κινηματικό αγώνα, με τελευταία προσπάθεια τη συμμετοχή τους στην 6η Διεθνή Συνάντηση Ανακτημένων Επιχειρήσεων που έγινε στο Μπουένος Άιρες στα τέλη Αυγούστου.

Πίτσος

Η ανάπτυξη έρχεται,
η Πίτσος κλείνει

σελ. 4

Τομά Σανκαρά

30 χρόνια απο τη
δολοφονία του

σελ. 7

Συνέδριο του NAP

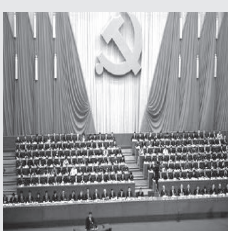
Κριτική στις Θέσεις
για το 4^ο συνέδριο

σελ. 11

19ο Συνέδριο ΚΚ Κίνας

Εμβάθυνση της
ιμπεριαλιστικής
στρατηγικής

σελ. 13

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή
- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

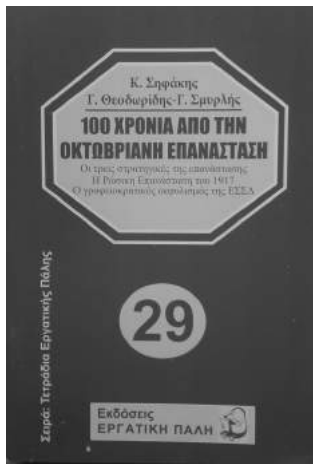
Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

100 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση

Συγγραφείς: Κ. Σηφάκης, Γ. Θεοδωρίδης,
Γ. Συμυρή

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2017

Σελίδες: 84

Τιμή: 2 ευρώ

Φέτος, 100 χρόνια μετά την πρώτη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση, και σχεδόν 30 χρόνια μετά το βιαστικά διακηρυγμένο «τέλος της ιστορίας» από τους καπιταλιστές, οι αντιφάσεις του καπιταλισμού, οι κοινωνικές και ταξικές ανισότητες, το βάθος και η έκταση της καπιταλιστικής κρίσης βρίσκονται στο μεγαλύτερο σημείο παροξυσμού. Οι παγκόσμιες δυνάμεις της εργατικής τάξης, από τις ΗΠΑ και την Ευρώπη μέχρι την Κίνα και την Ινδία μπαίνουν ξανά σε ένα βασανιστικό αγώνα ενάντια στο κοινωνικό σύστημα, που απειλεί πλέον την ανθρωπότητα με ένα πρωτοφανές ιστορικό πισωγύρισμα.

Η προσούρα *Εκατό χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση* στοχεύει στη συνοπτική ενημέρωση των νέων αγωνιστών πάνω σε προβλήματα στρατηγικής που απασχόλησαν το ρωσικό εργατικό κίνημα, στην εξέλιξη της Οκτωβριανής Επανάστασης, στις αιτίες που οδήγησαν στην γραφειοκρατικοποίηση της ΕΣΣΔ κ.α. Η έκδοση της προσούρας αυτής εντάσσεται σε μια σειρά εκδόσεων της Ο.Κ.Δ.Ε. στα πλαίσια της συμπλήρωσης εκατό χρόνων από την Οκτωβριανή Επανάσταση.

Από τον Πρόλογο

Διόρθωση: «Στο άρθρο του προηγούμενου φύλλου της *Εργατικής Πάλης* για την καμπάνια αποκατάστασης της προτομής του Π. Πουλιόπουλου στη Θήβα (ΕΠ Οκτωβρίου, σελ. 15), από τεχνικό λάθος γράφτηκε ότι ο Π. Πουλιόπουλος είναι 'η μεγαλύτερη μορφή που γέννησε το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα και παγκοσμίως'. Το σωστό κείμενο ήταν: 'η μεγαλύτερη μορφή που γέννησε το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα και μια από τις μεγαλύτερες παγκοσμίως'.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Αθήνα

Περίπτερα: ΠΛ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα. Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Τα δίνουν ΟΛΑ!

Το ταξίδι του Τσίπρα στις ΗΠΑ και τα όσα έγιναν και ειπώθηκαν εκεί, «αποκάλυψαν» ακόμη μια πλευρά του ίδιου και της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Ο Τσίπρας και η άθλια και δωσίλογη κυβέρνησή του –λίγες μέρες πριν από την 44ή επέτειο της εξέγερσης του «Πολυτεχνείου» (της οποίας ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά ήταν ο αντι-αμερικανισμός) αναδείχθηκαν ως οι πιο πρόθυμοι φίλοι των Αμερικανών και σε αυλοκόλακες ακόμη και του Ντ. Τραμπ, γλείφοντας εκεί που κάποτε έφτυναν. Εκστομίστηκαν εκφράσεις της εποχής του '50 («μας συνδέουν οι κοινές αρχές της ελευθερίας και της δημοκρατίας» (!) καθώς και γελοιότητες σχετικά με το ΔΝΤ («μουσική στα αυτιά» οι θέσεις του Ταμείου) και υπαινιγμοί για δήθεν αξιοποίησή του σε μια προοπτική «χαλάρωσης» του προγράμματος επιτήρησης, κυρίως στο θέμα της αποπληρωμής του χρέους.

Όλα αυτά και όσα ακολούθησαν δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Είναι μια πορεία, που έχουν σχεδιάσει προσεκτικά κυρίως οι Κοτζιάς και Καμμένος (είχε ξεκινήσει από τους Σαμαρά - Βενιζέλο), που ήδη έχει εντάξει τη χώρα μας στον αιματοβαμμένο, επικίνδυνο και φιλοπόλεμο άξονα ΗΠΑ - Ισραήλ - Αίγυπτου, σε μια προσπάθεια να επωφεληθεί η ελληνική αστική τάξη από την κατάσταση στη Μ. Ανατολή, την κρίση του τουρκικού καθεστώσ και τα πολλά προβλήματα του Ερντογάν με ΕΕ και ΗΠΑ.

Οι ΗΠΑ και ιδιαιτέρως ο Τραμπ αρκέστηκαν στα λόγια για «δημοκρατία και ελευθερία». Ο πακτωλός χρημάτων, περίπου 2,4 δισ. δολάρια που θα διατεθεί για την λεγόμενη αναβάθμιση των F-16, φυσικά μόνο τα συμφέροντα των ΗΠΑ εξυπηρετεί και όχι μόνο τα οικονομικά. Οι σημαντικές αποτυχίες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Συρία, Μ. Ανατολή και στην ευρύτερη

πολιτική αλλά και οι μικρές ή μεγάλες αντιθέσεις με την Τουρκία, αντικειμενικά αναβαθμίζουν τη γεωστρατηγική θέση της Ελλάδας στο ιμπεριαλιστικό σύστημα και ιδιαίτερα ορισμένων περιοχών της, όπως π.χ. η Κρήτη και το λιμάνι της Σούδας. Ο Τσίπρας και η παρέα του φαίνεται να σπεύδουν να εκμεταλλευτούν, όσο αυτό είναι δυνατό, την κατάσταση, εξυπηρετώντας τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε βάρος των συμφερόντων του ελληνικού λαού αλλά και των γειτονικών λαών.

Όσα έγιναν γνωστά μέχρι σήμερα

Πέρα από τη συμφωνία για τα F-16, δεν έγινε ποτέ επισήμως γνωστό –όπως είναι κατανοητό στα πλαίσια της μυστικής διπλωματίας– τι άλλο ειπώθηκε ή συμφωνήθηκε στις συναντήσεις του Τσίπρα στις ΗΠΑ, εκτός από γενικόλογες για αμερικάνικες επενδύσεις που φυσικά πρόκειται για αέρα κοπανιστό. Όμως ο λαλίστατος πρέσβης των ΗΠΑ, Τζέφρι Πάιατ, έκανε κάποιες αποκαλύψεις για τις συμφωνίες του Τσίπρα. Αυτές σε γενικές γραμμές έχουν ως εξής:

- α) Παραχώρηση στις ΗΠΑ στρατιωτικής βάσης στην Αλεξανδρούπολη για επιθετικά - πολεμικά ελικόπτερα,
- β) παραχώρηση, με ειδική σχέση και συμφωνία, του εμπορικού λιμανιού της Αλεξανδρούπολης στις ΗΠΑ για εμπορική χρήση και ειδικότερα για τη μεταφορά αμερικάνικου φυσικού - σχιστολιθικού αερίου, μέσω του αγωγού φυσικού αερίου (TAP) με κατεύθυνση την Ιταλία, τα Βαλκάνια και την Ευρώπη. Το σχέδιο αποβλέπει στην εκτόπιση του ρωσικού φυσικού αερίου από τις ευρωπαϊκές αγορές.

Αυτές οι παραχωρήσεις, η στρατη-

γική αναβάθμιση της βάσης των ΗΠΑ στη Σούδα και η υπόσχεση για παραχώρηση μιας ακόμα μεγάλης βάσης στον ελλαδικό χώρο, μπλέκουν την χώρα μας στο εξαιρετικά επικίνδυνο παιχνίδι ανταγωνισμών και συγκρούσεων που διεξάγεται στην περιοχή. Είναι προφανές ότι τα ορμητήρια των αμερικανών σε Αλεξανδρούπολη και Σούδα αποσκοπούν να ανακόψουν την κλονιζόμενη ηγεμονία τους στην περιοχή και να αντιμετωπίσουν τη Ρωσία και την Κίνα στην περιοχή της Α. Μεσογείου. Αν μάλιστα λάβει κανένας υπόψη όσα μεταδίδουν τα μεγάλα αμερικανικά τηλεοπτικά δίκτυα, ότι στη Σούδα γίνονται ήδη εργασίες που την προετοιμάζουν για τον ελλιμενισμό αεροπλανοφόρων πλοίων, και το δημοσίευμα των *New York Times* περί μεταφοράς στην Κρήτη των πυρηνικών όπλων που είναι μέχρι σήμερα ανεπτυγμένα στην τουρκική βάση του Ιντσιρλίκ (βάση που οι Αμερικάνοι και το ΝΑΤΟ θεωρούν ήδη επισφαλή) τότε το παιχνίδι «χοντραίνει» και γίνεται εξαιρετικά επικίνδυνο. Τέλος, δεν πρέπει να παραλείψουμε το αίτημα που κατατέθηκε επισήμως από την κυβέρνηση για προμήθεια υπερσύγχρονων και πανάκριβων F-35, αλλά και νέων πολεμικών πλοίων, ικανών να «σηκώσουν» πυραυλικό εξοπλισμό.

Στη μέγγενη των συγκρούσεων της περιοχής

Όλα όσα εκτέθηκαν παραπάνω δείχνουν ότι η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα είναι διατεθειμένη να εξυπηρετήσει τα πιο επικίνδυνα συμφέροντα, ντόπια και ξένα, όπως έκαναν και οι προκάτοχοί της, οι αστικές και ιδιαίτερα οι μνημονιακές κυβερνήσεις. Όπως δήλωσε

ο Τζέφρι Πάιατ (πρέσβης στο Κίεβο κατά το νεοφασιστικό πραξικόπημα του 2014), «οι σχέσεις της Ελλάδας με τις ΗΠΑ δεν ήταν ποτέ τόσο ισχυρές όσο σήμερα», δείχνουν ότι ο Τσίπρας και η παρέα του εξυπηρετούν με τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Σε μια περίοδο που οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και οι νεολαία φτωχοποιούνται διαρκώς, όταν τα συστήματα υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης καταρρέουν, η κυβέρνηση Τσίπρα ξοδεύει ένα υπέρογκο ποσό για πολεμικές δαπάνες, προτίθεται να ξοδέψει ακόμη περισσότερα για την αγορά πανάκριβων οπλικών συστημάτων κ.λπ. Και δεν είναι μόνο αυτό: μετατρέπει σταδιακά τη χώρα σε ορμητήριο και τη θέτει στο επίκεντρο της μεγαλύτερης ίσως σύγκρουσης στον κόσμο σήμερα, σε συμμαχία με τον αιματοβαμμένο άξονα ΗΠΑ - Ισραήλ - Αίγυπτου. Αυτός ο ρόλος που επιχειρούν να παίξουν ο Τσίπρας και η κυβέρνησή του, μια ακραία φιλοατλαντική, φιλοϊμπεριαλιστική, φιλομιλιταριστική και αναγκαστικά εθνικιστική πολιτική, είναι εξαιρετικά επικίνδυνος για τον ελληνικό λαό αλλά και για τους λαούς όλης της περιοχής.

Αυτόν το θανάσιμο κίνδυνο, που ορθώνεται όλο και περισσότερο από πάνω μας, πρέπει να τον αποτρέψουμε όσο το δυνατό γρηγορότερα. Γι' αυτό πρέπει να διαθέσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να συντρίψουμε την αντιδραστική κυβέρνηση Τσίπρα αλλά και όλες τις μνημονιακές δυνάμεις που έχουν την ίδια πολιτική. Ταυτόχρονα, χρειάζεται να παλέψουμε για την εγκαθίδρυση μιας δικής μας κυβέρνησης, μιας κυβέρνησης των εργαζομένων, που θα βάλει στο κέντρο της τα συμφέροντά μας, την ειρηνική συμβίωση των λαών και όχι τους ανταγωνισμούς και τις πολεμικές συγκρούσεις των ιμπεριαλιστών.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΟΣΑ, το **μεικτό ωρομίσθιο** στην Ελλάδα διαμορφώνεται στα 10,2 δολάρια ΗΠΑ (8,75 ευρώ), ενώ ο μέσος όρος των χωρών του Οργανισμού είναι στα 16,5 δολάρια/ώρα (61% υψηλότερος). Επιπλέον, προκύπτει ότι η Ελλάδα έχει το μεγαλύτερο ποσοστό ανεργίας στις χώρες του ΟΟΣΑ (21,6% το β' τρίμηνο του 2017) και ότι από τους ανθρώπους σε εργάσιμη ηλικία (15-64 ετών), μόνο οι μισοί περίπου εργάζονται (50,8% το 2015, 53% το 2017), ενώ στις χώρες του ΟΟΣΑ εργάζονται 2 στους 3 (66,4%). Οι εργαζόμενοι που απολύονται και μένουν άνεργοι, χάνουν το 32% του εισοδήματός τους, όταν ο μέσος όρος αυτού του δείκτη στις χώρες του ΟΟΣΑ είναι 6,5%. Από τα στοιχεία προκύπτει επίσης ότι το 16,1% των εργαζομένων αμείβονται με κάτω του 50% του διάμεσου διαθέσιμου εισοδήματος των νοικοκυριών, ενώ στις χώρες του ΟΟΣΑ μόνο το 10,6% των εργαζομένων αμείβονται με αυτούς τους μισθούς (το εισοδηματικό όριο όσων αντιμετωπίζουν κίνδυνο φτώχειας ορίζεται στο 60% του διάμεσου εισοδήματος).

Σε **συνθήκες φτώχειας** ή κοινωνικού αποκλεισμού ζουν πάνω από 1 στους 3 κατοίκους στην Ελλάδα και κατά μέσο όρο 1 στους 4 στην ΕΕ, σύμφωνα με τα στοιχεία του 2016, που έδωσε στη δημοσιότητα η Eurostat. Συγκεκριμένα, στην Ελλάδα το 2016 βρίσκονταν αντιμέτωποι με τον κίνδυνο της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού το 35,6% του πληθυσμού (3,8 εκ. άνθρωποι), έναντι 28,1% το 2008. Στην ΕΕ το αντίστοιχο ποσοστό έπεσε το 2016 στο 23,4% (117,5 εκ. άνθρωποι), κάτω από τα επίπεδα του 2008 (23,7%). Η Eurostat διακρίνει τις εξής περιπτώσεις: α) κατάσταση φτώχειας (εισόδημα μικρότερο του 60% του μέσου εθνικού εισοδήματος), β) κατάσταση ένδειας (στέρηση βασικών καταναλωτικών αγαθών ή αδυναμία να αντεπεξέλθει κανείς σε στοιχειώδεις οικονομικές υποχρεώσεις), γ) μέλος οικογένειας που είναι αντιμέτωπη με τον κίνδυνο της ανεργίας (της οποίας κανένα μέλος δεν έχει «κανονική δουλειά»). Στην Ελλάδα, σε συνθήκες φτώχειας βρίσκεται το 21,2% του πληθυσμού, σε συνθήκες ένδειας το 22,4%, ενώ σε οικογένεια αντιμέτωπη με τον κίνδυνο της ανεργίας ζει το 17,2% του πληθυσμού. Τα αντίστοιχα μέσα ποσοστά στην ΕΕ είναι 17,3%, 7,5% και 10,4%.

Στα 23,74 ευρώ ανέρχεται, στις «κοινές» επιχειρήσεις, το **μέσο ημερομίσθιο** για τη μερική απασχόληση και στα 51,47 ευρώ το αντίστοιχο για την πλήρη απασχόληση, ενώ ο μέσος μισθός ανέρχεται σε 349,13 ευρώ και 1.203,98 ευρώ αντίστοιχα. Αυτά τα στοιχεία προέκυψαν από την επεξεργασία των «Αναλυτικών Περιοδικών Δηλώσεων» που υποβλήθηκαν για τον Ιανουάριο του 2017, όπως γνωστοποίησε ο Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ). Στο σύνολο των ασφαλισμένων, η μέση μηνιαία απασχόληση είναι 21,19 ημέρες, στους ασφαλισμένους στις «κοινές» επιχειρήσεις 21,33 και στους ασφαλισμένους στα οικοδομοτεχνικά έργα 12,31. Συγκριτικά με την επεξεργασία των δεδομένων του Δεκεμβρίου του 2016, ο αριθμός των ασφαλισμένων στις «κοινές» επιχειρήσεις μειώθηκε κατά 4,78%, στα οικοδομοτεχνικά έργα κατά 23,57% και στο σύνολο των επιχειρήσεων κατά 5,14%.

Η ανάπτυξη έρχεται, η Πίτσος κλείνει

Μετά από 152 χρόνια παρουσίας στην Ελλάδα η BSH Hellas (πρώην Πίτσος) βάζει λουκέτο πετώντας έτσι στον δρόμο 250 εργαζόμενους. Οι εργαζόμενοι, ενημερώθηκαν από την εργοδοσία στις αρχές Οκτωβρίου ότι η εταιρεία θα κλείσει μέχρι το τέλος του 2018.

Για να χρυσώσει το χάπι, η εταιρεία δίνει πακέτο εθελουσίας εξόδου που θα κρατήσει για ένα μήνα και το οποίο πέρα από τη νόμιμη αποζημίωση, θα περιλαμβάνει και την έξτρα παροχή των 4.000 ευρώ για κάθε έτος εργασίας, πράγμα που σημαίνει ότι για κάθε εργαζόμενο με τριάντα έτη εργασίας η αποζημίωση θα έχει ως ανώτερο όριο τις 120.000 ευρώ.

Η Πίτσος, που ιδρύθηκε το 1865, ήταν αρχικά ένα μικρό οικογενειακό εργοστάσιο (από όπου προκύπτει και το όνομα Πίτσος) που στεγαζόταν στο κέντρο της Αθήνας. Το 1977 το εργοστάσιο εξαγοράστηκε κατά 60% από τις γερμανικές εταιρείες BSH και SIEMENS. Το 1986 μπήκε στην εταιρεία και η Robert - Bosch κυρίως για την διανομή συσκευών στην Ελλάδα. Το 2002 η εταιρεία μετονομάστηκε σε BSH οικιακές συσκευές ΑΒΕ. Το 2014 η Robert Bosch GmbH εξαγόρασε το 50% της Bosch - Siemens Hausgerate GmbH. Εδώ να σημειώσουμε ότι το 2002 το ελληνικό Δημόσιο προχώρησε σε συμφωνία με τη Siemens στο πλαίσιο διευθέτησης των διοικητικών και νομικών διαφορών που υπήρχαν με τα μαύρα ταμεία της τελευταίας. Μέσα στα πολλά και διάφορα σημεία της συμφωνίας ήταν και η αναβάθμιση και επέκταση του εργοστασίου, η οποία όμως παρά τις υποσχέσεις της εταιρείας για επένδυση 100 εκ. ευρώ, αυτή δεν έγινε ποτέ.

Δυστυχώς ακόμα ένα εργοστάσιο στον καιρό της κρίσης και των μνημονίων φεύγει και αφήνει πίσω του καμμένη γη, πετάει στην ανεργία και τη φτώχεια 250 εργαζόμενους και τις οικογένειες τους, οι οποίοι προστίθενται στις λίστες των χιλιάδων ανέργων της χώρας. Την ίδια στιγμή που τα ποσοστά πτώσης της βιομηχανίας και της μεταποίησης έχουν μειωθεί την τελευταία επταετία σε πολεμικά επίπεδα και κατέχουν τρομακτική μερίδα στο μειωμένο κατά 25% ΑΕΠ της ελληνικής οικονομίας.

Παρά την τρομακτική συρρίκνωση της πα-

ραγωγικής βάσης που απειλεί την ίδια την ύπαρξη και αναπαραγωγή της βιομηχανικής εργατικής τάξης, παρά το γεγονός ότι κάθε νέο κλείσιμο εργοστασίου θα πρέπει να εκλαμβάνεται από τους εργαζόμενους σαν αιτία πολέμου και να αποτρέπει με μαχητικούς αγώνες, το σωματείο Μετάλλου αναλώνεται σε διαμαρτυρίες χωρίς να κάνει κάτι ουσιαστικό ώστε η απόφαση της BSH να αποτραπεί και να ανακληθεί η διάλυση της εταιρείας και το κλείσιμο του εργοστασίου.

Για όλη αυτήν την ιστορία η ξεπουλημένη στα μνημόνια και τους μπερλιαριστές κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ τηρεί σιγή ιχθύος, προστατεύοντας πρακτικά, μέσα από το βάρβαρο μνημονιακό νομοθετικό πλαίσιο που ψηφίζει και εφαρμόζει, τα πολυεθνικά και εργοδοτικά συμφέροντα εις βάρος των εργαζομένων. Κομπάζει για την παροχή του κοινωνικού μερίσματος ενώ την ίδια στιγμή σαρώνει τα δικαιώματα τους μισθούς και τις θέσεις εργασίας των εργαζομένων με την πολιτική της.

Όλα τα παραπάνω κάνουν ξεκάθαρο τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε εμείς οι εργαζόμενοι. Αυτός είναι ο δρόμος του αγώνα και της πάλης ενάντια στην κατάρρευση της παραγωγής και της οικονομίας, η υπεράσπιση των ιδίων των ζώων και του μέλλοντος των παιδιών μας ενάντια στα λουκέτα των εργοδοτών. Με οργάνωση και αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς ενάντια σε κάθε εργοδοτική αυθαιρεσία. Με όπλο μας τους αγώνες μας να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα και τον κανιβαλισμό των μνημονίων. Με την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση των εργατών, με τη δημιουργία απεργιακών επιτροπών και επιτροπών αλληλεγγύης να προχωρήσουμε σε αποφασιστικούς και μαχητικούς αγώνες, με απεργίες, καταλήψεις, με την εφαρμογή του εργατικού ελέγχου και της εργατικής αυτοδιαχείρισης ακόμη, να προστατέψουμε το αυτονόητο και αναφαίρετο δικαίωμα στη ζωή και την αξιοπρέπεια, για εμάς, τις οικογένειές μας αλλά και ολόκληρη την κοινωνία. Πρέπει να οργανωθούμε και να παλέψουμε μέχρι τέλους, ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα που στη φάση της σαπίλας του προσπαθεί να επιβιώσει μέσα από την εξό-

επίκαιρα...

Απεργία εργαζομένων στον ΟΤΕ

Με κεντρικό αίτημα την υπογραφή συλλογικών συμβάσεων απήργησαν οι εργαζόμενοι στον ΟΤΕ στις 30 και 31 Οκτώβρη. Η εργοδοσία του ιδιωτικοποιημένου ΟΤΕ (που ανήκει κατά πλειοψηφία στην *Deutsche Telekom*) προχωρά σε κατάργηση των υπαρχόντων συλλογικών συμβάσεων εργασίας (ΣΣΕ) και σε προσπάθεια υπογραφής νέων, με μείωση σε μισθούς και διατήρηση των ωραρίων. Οι εργαζόμενοι αναφέρουν ότι σχεδιάζονται απολύσεις, σε μια επιχείρηση που απασχολεί 11.000 εργαζόμενους.

Οι εργαζόμενοι κάλεσαν το πρωί της 30ής Οκτώβρη σε συγκέντρωση στο Νέο Υπεραστικό Μέγαρο Αθηνών του ΟΤΕ, στην οδό 3ης Σεπτεμβρίου, και σε πορεία στο υπουργείο Εργασίας. Στις 31 Οκτώβρη συγκεντρώθηκαν στο Μέγαρο του ΟΤΕ στην λεωφόρο Κηφισίας. Όπως τονίζουν, διεκδικούν «υπογραφή ΣΣΕ με αυξήσεις μισθών, ενιαίο ωράριο και διασφάλιση των θέσεων εργασίας». Παράλληλα, σημειώνουν ότι οι σταθερές θέσεις εργασίας έχουν μειωθεί κατά 7.000 και έχουν αντικατασταθεί με εργολαβική, ανασφάλιστη και μερική εργασία των 250 και 400 ευρώ, καθώς επίσης και ότι το μισθολογικό κόστος έχει συμπιεστεί στο μισό σε σχέση με το 2011 (308 εκατ. ευρώ έναντι 658 εκατ. ευρώ), ενώ έχουν τριπλασιαστεί τα εργατικά ατυχήματα.

Η εργοδοσία προσπάθησε να αξιοποιήσει ως απεργοσπαστικό μηχανισμό το προσωπικό που είχε παραχωρηθεί από την ΟΜΕ-ΟΤΕ ως προσωπικό ασφαλείας. Προσπάθησε να μεταβάλει σε απεργοσπάστες τους τεχνικούς, οι οποίοι, ενώ είχαν δηλωθεί ως *standby*, επέλεξαν να απεργήσουν. Έδωσε άδειες και ρεπό, επιτιθέμενη στο δικαίωμα στην απεργία. Παραβίασε τις προβλέψεις της συλλογικής σύμβασης που αφορούν το μέγεθος του προσωπικού ασφαλείας, ενθαρρύνοντας υπηρεσιακά στελέχη να αυτοσχεδιάσουν ενάντια στην απεργία (προϊστάμενος στις πωλήσεις της *Protergia* δήλωσε αυθαίρετα όλο το προσωπικό του ως προσωπικό επιφυλακής).

Παρά τη λυσσασμένη προσπάθεια της εργοδοσίας, οι εργαζόμενοι απήργησαν μαζικά και κατέγραψαν πρωτοφανή ποσοστά συμμετοχής από την πρώτη μέρα της απεργίας. Παρά τον απεργοσπαστικό μηχανισμό που προσπάθησε να στήσει η διοίκηση του ΟΤΕ, η συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία έφτασε το 75%, ενώ οργανώθηκαν με επιτυχία απεργιακές φρουρές για τον αποκλεισμό των κτιρίων τις ημέρες της απεργίας.

Ρατσιστική επίθεση... για μια σημαία

Τα ξημερώματα της Παρασκευής 3 Νοέμβρη, η οικογένεια του εντεκάχρονου Αμίρ από το Αφγανιστάν, που μένει στη Δάφνη, δέχτηκε επίθεση στο σπίτι της από ομάδα φασιστών. Οι πέτρες που πέταξαν τα φασιστοειδή έσπασαν τα τζάμια του ισόγειου σπιτιού και μπήκαν στο παιδικό δωμάτιο όπου ο Αμίρ κοιμόταν με τη μικρή αδελφή του. Οι δράστες άφησαν χειρόγραφο σημείωμα στον Αμίρ με την προτροπή «φύγε στο χωριό σου». Η επίθεση σχετίζεται πιθανότατα με την απόφαση του διευθυντή του σχολείου του Αμίρ να μην κρατήσει το μικρό προσφυγόπουλο τη σημαία του σχολείου του στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου, παρότι είχε κληρωθεί ως σημαιοφόρος.

Οι επιθέσεις αυτές προστίθενται στη σειρά επιθέσεων από φασίστες και χρυσαυγίτες ενάντια σε παιδιά μεταναστών και προσφύγων που κράτησαν την σημαία στις παρελάσεις (όπως στη Σαντορίνη), καθώς και στις χρυσαυγίτικες ρατσιστικές αντιδράσεις ενάντια στην παρουσία παιδιών μεταναστών σε ελληνικά σχολεία, όπως το 144ο σχολείο του Κολωνού, που έχει παραχωρηθεί στην Πακιστανική Κοινότητα για μαθήματα της μητρικής τους γλώσσας.

Είναι υπόθεση όλων μας να αντισταθούμε και να σβήσουμε τη ρατσιστική φλόγα που καλλιεργεί το σύστημα και την οποία ενσαρκώνουν πολιτικά τέρατα όπως η Χρυσή Αυγή. Η δίκη-παρωδία της Χρυσής Αυγής δείχνει τις προθέσεις της αστικής δικαιοσύνης. Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, το εργατικό, φοιτητικό και νεολαιίστικο κίνημα μπορούμε να δώσουμε μια αποφασιστική απάντηση, απομονώνοντας και συντρίβοντας τους φασίστες και την ιδεολογία τους.

Απορρίφθηκαν εκ νέου οι αιτήσεις της Ηριάννας Β.Λ. και του Περικλή Μ.

Τη Δευτέρα 16-10 το Εφετείο Αθηνών απέρριψε τις αιτήσεις για αναστολή εκτέλεσης της ποινής, οι οποίες είχαν κατατεθεί από την Ηριάννα Β.Λ. και τον Περικλή Μ. Το πενταμελές Εφετείο Αναστολών, μετά από μία πολύωρη διαδικασία, αποφάσισε για δεύτερη φορά μετά τον περασμένο Ιούλη, πως η Ηριάννα και ο Περικλής πρέπει να παραμείνουν στη φυλακή.

Η Ηριάννα Β.Λ. έχει καταδικαστεί για οπλοκατοχή, με μόνο στοιχείο ένα χαμηλής ποσότητας και κακής ποιότητας δείγμα DNA, το οποίο μάλιστα δεν στάθηκε δυνατόν καν να επανελεχθεί κατά το στάδιο της ανάκρισης, όπως ζητήθηκε από την υπεράσπιση. Από την άλλη, ο Περικλής Μ., συγκατοικός του συντρόφου της Ηριάννας Β.Λ., διώκεται βάσει ενός μείγματος DNA, που συνολικά φαίνεται πως περιελάμβανε γενετικό υλικό

οκτώ διαφορετικών ατόμων!

Στο Εφετείο Αθηνών, η αίθουσα ήταν ασφυκτικά γεμάτη με κόσμο, στη συντριπτική του πλειοψηφία νεαρής ηλικίας, αλληλέγγυο στους δύο κατηγορούμενους. Η έδρα από την αρχή της διαδικασίας προστατευόταν από την παρουσία της αστυνομίας μέσα στην αίθουσα, την οποία καλούσε συνεχώς να επιτηρεί τους ανθρώπους που ήταν εκεί για να συμπαρασταθούν. Ενδεικτική του αυταρχισμού ήταν η στιγμή που η πρόεδρος του Εφετείου, απευθυνόμενη προς το ακροατήριο, δήλωσε με θράσος «χάρη σας κάνω που βρίσκεστε στην αίθουσα», ενώ σε όλη τη διαδικασία περίσσευε η ειρωνία.

Η υπερασπιστική γραμμή της Ηριάννας κινήθηκε γύρω από την επαγγελματική της σταδιοδρομία και στα προβλήματα που θα δημιουργηθούν σ' αυτήν από την προφυλάκιση της. Από την πλευρά του ο Περικλής Μ.

πρόβαλε ως κύριο λόγο για την αναστολή εκτέλεσης της ποινής του, το σοβαρό αυτοάνοσο νόσημα από το οποίο πάσχει, καθώς με την παραμονή του στη φυλακή διατρέχει άμεσο κίνδυνο για ανεπανόρθωτη βλάβη της υγείας του. Ο εισαγγελέας πρότεινε την απόρριψη των αιτήσεων, υποστηρίζοντας ότι οι κατηγορούμενοι εμφανίζουν «αντικοινωνική συμπεριφορά» και ότι οι αιτήσεις τους είναι αβάσιμες καθώς δεν παρουσίασαν νέα στοιχεία σε σχέση με το προηγούμενο Εφετείο, τον περασμένο Ιούλιο. Στο άκουσμα της απορριπτικής απόφασης η αντίδραση της κατάμεστης αίθουσας ήταν άμεση, καθώς οι συγγενείς και οι αλληλέγγυοι πέταξαν καρέκλες και μπουκάλια προς την έδρα, ενώ φωνάχτηκαν και συνθήματα, με διμοιρίες των ΜΑΤ να παρεμβαίνουν ώστε να διαφυλάξουν τους δικαστές και τον εισαγγελέα.

Για όσους είχαν έστω και μία αμφιβολία ότι η προηγούμενη απόφαση μπορεί να ήταν προϊόν της τύχης ή μία λάθος νομική κρίση, ήρθε και αυτή η δικαστική απόφαση για να προστεθεί στο ψηφιδωτό των αποφάσεων της δικαστικής εξουσίας, συντρίβοντας και τις

τελευταίες αυταπάτες που μπορεί να υπήρχαν ως προς το μηχανισμό αυτό. Η δίωξη των δύο νέων στηρίζεται αποκλειστικά σε κακής ποιότητας δείγματα DNA, ενώ το μέγεθος των ποινών οφείλεται στους «τρομονόμους» 187 και 187Α. Στην ουσία τους όμως, οι διώξεις κάνουν σε κάθε τόνο σαφή την επιστροφή του δικαστικού μηχανισμού στη... μετεμφυλιακή περίοδο. Η Ηριάννα και ο Περικλής δεν έχουν καταδικαστεί στην πραγματικότητα ούτε για οπλοκατοχή ούτε για ένταξη και συμμετοχή σε «τρομοκρατική» οργάνωση, αλλά ουσιαστικά για το γεγονός ότι δεν κατέδωσαν τους φίλους και τους γνωστούς τους στην ασφάλεια, καθώς και για το ότι διατήρησαν τις κοινωνικές τους σχέσεις με αυτούς. Γίνεται σαφές πλέον σε ολόκληρη την κοινωνία με αυτές τις αποφάσεις, ότι η αστική δικαιοσύνη δεν είναι καθόλου «τυφλή», αλλά έχει μια ταξική φύση.

Σε αυτές τις νέες συνθήκες απαιτούνται δυναμικοί αγώνες και οργάνωση για την υπεράσπιση των πιο στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, ενάντια στη μνημονιακή χούντα και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που οικοδομείται γύρω μας.

Πανελλαδική συνάντηση της ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Στις 14 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα η πανελλαδική συνάντηση της συνδικαλιστικής παράταξης Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών. Στις συζητήσεις συμμετείχαν οι σύντροφοι-ισσες και οι συναγωνιστές-στριες από όλες τις ΕΛΜΕ και τους Διδασκαλικούς Συλλόγους όπου παρεμβαίνει η παράταξη. Στην πρώτη συζήτηση αναλύθηκε η μνημονιακή επίθεση στη δημόσια εκπαίδευση, ενώ στη δεύτερη αναπτύχθηκε η πρόταση και το σχέδιο αντίστασης στην εφαρμογή των μνημονίων στην εκπαίδευση. Παρακάτω παραθέτουμε μερικές από τις βασικές θέσεις των κειμένων της πανελλαδικής συνάντησης:

Α) Η επίθεση στην Εκπαίδευση

Δεκάδες είναι τα μέτρα που εφαρμόζονται ή πρόκειται να εφαρμοστούν από την άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και οδηγούν στη συρρίκνωση της δημόσιας εκπαίδευσης και στην περικοπή δαπανών και θέσεων εργασίας.

Η διάλυση της δημόσιας Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης. Η Τεχνική Επαγγελματική Εκπαίδευση βρίσκεται διαχρονικά στο στόχαστρο του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του, ως το πιο δαπανηρό κομμάτι της δημόσιας δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ενώ η πλήρης διάλυσή της θα δημιουργήσει μια αγορά για τα ιδιωτικά ΙΕΚ και τις ιδιωτικές σχολές φτηνής κατάρτισης.

Μαθητεία. Η μαθητεία για αποφοίτους ΕΠΑΛ ήταν μια από τις βασικές δεσμεύσεις του 3ου Μνημονίου. Ο απαράδεκτος θεσμός της μαθητείας εξυπηρετεί πολλαπλούς στρατηγικούς στόχους του κεφαλαίου: 1) προσφέρει φθηνό/δωρεάν προσωπικό στις επιχειρήσεις, 2) καλύπτει θέσεις εργασίας σε δημόσιους οργανισμούς και υπηρεσίες (νοσοκομεία, δήμους κ.ά.), 3) χτυπά τα μορφωτικά και εργασιακά δικαιώματα της νεολαίας και υποβιβάζει/αντικαθιστά την παροχή στέρας και δομημένης γνώσης με χρηστικές δεξιότητες, 4) χτυπά τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Ο εκπαιδευτικός μετατρέπεται σε «επόπτη εργασίας» που θα «επιβάλλει» την... τήρηση της νομοθεσίας στις επιχειρήσεις (;) ενώ το σχολείο θα λειτουργεί ως γραφείο ενοικίασης εργαζομένων.

«Νέο» Λύκειο και νέο σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Υποτίθεται ότι θα συνοδεύεται από κατάργηση των πανελλήνιων εξετάσεων, στην πραγματικότητα όμως θα είναι ένα εξεταστικό κάτεργο, σχεδιασμένο να αποκλείει ένα μεγάλο ποσοστό των μαθητών. Παράλληλα θα **οδηγήσει σε μαζικές συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων, απώλειες οργανικών θέσεων και τελικά απολύσεις εκπαιδευτικών.**

Αξιολόγηση: Για το καπιταλιστικό σύστημα, η αξιολόγηση είναι αναντικατάστατο εργαλείο, αφενός για την εμπέδωση της λειτουργίας του σχολείου-επιχείρησης που κυνηγά νόρμες και δείκτες, αφετέρου για τη μετατροπή των εκπαιδευτικών από εργαζόμενους με δικαιώματα σε δουλοπάροικους που εκλιπαρούν για λίγες ώρες εργασίας σε κάποιο σχολείο. Δεν πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες, η αξιολόγηση είναι ο «κόφτης» για τη δημόσια εκπαίδευση, για απολύσεις εκπαιδευτικών, κλείσιμο σχολείων, πέταγμα μαθητών εκτός εκπαίδευσης.

Αυτονομία: Η περιβόητη «αυτονομία» είναι, σε όλο τον πλανήτη, η λέξη-κλειδί για την προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. Γι' αυτό αποτελεί κεντρικό άξονα σε όλες τις εκθέσεις ΕΕ-ΟΟΣΑ, όπως και στο πόρισμα του σημειμένου «Εθνικού Διαλόγου». Η αυτονομία των σχολικών μονάδων σημαίνει: α) **Οικονομική αυτονομία:** κάθε σχολική μονάδα πρέπει να βρίσκει μόνη της τους πόρους για τη λειτουργία της, ώστε να μην «επιβαρύνει» τον κρατικό προϋπολογισμό. β) **Παιδαγωγική αυτονομία:** σύμφωνα με τη νεοφιλελεύθερη αντίληψη, η ύπαρξη ενιαίου αναλυτικού προγράμματος για τα σχολεία σε πανεθνικό επίπεδο είναι «αγκύλωση». Το περιεχόμενο των μαθημάτων θα καθορίζονται σε τοπικό επίπεδο, σύμφωνα με τις ανάγκες της «τοπικής κοινωνίας» (δηλαδή των επιχειρήσεων). γ) **Διοικητική Αυτονομία:** το «αυτόνομο» ιδιωτικοποιημένο σχολείο διοικείται από διευθυντή-manager και από συμβούλιο διοίκησης, στο οποίο συμμετέχουν εκπρόσωποι των χορηγών και της «τοπικής κοινωνίας». Αυτοί έχουν απόλυτη εξουσία ακόμα και στο ποιοι και με ποιους όρους θα δουλέψουν στο σχολείο.

Β) Τι συνδικαλιστικό κίνημα θέλουμε - Το σχέδιό μας

Το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα (άρα και των εκπαιδευτικών) είναι βυθισμένο σε βαθιά κρίση. Χρειάζεται ένα ενωτικό, αγωνιστικό σχέδιο ανασυγκρότησης/ανασύνθεσής του:

1) Ένα σχέδιο που θα έχει πολιτικό περιεχόμενο που απαντά πολιτικά στη βαρβαρότητα των μνημονίων και υπερασπίζεται τα συμφέροντα των εκπαιδευτικών και των εργαζομένων, καθώς και την ίδια την εκπαίδευση. Πρέπει να υιοθετηθούν αιτήματα που θα καθιστούν δυνατή την επιβίωσή μας, τη σωτηρία της παιδείας και τα οποία θα θέτουν τις βάσεις για την επανεκκίνηση της οικονομίας: **Κατάργηση όλων των μνημονίων, άμεση παύση πληρωμών για το χρέος και διαγραφή του χρέους, έξοδο από ευρώ και ΕΕ, εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των τραπεζών και των βασικών τομέων της οικονομίας, κυβέρνηση εργαζομένων αλλά και υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, δημιουργία επιτροπών αλληλεγγύης στα σχολεία και τις γειτονιές.**

2) Ένα πρόγραμμα πάλης για την παιδεία που θα συμβάλλει στην ενοποίηση όσων βρίσκονται στο χώρο της εκπαίδευσης, καθώς και μεταξύ εκπαιδευσης και κοινωνίας. Που θα εναντιώνεται στις δραματικές περικοπές των δαπανών για την παιδεία και στην επαπειλούμενη πλήρη ιδιωτικοποίησή της.

3) Ρήξη με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία στην πράξη. Ουσιαστικές πρωτοβουλίες που να βοηθούν τους εκπαιδευτικούς να αναπτύξουν την αυτοοργάνωσή τους, να αναπτύξουν σχέσεις αλληλεγγύης, να ανακτήσουν την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους και στη συλλογική δράση.

4) Ανάπτυξη αγώνων και υιοθέτηση ριζοσπαστικών μορφών πάλης.

Σε αυτή την κατεύθυνση η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών θα μπει στη μάχη με όλες της τις δυνάμεις ενάντια στα σχέδια διάλυσης της δημόσιας εκπαίδευσης από κυβέρνηση/δανειστές, και καλέι κάθε αγωνιστή να συμμερνεί μαζί μας ώστε με ανυποχώρητους αγώνες να δώσουμε τη μάχη για να σώσουμε τη δημόσια εκπαίδευση και τα δικαιώματά μας.

Από την δράση μας

Πιέσεις, ύβρεις και απλήρωτη εργασία
Αυτή είναι των STARBUCKS η εργοδοσία

Με οργάνωση και αγώνα απαντάμε οι εργαζόμενοι!

Στις 19/10, η Α.Ε., εργαζόμενη επί 4 χρόνια στην εταιρία STARBUCKS – ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΦΕ Α.Ε. απολύθηκε άδικο και εκδικητικά. Όπως στο σύνολο των επιχειρήσεων εστίασης, έτσι στα STARBUCKS οι εργασιακές συνθήκες που επικρατούν είναι απαράδεκτες, καθώς έχουν επιβληθεί όλα τα μνημονιακά αντεργατικά μέτρα: μισθοί ψίχουλα, ωράρια λάστιχα, απολύσεις, απλήρωτη εργασίας και συνεχής πίεση για να πιάνονται οι στόχοι.

Η συνάδελφος πάντα γνώριζε και διεκδικούσε τα δικαιώματά της. Αυτή ήταν η αιτία να ξεκινήσει από πλευράς της διοίκησης της εταιρίας μια προσπάθεια υποβάθμισης και προσβολής της προσωπικότητάς της με στόχο να την εξωθήσει σε παραίτηση. Η προσπάθεια περιελάμβανε τη δυσμενή μετάθεση της συναδέλφου σε υποκατάστημα πολύ μακριά από την κατοικία της, πιέσεις, ύβρεις και συκοφαντία από τη Διευθύντρια Ανθρώπινου Δυναμικού, τον Διευθυντή Περιφέρειας Β. Προαστίων και τη Διευθύντρια του καταστήματος στο Mall. «Είσαι ψεύτρα», «δεν ξέρεις να διαβάζεις», «οι υπόλοιποι συνάδελφοί σου δεν έχουν πρόβλημα να δουλεύουν μία-δύο ώρες επιπλέον της βάρδιας τους χωρίς να τις πληρώνονται, ενώ εσύ τα σημειώνεις όλα στο τεφτέρι σου», ήταν μερικά από τα μαργαριτάρια που εκτόξευσαν οι «κύριοι» διευθυντές στην απολυμένη συνάδελφό μας.

Όταν δεν κατάφεραν ούτε έτσι να την «παραιτήσουν», την απέλυσαν. Η συνάδελφος προχώρησε σε καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας διεκδικώντας την επαναπρόσληψή της και την άμεση εξόφληση των δεδουλευμένων που της οφείλει η εταιρία. Παράλληλα, συγκροτήθηκε Επιτροπή Αλληλεγγύης για τη στήριξη και την επέκταση του αγώνα της απολυμένης συναδέλφου, που οργανώνει παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από τα καταστήματα της εταιρίας.

Το συγκεκριμένο περιστατικό δεν αποτελεί την εξαίρεση, αλλά είναι μέρος της άθλιας πραγματικότητας που έχουν επιβάλει τα μνημόνια και οι κυβερνήσεις μέσα στους χώρους δουλειάς και που συνεχώς εξελίσσεται, μετατρέποντας τους εργαζόμενους σε δούλους. Ταυτόχρονα όμως είναι και ένα παράδειγμα, για τον μόνο τρόπο που έχουμε εμείς οι εργαζόμενοι για να υπερασπίσουμε τα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια μας, για να καταργήσουμε τα μνημόνια στην πράξη. Με οργάνωση και αγώνα μέσα στους χώρους δουλειάς, με την ενότητα και την αλληλεγγύη μας!

Απαιτούμε:

- Να επαναπροσληφθεί άμεσα η συνάδελφος Α.Ε. - να απαγορευτούν οι απολύσεις
- Να εξοφληθούν τα δεδουλευμένα της
- Να ζητήσουν συγγνώμη στη συνάδελφο η Διευθύντρια Ανθρώπινου Δυναμικού, ο Διευθυντής Περιφέρειας Β. Προαστίων και η Διευθύντρια του καταστήματος The Mall
- Να εφαρμοστεί η εργατική νομοθεσία σε όλους τους εργαζόμενους της εταιρείας. Άμεση εφαρμογή της Κλαδικής Σύμβασης Εργασίας Επισιτισμού.

Επιτροπή Αλληλεγγύης στην απολυμένη συνάδελφο των Starbucks

Τηλ. επικ. 6951089409

Το φοιτητικό κίνημα δεν θα μείνει «όμηρος» των μικροπολιτικών ανταγωνισμών

Ο νόμος Γαβρόγλου, μαζί με το κύμα συγχωνεύσεων που προωθείται για ΑΕΙ και ΤΕΙ, εγκαινιάζουν έναν νέο γύρο επιθέσεων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αυτή η νέα κατάσταση, μαζί με το μόνιμο πρόβλημα της υποχρηματοδότησης αλλά και διάφορα επιμέρους ζητήματα, έχουν δημιουργήσει ένα εκρηκτικό μείγμα. Ήδη, σε μία σειρά από σχολές παρατηρείται μια αυθόρμητη διάθεση για κινητοποίηση και αγώνα από τους φοιτητές, ακόμα και σε σχολές και ιδρύματα που είχαν χρόνια να βγάλουν γενική συνέλευση (ΤΕΙ Αθήνας, ΠΑΜΑΚ).

Ταυτόχρονα όμως με την εμφάνιση αυτής της αγωνιστικής διάθεσης, εμφανίζεται και ένα σοβαρό πρόβλημα, που απειλεί να εξαφανίσει τις όποιες πιθανότητες εμφάνισης ενός μαχητικού φοιτητικού κινήματος. Αναφερόμαστε στην τρομερά διαλυτική κατάσταση που επικρατεί στις οργανωμένες δυνάμεις του κινήματος και κατά κύριο λόγο στα ΕΑΑΚ.

Μετά τα σοβαρά γεγονότα της περασμένης άνοιξης (ξυλοδαρμοί μεταξύ μελών των ΕΑΑΚ), οι εσωτερικοί ανταγωνισμοί φαίνεται πως παραμένουν στα άκρα. Τραμπουκισμοί

και ξυλοδαρμοί διέλυσαν το συντονιστικό των ΕΑΑΚ στη Θεσσαλονίκη, ενώ στην Αθήνα αναβλήθηκε κάτω από τον φόβο για παρόμοια περιστατικά. Είχαν προηγηθεί καταγγελίες για άσκηση φυσικής βίας από μέλος τους προς την προσωπική σύντροφό του (επίσης μέλος των ΕΑΑΚ).

Αυτή η κατάσταση, πολύ σοβαρή από μόνη της, γίνεται ακόμα πιο σοβαρή όταν επιδρά με αρνητικό τρόπο στο φοιτητικό κίνημα και τις κινητοποιήσεις του. Ενδεικτική ήταν η εικόνα στην τελευταία φοιτητική πορεία, που πραγματοποιήθηκε στις 26/10 στην Αθήνα. Στη συγκεκριμένη πορεία εμφανίστηκε με τους χειρότερους όρους η ιδιοκτησιακή λογική των δύο κομματιών των ΕΑΑΚ για τους συλλόγους. Έτσι, οι σύλλογοι που ελέγχονται από δυνάμεις της Λαϊκής Ενότητας (ΛΑΕ) και αντίστοιχα αυτοί που ελέγχονται από δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρησιμοποιήθηκαν για την άσκηση πίεσης και επιβολής του ενός κομματιού στο άλλο. Τα δύο αυτά μπλοκ, καθόλη τη διάρκεια της πορείας, διατηρούσαν ένα εχθρικό κλίμα, είτε με συνθήματα που καμία σχέση δεν είχαν με την κινητοποίηση, είτε με τη μεγάλη απόσταση μεταξύ τους, διασπώντας στην ουσία την πορεία σε δύο χωρι-

στές. Παρόμοια η εικόνα και στην πορεία των φοιτητικών συλλόγων στη Θεσσαλονίκη στις 20/10.

Αυτή η εκφυλιστική κατάσταση είναι ιδιαίτερα ανησυχητική και δεν μπορεί να συνεχιστεί, ειδικά από τη στιγμή που φαίνεται πως έχει σοβαρότατες αρνητικές επιπτώσεις στο επίπεδο του κινήματος και των αγώνων.

Θεωρούμε αδιανόητο, σε μια περίοδο που ξεσπούν τα πρώτα σημεία ζωής του φοιτητικού κινήματος, αντί να στηρίζονται οι κινητοποιήσεις αυτές, να υπονομεύονται με τέτοιες πολιτικές και πρακτικές. Αυτού του είδους οι συμπεριφορές πρέπει να καταδικαστούν. Είναι απαράδεκτο οι πολιτικές διαφορές να οδηγούν σε έναν ακραίο κατακερματισμό των φοιτητικών συλλόγων, στον δρόμο που χάραξε η ΚΝΕ-ΜΑΣ.

Πρακτικές φυσικής βίας και τραμπουκισμών, προερχόμενες από τις σταλινικές καταβολές αυτών των δυνάμεων, πρέπει να απομονωθούν από το κίνημα. Είναι επιτακτική ανάγκη να στρέψουμε τη δύναμή μας απέναντι στους πραγματικούς εχθρούς του κινήματος και όχι στο εσωτερικό του. Οι φοιτητικοί σύλλογοι και το κίνημα ανήκουν στους ίδιους τους φοιτητές, ο στόχος τους είναι να

υπερασπίζονται τις κατακτήσεις και τα δικαιώματά τους και σε καμία περίπτωση δεν είναι το πεδίο όπου θα λύσουν τις διαφορές τους τα ΕΑΑΚ σε βάρος του κινήματος.

Επιπλέον, τέτοιες συμπεριφορές ρίχνουν νερό στον μύλο της αντίδρασης και δυσφημούν το όνομα της αριστεράς, δίνοντας χώρο να λασπολογείται το φοιτητικό κίνημα και οι αγώνες του.

Τα ελπιδοφόρα σημάδια αντίστασης και κινητοποιήσεων πρέπει να γίνουν αφορμή για την ανάπτυξη αγώνων και για τη δημιουργία ενός ισχυρού φοιτητικού κινήματος. Βασική προϋπόθεση προς αυτή την κατεύθυνση είναι να γυρίσουμε την πλάτη σε αναποτελεσματικές πολιτικές και αποπροσανατολιστικές πρακτικές, όσο και αν κρύβονται κάτω από παχιά λόγια περί ενότητας.

Με όπλο μας την αυτοοργάνωση των φοιτητών, να προχωρήσουμε σε μια ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, με μια πραγματικά ενωτική πολιτική συντονισμού των αγώνων, προς όφελος πραγματικά αντικαπιταλιστικών δυνάμεων.

■ Γιώργος Τσόλακας

21-22 Οκτώβρη: Διήμερο της ΣΣΠ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία στα τέλη του Οκτώβρη, (21-22/10), το διήμερο της ΣΣΠ. Στις συζητήσεις συμμετείχαν δεκάδες σύντροφοι και συναγωνιστές από όλες τις πόλεις που παρεμβαίνει η ΣΣΠ. Πραγματοποιήθηκαν τρεις ξεχωριστές συζητήσεις, τις οποίες παρακολούθησαν πληθώρα συντρόφων και συνέβαλαν ουσιαστικά μέσα σε αυτές. Ακολουθούν οι βασικοί άξονες των συζητήσεων:

Παγκόσμια και εγχώρια οικονομική και πολιτική κατάσταση

Η δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος οξύνεται ταχύτατα, χρόνο με τον χρόνο, αφήνοντας πίσω της τα συντρίμια των μνημονίων και των πολιτικών λιτότητας ως «μοναδική» λύση για το καπιταλιστικό σύστημα που σαπίζει. Η συνεχιζόμενη κρίση του γεννάει ενδοιμπεριαλιστικές συγκρούσεις, νέες εστίες πολέμου, εκρηκτική εξάπλωση της φτώχειας και της εξαθλίωσης ανοίγοντας την ψαλίδα των κοινωνικών ανισοτήτων σε ιστορικό ρεκόρ. Η απειλή της ανόδου της ακροδεξιάς σε μία σειρά από χώρες είναι αρκετά αισθητή, ως ακόμη ένα σύμπτωμα της καπιταλιστικής κρίσης, την ίδια στιγμή που το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης επιβάλλεται σε παγκόσμια κλίμακα, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την Καταλονία. Με τις ευλογίες της ΕΕ, το ισπανικό κράτος εξαπολύει μια ακραία αντιδημοκρατική επίθεση στα δικαιώματα του καταλανικού λαού, αφού το ζήτημα της ανεξαρτητοποίησης δεν ζηλώνει μόνο το «κουρελιασμένο ύφασμα της σημαίας» του ισπανικού κράτους, αλλά κλονίζει τα θεμέλια της ΕΕ. Ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός βρίσκεται σε σύγχυση, καθώς γίνεται παρατηρητής σημαντικών αναταράξεων στο εσωτερικό του, που προμηνύουν την κρίση και διάλυση του.

Όσον αφορά, τον ελληνικό καπιταλισμό, η κατάσταση προφανώς δεν μπορεί να είναι καλύτερη. Βρίσκεται διασωληνωμένος στο νεκροκρέβατο του, αδημονώντας για τις λεγόμενες δόσεις και τα μέτρα της ΕΕ και του ΔΝΤ, προκειμένου να αναβάλει την αναπόφευκτη κατάρρευσή του. Παρά τις προσπάθειες των ντόπιων και Ευρωπαίων μνημονιακών να πείσουν πως υπάρχει ομαλότητα και προοπτική επανάκαμψης για την ελληνική οικονομία, η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Η ανεργία αυξάνεται, η υποαπασχόληση εξαπλώνεται, το δημόσιο χρέος και η φτωχοποίηση του ελληνικού λαού γιγαντώνονται.

Μία χρεοκοπημένη οικονομία όπως η ελληνική δεν νοείται να έχει δημόσια-δωρεάν παιδεία. Η υποχρηματοδότηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ από το 2009 μέχρι σήμερα έχει φτάσει το 80% και αυξάνεται. Οι προσπάθειες για ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης δεν είναι κάτι καινούριο. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ψήφισε στις 2/8 τον Νόμο Γαβρόγλου για να θέσει τις τελικές βάσεις μέχρι την οριστική καταστροφή της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Φοιτητικό κίνημα – Συνείδηση των φοιτητών – Παρέμβαση και σχέδιο δράσης της ΣΣΠ

Τη συζήτηση απασχόλησε ιδιαίτερα το ζήτημα της συνείδησης των φοιτητών. Ποιες είναι οι οικονομικο-πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες που τη διαμορφώνουν, ποια είναι η κατάσταση του φοιτητικού κινήματος και κυρίως ποια είναι η κατάσταση της αριστεράς στα ΑΕΙ - ΤΕΙ. Ακόμη συζητήθηκαν οι βασικοί άξονες της παρέμβασής μας: α) Αγώνας ενάντια στο 4ο μνημόνιο, τα νέα αντεργατικά μέτρα και την 3η αξιολόγηση, β) ο Νόμος Γαβρόγλου, γ) η υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών μας, δ) η πάλη ενάντια στον φασισμό, ε) η καμπάνια για τα 100 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση και στ) ο αγώνας κατά των ναρκωτικών. Τέλος μέσα από πλούσια συζήτηση παρουσιάστηκε και διαμορφώθηκε το σχέδιο δράσης της ΣΣΠ, δηλαδή τα καθήκοντά μας, πως υπερασπιζόμαστε τα δημοκρατικά μας δικαιώματα, πως κινητοποιούμαστε για την υπεράσπιση των συλλόγων μας και πως βαδίζουμε για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος με στόχο την σύνδεσή του με το εργατικό.

Η μοίρα της Τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, αλλά και όλης της κοινωνίας βρίσκεται σε ένα σημαντικό σταυροδρόμι. ΕΕ- Κυβέρνηση - αστική τάξη δεν θα ησυχάσουν αν δεν δουν και τα τελευταία απομεινάρια της δημόσιας και δωρεάν παιδείας να καταστρέφονται. Να μην τους αφήσουμε να παίξουν με τις ζωές και το μέλλον μας! Μέσα από τις γενικές μας συνελεύσεις, διαδηλώσεις, μαζικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις, **να υπερασπιστούμε μέχρι τέλους τις κοινωνικές μας κατακτήσεις, τα δικαιώματά μας, το μέλλον μας** και να επιβάλουμε ως φοιτητικό κίνημα το δικό μας σχέδιο σωτηρίας των ΑΕΙ - ΤΕΙ από την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. **Δεν θα γίνουμε τα θύματα της κρίσης τους.** Έχουμε τη δύναμη και το δικίο με το μέρος μας. Μας λένε χαμένη γενιά, **να γίνουμε η γενιά που θα αλλάξει τον κόσμο.**

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Το απεχθές πρόσωπο της “Μέδουσας”

Η κοινή στρατιωτική άσκηση Ελλάδας - Αιγύπτου

Από τις 29 Οκτωβρίου ως τις 4 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε κοινή στρατιωτική άσκηση Ελλάδας - Αιγύπτου, με την επωνυμία «ΜΕ-ΔΟΥΣΑ 5», στο πλαίσιο της συνεργασίας των δύο χωρών. Η ονομασία της άσκησης έχει милитарιστικό συμβολισμό αφού το τσίμπημά της μέδουσας (όπως και το πρόσωπο της μυθικής Μέδουσας) προκαλεί παράλυση της λείας της. Την κοινή μέδουσα, η οποία ζει στο Αιγαίο πέλαγος, ο λαός την ονομάζει τσούχτρα, επειδή μόλις ακουμπήσει το ανθρώπινο σώμα προκαλεί τσουξίμο και πόνο. Η δυσφορία που προκαλεί όμως είναι χάδι μπροστά στα δεινά που προκαλεί η Κυβέρνηση Τσίπρα -Καμμέ-νου στον ελληνικό λαό.

Η άσκηση είχε σαν ορμητήριο το Ναύ-σταθμο Κρήτης στη Σούδα και διεξήχθη στην ευρύτερη περιοχή Νοτίου-Νοτιοανατολικού Αιγαίου. Οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις συμ-μετείχαν με τρεις φρεγάτες, δύο πυραυλακά-τους, μία κανονιοφόρο, ένα υποβρύχιο, μία αρματαγωγό, οκτώ αεροσκάφη F-16, ένα αε-ροσκάφος AWACS, ένα ελικόπτερο SUPER PUMA, τέσσερα ελικόπτερα CHINOOK, τέσσερα ελικόπτερα AH 64 και προσωπικό μονάδων ειδικών επιχειρήσεων, ενώ οι αιγυ-πτιακές ένοπλες δυνάμεις με ένα ελικοπτε-ροφόρο, μία φρεγάτα, δύο πυραυλακάτους, ένα υποβρύχιο, έξι αεροσκάφη F-16, δύο αε-ροσκάφη C-130, ένα αεροσκάφος E2-C και προσωπικό μονάδων ειδικών επιχειρήσεων και τεχνικής υποστήριξης. Στην άσκηση συμ-μετείχαν παρατηρητές από την Κύπρο, Ιταλία, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και ΗΠΑ.

Η ελληνοαιγυπτιακή άσκηση ΜΕΔΟΥΣΑ 5 «στέλνει ένα ισχυρό μήνυμα σε όλη τη Με-

σόγειο – πέραν της επισφράγισης της άριστης σχέσης της Ελλάδος με την Αίγυπτο – για τη διαμόρφωση ενός άξονα σταθερότητας που δίνει ελπίδα σε όλες τις χώρες της Μεσογείου, στη Μέση Ανατολή, στη Βόρεια Αφρική, στην περιοχή των Βαλκανίων», δήλωσε ο υπουρ-γός Εθνικής Άμυνας Πάνος Καμμένος. Ο Υπουργός – καμμένο χαρτί –, που πουλάει κρυφά βόμβες και βλήματα στη Σαουδική Αραβία, που μας «πουλάει» σαν άξονα στα-θερότητας την συμμαχία με τον σφαγέα Σίσι (που έχει οδηγήσει δεκάδες χιλιάδες στις φυ-λακές και στην θανατική ποινή), μπορεί να αφήσει πίσω του στάχτες επικίνδυνες για το προλεταριάτο και τους λαούς της περιοχής. «Άξονας σταθερότητας» είναι και η Κυβέρνη-ση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ που έχει μεταμορφώσει το Αιγαίο σε απέραντο νεκροταφείο για τους πρόσφυγες. Η ελληνική Κυβέρνηση ενώ εξυ-πηρετεί δουλικά τα συμφέροντα των ιμπερια-λιστών και κυρίως τον ΗΠΑ κομπάζει για την «επιτυχία» των υποκλίσεων της. Ο Τσίπρας στο ταξίδι του στην Αμερική αφού αντάλλαξε φιλοφρονήσεις με τον Τραμπ, του έκανε και δωράκι αξίας 2,4 δισ. αναβαθμίζοντας τα F-16 για να περιπολεί καλύτερα την περιοχή. Όσο για τους παρατηρητές των ΗΠΑ, να θυμίσου-με πως όπου συχνάζουν γίνεται και ένας πό-λεμος (Συρία, Αφγανιστάν, Ειρηνικός κ.ο.κ.).

Η άσκηση αποτελεί και μία πρόκληση για την Τουρκία, στημένη στα μέτρα των ΗΠΑ, που θέλουν να κοντύνουν τον Ερντογάν και να τον φέρουν στα μέτρα τους έτσι ώστε να σπάσουν αρχικά την συμμαχία Ρωσίας - Τουρ-κίας και πολύ περισσότερο να αποδυναμώ-σουν το μπλοκ Κίνας - Ρωσίας στην περιοχή.

Η Τουρκία βέβαια άρπαξε την ευκαιρία

ώστε να απαντήσει αρχικά με μια ανακοίνωση που υπενθυμίζει την «Συνθήκη των Παρισίων» (1947). Στην ανακοίνωση εμπεριέχεται μία αλήθεια που κρύβεται για ευνόητους λόγους, δηλαδή ότι την συνθήκη την καταπατά η Ελ-ληνική Κυβέρνηση με τις ευλογίες φυσικά των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ και ΕΕ. Στη συνδιά-σκεψη των Παρισίων στην οποία συμμετείχαν οι Σύμμαχοι και τα κράτη που μετείχαν στον πόλεμο κατά του Άξονα, μεταξύ άλλων ρυθ-μίστηκε και το καθεστώς των Δωδεκανήσων. Σύμφωνα με το Άρθρο 14, η Ιταλία παραχώ-ρησε στην Ελλάδα την κυριαρχία των Νησιών Αστυπάλαια, Ρόδος, Χάλκη, Κάρπαθος, Κά-σος, Τήλος, Νίσυρος, Κάλυμνος, Λέρος, Πά-τμος, Λειψοί, Σύμη, Κώ και Καστελόριζο, κα-θώς και τις παρακείμενες σε αυτές νησίδες και μετά από αίτηση της Σοβιετικής Ένωσης, στα Δωδεκάνησα επιβλήθηκε αποστρατικοποίηση (Παράρτημα XIII της Συνθήκης).

Επωφελούμενος από τις ανοησίες της ελ-ληνικής κυβέρνησης ο Ερντογάν άρπαξε την ευκαιρία να εντείνει την επιθετικότητα του και στην Κύπρο. Προχώρησε σε παράτυπη ναυ-τική άσκηση με χρήση πυρών, νότια της Κύ-πρου και σε απόσταση μόλις 15 χλμ περίπου από τις ακτές της Αγίας Νάπας. Η άσκηση είχε σκοπό τη διασπορά, στα πλοία εν πλω, ναυ-τιλιακών, μετεωρολογικών και κατεπείγουσας φύσης πληροφοριών που αφορούν στις παρά-κτιες θαλάσσιες περιοχές. Οι κινήσεις έγιναν εντός της κυπριακής ΑΟΖ όπου βρίσκονται οι γεωτρήσεις εξόρυξης των υδρογονανθράκων και ενώ είναι δεδομένο ότι η Τουρκία θέλει μέ-ρισμα από την εξόρυξη.

Η Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει γίνει επικίνδυνη, κάνει το κομμάτι της στο Αιγαίο

χέρι - χέρι με τον δικτάτορα του Αιγυπτιακού λαού Σίσι και με παρατηρητές ή καλύτερα υποκινητές τους ενορχηστρωτές όλων των πολέμων, τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Φέρνει όλο και πιο κοντά τον κίνδυνο του Πολέμου με τις επαίσχυντες συμμαχίες που κάνει με κάθε είδους δικτάτορες και σφαγείς. Ο πιθανότητα ενός πολέμου και μάλιστα με γενικευμένη μορφή ολοένα και αυξάνεται. Οι εργαζόμενοι η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν πρέπει να τρομάζουν, πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Όπως έγραφε και ο Λέον Τρότσκι, συμπυκνώνοντας τα συμπεράσματα όλων των κλασσικών του Επαναστατικού Μαρξισμού: «Ο ιμπεριαλιστι-κός πόλεμος είναι η παραμονή της σοσιαλι-στικής επανάστασης». Η φράση αυτή επιβε-βαιώθηκε μέσα από την εμπειρία της Ρώσικης Επανάστασης του 1917 που πραγματοποιή-θηκε κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου. Ο στρατός είναι πάντα όργανο του πολέμου και φυσικά κάθε στρατός κατά την αστική εθνικιστική μυθολογία, θεωρείται αήτ-τητος, και καμία αστική τάξη (μηδέν εξαιρου-μένης της ελληνικής) δεν έχει κανένα λόγο να πιστεύει διαφορετικά για τον δικό της στρατό. Είναι όμως σε συνθήκες ενός παρατεταμένου και γενικευμένου πολέμου – όπως το 1917 – που επιταχύνεται η αποσύνθεση του αστικού στρατού. Ο παλιός στρατός δεν μπορεί να ζήσει άλλο και ένας καινούργιος γεννιέται «ο στρατός του παγκόσμιου προλεταριάτου». Και μόνο αυτή η ιδέα προκαλεί στην παγκό-σμια μπουρζουαζία τρόμο και παράλυση... πολύ μεγαλύτερη από κάθε Μέδουσα.

■ *Κιτσώνης Ευάγγελος*

30 χρόνια από τη δολοφονία του «Τσε Γκεβάρα της Αφρικής» Τομά Σανκαρά

Ο Τομά Ισιντόρ Νοέλ Σανκαρά, πρόεδρος της Μπουρκίνα Φάσο το διάστημα 1983-1987, αποτε-λεί μια από τις σημαντικότερες επαναστατικές φυσιογνωμίες της Αφρικής, σύμβολο του αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλι-σμό και την αποικιοκρατία. Είναι ισάξιος των μεγάλων αφρικανών επαναστατών, που έπαι-ξαν σπουδαίο ρόλο στα αντιαποικιακά κινή-ματα τις δεκαετίες του ’60 και ’70 και συνέβα-λαν σε έναν σοσιαλιστικό προσανατολισμό των χωρών τους, όπως ο Πατρίς Λουμούμπα, ο Κβάμε Νκρούμαχ, ο Τζούλιους Νιερέρε κ.ά. Έμεινε γνωστός ως ο «Τσε Γκεβάρα της Αφρι-κής».

Το 1983, ο Τομά Σανκαρά ηγήθηκε ενός επαναστατικού κινήματος στη φτωχότερη χώρα της Αφρικής, που σάρωσε το παλιό δι-εφθαρμένο πολιτικό κατεστημένο. Έχοντας τη στήριξη των φτωχών και εξαθλιωμένων Μπουρκιναμπέ ανέβηκε στην εξουσία στις 4 Αυγούστου. Άλλαξε το όνομα της χώρας, από το γαλλικό Άνω Βόλτα, σε Μπουρκίνα Φάσο, που σημαίνει «Η Χώρα των Έντιμων Ανθρώπων».

Η επαναστατική κυβέρνηση του Σαν-καρά **προχώρησε σε σειρά μέτρων σοσια-λιστικής κατεύθυνσης**, επεκτείνοντας την επανάσταση και επιλύοντας πολλά από τα αστικοδημοκρατικά ζητήματα που έπρεπε να αντιμετωπιστούν για να προχωρήσει η ανε-ξάρτητη ανοικοδόμηση της χώρας.

Ήρθε σε σύγκρουση με το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα, καταγγέλλοντας τον τρόπο με τον οποίο παγιδεύουν τις χώρες της

Αφρικής με δυσβάστακτα χρέη που υποδου-λώνουν τους λαούς.

Εθνικοποίησε τη γη, μοιράζοντάς την στους αγρότες, και τον ορνκτό πλούτο, εκδι-ώκοντας και στερώντας από κάθε δικαίωμα τους αποικιοκράτες. Μέσα σε τέσσερα χρό-νια η Μπουρκίνα Φάσο έγινε αυτόρκης σε τρόφιμα. Έτσι, κατάφερε να εξασφαλίσει δύο γεύματα και πέντε λίτρα πόσιμο νερό τη μέρα για κάθε οικογένεια.

Ο Σανκαρά δημιούργησε σε όλες τις πε-ριοχές της χώρας **Επιτροπές για την Άμυνα της Επανάστασης**, στις οποίες συμμετείχαν και αποφάσιζαν οι Μπουρκιναμπέ, προωθώ-ντας την αυτοοργάνωση των καταπιεσμένων και την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συμμε-τοχή τους στην άσκηση της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας.

Ανέστειλε όλα τα ενοίκια των φτωχών και οργάνωσε ένα μαζικό πρόγραμμα κατα-σκευής δημόσιων κατοικιών, μικρών νοσοκο-μειακών μονάδων και σχολείων. Εφάρμοσε μαζικά προγράμματα εμβολιασμού και, μόνο τις πρώτες 15 μέρες, 2.500.000 παιδιά εμβο-λιάστηκαν.

Προσπάθησε να **χειραφετήσει και να απελευθερώσει τη γυναίκα**. Ποινικοποίησε την κλειτοριδεκτομή, τους αναγκαστικούς γάμους και την πολυγαμία. Διόρισε γυναίκες σε υψηλές κρατικές θέσεις και ενθάρρυνε τον γυναικείο πληθυσμό να εργάζεται έξω από το σπίτι και τις μαθήτρίες να μένουν στο scho-λείο, ακόμα και αν είναι έγκυες. Προώθησε την αντισύλληψη και καθιέρωσε ημέρα αλλη-λεγγύης για τις γυναίκες. Κατάργησε όλα τα

προνόμια και μείωσε τους μισθούς όλων των αξιωματικών και των στελεχών της κυβέρνη-σής του, αλλά και του ιδιου.

Στις 15 Οκτώβρη του 1987, ένοπλοι με επικεφαλής τον στενό συνεργάτη του Σανκα-ρά Μπλεζ Κομπαορέ εισέβαλαν στο γραφείο του και τον δολοφόνησαν, μαζί με άλλους δώδεκα συντρόφους του. Η δολοφονία του ήταν μια καλά οργανωμένη διεθνής συνω-μοσία, χρηματοδοτούμενη από τη Γαλλία και εκτελεσμένη από τη CIA, με τη βοήθεια του λιβεριανού εγκληματία και μετέπειτα προέδρου Τέιλορ, συνέταιρου του γιου του γάλλου «σοσιαλιστή» προέδρου Μιτεράν σε σκοτεινές επιχειρήσεις. Η επανάσταση διε-κόπη βίαια και η «ομαλότητα» επανήλθε. Ο Κομπαορέ έγινε πρόεδρος, κατάργησε όλα τα μέτρα της επαναστατικής κυβέρνησης και ξανάρχισε την αποπληρωμή του χρέους στο ΔΝΤ.

Σήμερα στη Μπουρκίνα Φάσο το AIDS θερίζει, το προσδόκιμο ζωής είναι κάτω από τα 55, η ανεργία έχει οδηγήσει το 25% του πληθυσμού (4 εκ.) σε μετανάστευση, μόλις το 20% των παιδιών έχει βασικές γνώσεις δη-μοτικού, η παιδική θνησιμότητα είναι από τις μεγαλύτερες παγκοσμίως, το κατά κεφαλήν ονομαστικό εισόδημα είναι 542 δολάρια το χρόνο.

Ο Τομά Σανκαρά απέδειξε περίτρανα πως ο ιμπεριαλισμός -ειδικά ο γαλλικός- δεν είναι αήττητος και πως, με την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και την εξάπλωση της εργατικής αυτοδιαχείρισης, ακόμη και μια μικρή και εξαθλιωμένη χώρα όπως η Μπουρ-

κίνα Φάσο μπορεί να καλύψει σε λίγο χρόνο τις βιοτικές της ανάγκες. Έδειξε πως **η Σοσι-αλιστική Επανάσταση είναι η μόνη διέξοδος** στα κολοσσιαία προβλήματα του λεγόμενου «Τρίτου Κόσμου». **Οδήγησε έναν απ’ τους πιο φτωχούς λαούς του κόσμου σε ένα από τα πιο θαρραλέα άλματα**. Συνέβαλε στο να έρθουν στο προσκήνιο της ταξικής πάλης εκατομμύρια ξυπόλητων και πεινασμένων Αφρικανών, που βρίσκονταν στην αφάνεια, και να διεκδικήσουν μια θέση στην ιστορία. Μίλησε στο όνομα των καταπιεσμένων όλου του κόσμου, διαδίδοντας τις πανανθρώπινες αξίες του κομμουνισμού.

Ο Τομά Σανκαρά ζει! Ζει μέσα στο Σοσι-αλιστικό Όραμα, στους αγώνες των Μπουρ-κιναμπέ, που ακόμα βγαίνουν στους δρόμους αναφερόμενοι σε αυτόν, στις γενιές των νέων επαναστατών κομμουνιστών που μπαίνουν στον αγώνα για τον σημαντικότερο σκοπό, την κατάργηση της εκμετάλλευσης, **τη νίκη της Σοσιαλιστικής Επανάστασης και την οικοδόμηση των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών του κόσμου**.

Ολόκληρο το άρθρο εδώ: <http://www.okde.gr/archives/6754>

■ *Άννα Ασλανίδη*

Καταλονία: Το κίνημα σε κρίσιμο σταυ

■ Paulin Bubulima

Η πολιτική κατά-σταση στην Καταλονία μπορεί να παρομοιαστεί με σύγχρονο σαιξπηρικό δράμα, ιβηρικού φυσικά τύπου, όπου αντί για λόρδους και μαύρο χιούμορ, αντικρίζει κανείς την βαριά αποικιοκρατική σκιά των Βουρβόνων και τη μεταπολεμική φρανκική τρομοκρατία να προβάλλουν ολοζώντανες στην σκηνή, έχοντας μπροστά τους τον καταλανικό λαό – για άλλη μια φορά στην ιστορία του, αποφασισμένο μεν, χωρίς ικανή ηγεσία δε.

Η ψήφιση του άρθρου 155 από την κυβέρνηση Ραχόϊ και η έγκρισή του από τη Γερουσία με 214 ψήφους υπέρ (PP, PSOE, C's) και 47 κατά (Podemos, PdeCat, ERC, Βασκικό Εθνικό Κόμμα-PNB) έκανε αναπόφευκτη τη μονομερή ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας από την Καταλανική Κυβέρνηση με 70 ψήφους υπέρ και 10 κατά, ενώ 53 βουλευτές της αντιπολίτευσης αρνήθηκαν να παραστούν, με το επιχείρημα πως ο νόμος πάνω στον οποίο βασίστηκε η ανακήρυξη είχε κηρυχθεί παράνομος από το Ισπανικό Συνταγματικό Δικαστήριο.

Η καταλανική ηγεσία, αφού δεν μπόρεσε να αποφύγει τη ρήξη με τη Μαδρίτη, οδηγήθηκε κάτω από το τεράστιο βάρος του δημοψηφίσματος της 1ης Οκτώβρη και της Γενικής Απεργίας να κάνει αυτό που φοβόταν. Σαν άλλος Λιούις Κονπάνς, ο Κάρλς Πουτζδεμόν ανακήρυξε τη Δημοκρατία της Καταλονίας για... λίγες ώρες. Παρ' ό,τι εκατοντάδες χιλιάδες ξεχύθηκαν στους δρόμους γιορτάζοντας το ιστορικό γεγονός και δηλώνοντας έτοιμοι να υπερασπίσουν τη νέα Δημοκρατία, δεν υπήρξε καμία απολύτως κίνηση από την κυβέρνηση, η οποία είχε φτάσει

πολύ μακριά κάτω από την πίεση του κινήματος.

Φυσικά τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να είναι απλά. Κανένα κράτος δεν δημιουργήθηκε ούτε αποσχίστηκε από κάποιο άλλο επειδή απλά κάποιοι ψήφισαν. Όμως όσοι αποδέχτηκαν ή ανέχθηκαν τα σάπια όρια της αστικής νομιμότητας επικαλούμενοι τις «αιώνιες αρχές της Δημοκρατίας» και την «ειρηνική αντιπολίτευση» έγιναν οι ίδιοι θύματά της. Το Συνταγματικό Δικαστήριο κηρύσσει παράνομη την ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας και η Μαδρίτη διαλύει την Τζενεραλιτάτ θέτοντας υπό τον έλεγχο της την τοπική αστυνομία και όλους τους θεσμούς της αυτονομίας.

Η εισαγγελία της Μαδρίτης αποδίδει τις κατηγορίες της διέγερσης σε εξέγερση και υπεξαίρεσης δημόσιους χρήματος και φυλακίζει σειρά υψηλόβαθμων στελεχών της κυβέρνησης –ανάμεσά τους, τον Αντιπρόεδρο της Κυβέρνησης, Ουριόλ Τζουνκέρρας, και την πρόεδρο της Τζενεραλιτάτ, Κάρμα Φορκαδέλ. Ο Πουτζδεμόν, που αντιμετωπίζει τις ίδιες κατηγορίες, ουσιαστικά φυγαδεύεται στις Βρυξέλλες για να αποφύγει τη φυλάκιση, όμως αποδέχεται τις εκλογές που έχει προκηρύξει ο Ραχόϊ για τις 21 Δεκέμβρη και την ισχύ του 155, και κάνει κάλεσμα για την δημιουργία κοινού ψηφοδέλτιου των δυνάμεων της ανεξαρτησίας. Το ίδιο κάνει και ο Τζουνκέρρας και το ERC, που ανακοινώνουν πως θα συμμετάσχουν σε κοινή λίστα μόνο εάν συμμετάσχουν σε αυτή όλες οι δυνάμεις που τίθενται υπέρ της ανεξαρτησίας.

Η CUP, ενώ τοποθετείται ενάντια στο 155 και δεν αναγνωρίζει τις εκλογές που επέβαλε ο Ραχόϊ, είναι άγνωστο εάν θα συμμετάσχει τελικά σε αυ-

τές, με την τελική απόφαση να παίρνεται στη Συνέλευση των μελών της την Κυριακή 12-11. Η Συνέλευση θα έχει να επιλέξει ανάμεσα σε τέσσερις προτάσεις: α) αποχή, β) υποστήριξη σε μια «υποψηφιότητα πολιτών» χωρίς πολιτικούς, γ) συμμετοχή στη δημιουργία ενός μετώπου με κόμματα της Αριστεράς που είναι υπέρ της Ανεξαρτησίας, δ) αυτόνομη κάθοδος στις εκλογές.

Όμως ο πολιτικός χάρτης στην Καταλονία περιπλέκεται ακόμα περισσότερο. Η κρίση του Podemos επιταχύνθηκε με αφορμή το καταλανικό ζήτημα φτάνοντας στο λογικό της επακόλουθο. Ο γενικός γραμματέας του καταλανικού τμήματος του κόμματος, Αλμπάνο Φατσίν, παραιτήθηκε από τη θέση του καταγγέλοντας γραφειοκρατικές μεθόδους επιβολής και δηλώνοντας πως «το Podemos έπαψε να είναι ένα χρήσιμο εργαλείο για να ανατραπεί το καθεστώς του '78». Επί της ουσίας όμως πρόκειται για αναγκαστική παραιτήση – ξεσκαρτάρισμα από την ηγεσία ανεπιθύμητων στοιχείων που μπαίνουν εμπόδιο στα σχέδιά της και στην προκειμένη στις συμμαχίες που έχει επιλέξει. Η εθνική ηγεσία του Podemos καθαίρεσε στην πράξη τον Φατσίν όταν, περνώντας πάνω από τις αντιρρήσεις της καταλανικής ηγεσίας, κάλεσε σε άμεση ψηφοφορία - δημοψήφισμα στο εσωτερικό του κόμματος για να αποφασιστεί το κοινό εκλογικό κατέβασμα των Podemos (Ποδέμ Καταλουνία) στις 21-12 με τους «Κομμούνες» (Καταλουνία εν Κομού) της Άντα Κολάου.

Ο Φατσίν και η τοπική οργάνωση κρατούσαν αποστάσεις από τους «Κομμούνες», που προσπαθούν να παίξουν ρόλο διαμεσολαβητή ανάμεσα στην κυβέρνηση της Μαδρίτης και το κίνημα στην Καταλονία, δίνοντας πολλές εγγυήσεις για την «ενότητα του κράτους». Η προοπτική κοινού κατεβάσματος είχε γίνει αδύνατη μετά την

Ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας, μιας και οι «Αντικαπιταλιστές» (οργάνωση της Ενιαίας Γραμματείας, από τους ιδρυτές του Podemos), που αποτελούν την πλειοψηφία στο Ποδέμ Καταλουνία, αναγνώρισαν τη νέα Καταλανική Δημοκρατία, κόκκινο πανί για την ηγεσία του Ιγκλέσιας. Ο Ιγκλέσιας απάντησε πως αυτή η κίνηση τους θέτει έξω από το Podemos και ενήργησε ανάλογα. Το τραγελαφικό όμως στην ιστορία αυτή είναι πως το πιο προβεβλημένο στέλεχος των Αντικαπιταλιστών, βουλευτής στη Βουλή της Ανδalousίας, η Τερέζα Ροντρίγκες, πήρε το μέρος του Ιγκλέσιας... Ο Φατσίν, εκλεγμένος βουλευτής στην Τζενεραλιτάτ, ανακοίνωσε τη δημιουργία ενός νέου φορέα, «εργαλειακού» χαρακτήρα, για να εξυπηρετηθεί το κατέβασμα στις εκλογές, καθώς και την δημιουργία συμμαχιών «χωρίς επιβολές», φωτογραφίζοντας ουσιαστικά την CUP.

Η γραμμή του Podemos καθ' όλη την διάρκεια της καταλανικής κρίσης ήταν ενάντια στην Ανεξαρτησία, αφήνοντας να εννοηθεί με μισόλογα πως αναγνωρίζει το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση, αλλά μέσα σε συνταγματικά πλαίσια. Αρνήθηκε την αναγνώριση του δημοψηφίσματος (κατ' επέκταση και το αποτέλεσμα του) και τη λογική του κατάληξη, την ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας. Η μοναδική του προσπάθεια είναι μια μόνιμη επίθεση φιλίας (ασταμάτητα παρακάλια) προς το Σ.Κ. για να σταματήσει να στηρίζει το Λ.Κ. και να στραφεί προς αυτούς! Με αυτή την τακτική νομίζουν πως μπορούν να ροκανίσουν το Σ.Κ. και να αποσπάσουν ψήφους από τη βάση του. Αν μη τι άλλο, πρόκειται για κούφια πολιτική άνευ περιεχομένου και αρχών, η οποία όχι μόνο δεν αποδίδει αλλά οδηγεί όλο και πιο βαθιά το Podemos στο να δεθεί χειροπόδαρο στο μεταπολιτευτικό αστικό άρμα του 1978.

Απουσία ικανής ηγεσίας που

ροδρόμι

θα μπορούσε να υπερασπιστεί αποτελεσματικά την Ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας και να κινητοποιήσει πλατιές μάζες εργαζομένων ως απάντηση στην καταστολή, την αντιδημοκρατική αναδίπλωση και την οικονομική τρομοκρατία, με ένα ριζοσπαστικό εργατικό πρόγραμμα διεκδικήσεων, η επιβολή του 155 μαζί με τη βιομηχανία διώξεων/φυλακίσεων και την απόλυτη στήριξη της ΕΕ δίνει τη δυνατότητα στον Ραχόι να κερδίσει χρόνο και να απεργαστεί την «επιστροφή στην ομαλότητα», ελπίζοντας σε ενίσχυση των δυνάμεων που είναι ενάντια στην ανεξαρτησία και στην κόπωση του κινήματος. Στηριζόμενος στη διεθνή απομόνωση της Καταλονίας (κανένα κράτος δεν την αναγνώρισε), επιδιώκει με κάθε μέσο το γονάτισμα όλων των πολιτικών δυνάμεων που στηρίζουν την Ανεξαρτησία.

Οι εισαγγελείς στη Μαδρίτη μοιράζουν εξοντωτικές ποινές και εξαναγκάζουν, όπου είναι δυνατό, σε δηλώσεις μετανοίας με αντάλλαγμα μια ηπιότερης μεταχείριση, όπως στην περίπτωση της προέδρου της Καταλανικής Βουλής, Κάρμεν Φορκαδέλ, η οποία δήλωσε πως η ανακήρυξη της ανεξαρτησίας ήταν μια «συμβολική πράξη» (αφέθηκε ελεύθερη με εγγύηση 150.000 ευρώ). Την ίδια στιγμή εγκρίθηκε Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης για τον Πουτζδεμόν, ο οποίος όμως φαίνεται πως βρίσκεται υπό την άτυπη προστασία της βελγικής κυβέρνησης. Αναμφίβολα η κυβέρνηση Ραχόι σχεδιάζει να θέσει εκτός νόμου τη ριζοσπαστική αριστερά και να της αφαιρέσει την δυνατότητα συμμετοχής στις εκλογές, αν και δεν είναι βέβαιο αν μπορεί άμεσα να επιβάλλει κάτι τέτοιο.

Παρ’ όλα αυτά, **το κίνημα είναι ζωντανό** και με αίτημα την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων οργανώνονται κάθε εβδομάδα μεγάλες διαδηλώσεις και κλεισίματα δρόμων, όπως έγινε στις 3-11 στην Βαρκελώνη. Με πρωτοβουλία του ανεξάρτητου συνδικάτου CSC καλέστηκε **νέα γενική απεργία στις 8-11**, η οποία παρέλυσε την Καταλονία παρότι δεν είχε τη στήριξη των μεγάλων ομοσπονδιών CCOO και UGT, με τη CGT να καλεί τα μέλη της να απεργήσουν κατά βούληση. Σημαντικό ρόλο στην οργάνωση της απεργίας έπαιξαν οι Επιτροπές για την Υπεράσπιση της Δημοκρατίας, το φοιτητικό κίνημα και οι αγρότες. Παρ’ όλες τις δυσκολίες, χιλιάδες άνθρωποι έστησαν δεκάδες μπλόκα σε κεντρικές αρτηρίες (πάνω από 50) με πιο σημαντικές αυτές που επικοινωνούν με τη Μαδρίτη και τη Γαλλία, καθώς και το μπλόκο της σιδηροδρομικής γραμμής υψηλής ταχύτητας στη Τζιρόνα.

Το σημαντικότερο είναι πως στην απεργία μπήκαν και αμιγώς εργατικά αιτήματα, δίνοντας στην υπεράσπιση της Ανεξαρτησίας και ταξικό περιεχόμενο, ανοίγοντας ακόμα περισσότερο τη δυνατότητα μιας ανεξάρτητης παρέμβασης του εργατικού κινήματος. Διαδηλώσεις αλληλεγγύης έγιναν και στην Ισπανία, με χιλιάδες διαδηλωτές σε Μαδρίτη και Μπιλμπάο. Η διεθνιστική αλληλεγγύη σε όλη την Ευρώπη είναι κομβική για ενίσχυση του αγώνα του καταλανικού λαού, για να πάρει ακόμα πιο **ριζοσπαστικά και ταξικά χαρακτηριστικά** το κίνημα σε κατεύθυνση σύγκρουσης με την ΕΕ του Κεφαλαίου και του πολέμου, για μια **Ευρώπη των Εργαζομένων**.

Γαλλία

Αντιδραστική επίθεση Μακρόν

Ηδη από το τέλος καλοκαιριού (βλ. Εργατική Πάλη Οκτωβρίου) η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Εμμανουέλ Μακρόν ξεκίνησε την **επιβολή σειράς αντεργατικών μέτρων στη Γαλλία**. Με διατάγματα τροποποίησε τον Κώδικα Εργασίας, διευκολύνοντας τις απολύσεις, υποβαθμίζοντας τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και προωθώντας τις ατομικές, βάζοντας εμπόδια στη συνδικαλιστική οργάνωση στους χώρους δουλειάς, επιβάλλοντας τη μαθητεία στη νεολαία ώστε να τη μετατρέψει σε φθηνό/ελαστικό εργατικό δυναμικό, κ.ά.

Στις αντιδράσεις των εργαζομένων ο Μακρόν απάντησε δηλώνοντας ότι «αντιδρούν οι τεμπέληδες» και πως ο ίδιος «δεν γνωρίζει κόκκινες γραμμές», εννοώντας πως η αντεργατική επίθεση που θα ακολουθήσει δεν θα έχει όρια.

Ήδη έχει φέρει νέα μέτρα για τον Δημόσιο Τομέα. Οι ήδη παγωμένοι μισθοί, παγώνουν επ’ αόριστον. Την επόμενη πενταετία θα καταργηθούν 120.000 θέσεις εργασίας στο δημόσιο, κυρίως με τη μη αναπλήρωση όσων συνταξιοδοτούνται, αλλά πιθανώς και με απολύσεις.

Οι περικοπές δαπανών που έχει επιβάλλει η κυβέρνηση στον τομέα της υγείας έχουν φέρει τα νοσοκομεία σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Η έλλειψη προσωπικού οδηγεί σε μείωση κλινών και αδυναμία εξυπηρέτησης των αναγκών υγείας. Τα νοσοκομεία διευθύνονται από μάντζερ, οι οποίοι «κυνηγούν» έσοδα, ενώ τα χρέη των νοσοκομείων θα καλύπτονται πλέον με τραπεζικό δανεισμό! Στο στόχαστρο του Μακρόν δεν βρίσκεται μόνο η υγεία αλλά και η εκπαίδευση, τα ταχυδρομεία, οι συγκοινωνίες και όλοι οι δημόσιοι φορείς.

Την ίδια στιγμή, ο Μακρόν υλοποίησε την εξαγγελία του για μείωση του συντελεστή φορολόγησης των πλουσίων από το 33% στο 25%. Το υπουργείο Οικονομικών, μάλιστα, εξέδωσε στοιχεία που τεκμηριώνουν τη μεγάλη ελάφρυνση στους φόρους που πληρώνουν οι πλούσιοι! Φυσικά, το κενό που θα δημιουργηθεί στον κρατικό προϋπολογισμό θα πληρωθεί με το αίμα των γάλλων εργαζομένων. Με αυτόν τον τρόπο ο Μακρόν δίνει τα διαπιστευτήριά του στο γαλλικό κεφάλαιο, ενώ καλεί το διεθνές κεφάλαιο να εγκαταλείψει το Λονδίνο και να εγκατασταθεί στο νεοφιλελεύθερο, αντεργατικό Παρίσι του Μακρόν.

Οι βιομήχανοι τρίβουν τα χέρια τους βλέποντας τον αντεργατικό κυνισμό του Μακρόν και του ζητούν διαρκώς νέα μέτρα. Αφού τον συγχαίρουν που προχωρά στις μεταρρυθμίσεις, τώρα ζητούν να επεκταθεί ο θεσμός της μαθητείας στη νεολαία και την εισαγωγή ειδικού καθεστώτος για τις επιχειρήσεις που θα προσλαμβάνουν μαθητευόμενους (καμία δέσμευση από Συλλογικές Συμβάσεις, κατώτατο μισθό κ.λπ.). Η επέλαση της φτηνής ελαστικής εργασίας θα καταβαρυνθεί γρήγορα μισθούς και δικαιώματα σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Ο Μακρόν έχει υποσχεθεί πως στις αρχές του 2018 θα ψηφίσει και νέα μέτρα, με περικοπές στην κοινωνική ασφάλιση και περίθαλψη.

Τα μέτρα ενίσχυσης της γαλλικής αστικής τάξης στο εσωτερικό, συνοδεύονται από μια προσπάθεια προώθησης της πολεμικής και ενεργειακής βιομηχανίας της Γαλλίας στο εξωτερικό: Συμφωνίες για πώληση εξοπλισμού στο Ιράκ, συζητήσεις για συνεργασίες της TOTAL με τα ιρακινά πετρέλαια και το κυπριακό αέριο κ.ά. Η Γαλλία μάλιστα πρόκειται να πάρει ένα λιμάνι της Κύπρου για τον ελλιμενισμό του στόλου της στη Ν.Α. Μεσόγειο.

Αυτή η επιθετική πολιτική του Μακρόν, θα εφαρμοστεί και στον τομέα των δικαιωμάτων. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης έχει επισήμως αποσυρθεί, αλλά ουσιαστικά έχει μονιμοποιηθεί. Το υπουργείο Εσωτερικών έχει πλέον τη δυνατότητα να παρακολουθεί όποιον κατά τη γνώμη του αποτελεί απειλή για τη «δημόσια τάξη και ασφάλεια». Η αντιδραστική καταστολή του λαού της Καταλονίας από την ισπανική μπουρζουαζία είναι το πρότυπο που πρόκειται να ακολουθήσει ο Μακρόν απέναντι στους γάλλους εργαζόμενους και τη νεολαία που αντιστέκονται, όπως επίσης είναι πρότυπο για όλες τις κυβερνήσεις της αντιδραστικής ΕΕ ενάντια στα κινήματα των χωρών τους.

Οι δυναμικές εργατικές κινητοποιήσεις του Σεπτέμβρη, για διάφορους λόγους, δεν είχαν την ανάλογη συνέχεια. Από τη μία, υπάρχει απογοήτευση από το αδιέξοδο του κινήματος ενάντια στον νόμο Κομρί, καθώς και από την εκλογή του νεοφιλελεύθερου Μακρόν. Επίσης υπάρχει μεγάλη απογοήτευση και από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Ενώ είναι φανερό πως η επίθεση θα είναι συνεχής και σφοδρή, οι τελευταίες είναι μετριοπαθείς και επιζητούν διάλογο με την κυβέρνηση.

Επίσης, στη συνειδητή κυβερνητική προπαγάνδα (περί «προνομιούχων» του δημοσίου που δεν πρέπει να ενδιαφέρουν τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα) τα συνδικάτα δεν δίνουν μια ταξική απάντηση. Στη μεγάλη απεργία στον δημόσιο τομέα, που πραγματοποιήθηκε στις 10 Οκτώβρη, οι μεγάλες ομοσπονδίες δεν κάλεσαν τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα να συμμετέχουν. Αυτό αποδυνάμωσε τις κινητοποιήσεις, που ήταν σημαντικές στις μεγάλες πόλεις, αλλά όχι ανάλογες των περιστάσεων.

Τώρα τα συνδικάτα προετοιμάζονται για μια **πανεθνική κινητοποίηση στις 16 Νοεμβρίου**, αλλά παραμένει ανοικτό το αν αυτή θα έχει γενικευμένο χαρακτήρα. Οι επαναστατικές δυνάμεις που παρεμβαίνουν στο εργατικό κίνημα πρέπει να παλέψουν για την ενοποίησή του, την οργάνωσή του και κυρίως για ένα σχέδιο αγώνων ικανό να αναμετρηθεί με τη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Μακρόν.

Α.Φ.

Προσχέδιο Προϋπολογισμού 2018

Η ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΗ ΣΦΑΓΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2018-21

Ο προϋπολογισμός του 2018 εντάσσεται στο τετραετές Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής (ΜΠΔΣ) 2018-21 που προβλέπει τα –ήδη συμφωνηθέντα από την 2η αξιολόγηση– τερατώδη πρωτογενή πλεονάσματα 4% του ΑΕΠ για το 2018, 4,2% για το 2019 και για το 2020, 4,1% για το 2021, προκειμένου να εξασφαλιστεί πλήρως το πλεόνασμα της τάξης του 3,5% που ζητούσαν οι δανειστές.

Αυτά τα πρωτοφανή στην ιστορία του παγκόσμιου καπιταλισμού πλεονάσματα υποτίθεται ότι θα πραγματοποιηθούν με μια εξίσου αστήρικτη πρόβλεψη για αύξηση του ΑΕΠ κατά μέσο ετήσιο όρο 2,3% για την επόμενη τετραετία. Αυτή η πρόβλεψη αφενός δεν λαμβάνει υπ' όψη την σωρευτική καταστροφή των ζωτικών παραγόντων της οικονομίας την τελευταία δεκαετία (ανεργία, κλείσιμο επιχειρήσεων, χρεοκοπία τραπεζών, κ.ά.) και το επόμενο κύμα καταστροφών και αποδιάρθρωσης, με το ξεκαθάρισμα των κόκκινων δανείων, τις ιδιωτικοποιήσεις, την ολοκλήρωση της διάλυσης των εργασιακών σχέσεων και την περαιτέρω μείωση μισθών, κ.ο.κ. Αφετέρου, παρά την ασταθή πορεία της ΕΕ και του παγκόσμιου καπιταλισμού, θεωρεί ως δεδομένη μια συνεχιζόμενη αύξηση τόσο της ιδιωτικής κατανάλωσης όσο και μια

ραγδαία αύξηση των επενδύσεων – και τα δύο βέβαια υπάρχουν μόνο στη φαντασία της κυβέρνησης.

Προσχέδιο προϋπολογισμού 2018

Το προσχέδιο του προϋπολογισμού του 2018 κατατέθηκε στα μέσα Οκτώβρη, ενώ ο προϋπολογισμός αναμένεται να κατατεθεί σε λίγες μέρες και να ψηφιστεί στα τέλη Νοέμβρη. Σύμφωνα με το προσχέδιο:

α) Τα τακτικά έσοδα προβλέπεται να ανέλθουν σε 52,9 δισ. ευρώ, κατά μισό δισ. περίπου αυξημένα σε σχέση με τις εκτιμήσεις του προϋπολογισμού του 2017. Οι άμεσοι φόροι θα ανέβουν από 20,3 σε 21,4 δισ. και οι έμμεσοι φόροι θα αυξηθούν κι αυτοί από 27 σε 27,6 δισ.

β) Οι δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού θα παραμείνουν παγωμένες στα ίδια επίπεδα –παρά τις τεράστιες σωρευτικές ανάγκες που έχει δημιουργήσει η παρατεταμένη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού την τελευταία δεκαετία– στα 49,3 δισ. (από 49,2 το 2017). Αυτό θα επιτευχθεί με την καθήλωση των δαπανών (για άλλη μια χρονιά) για μισθούς και συντάξεις στα 12,5 δισ. (από 12,4 το 2017), με την μείωση των δαπανών για ασφάλιση, περίθαλψη, κοινωνική προστασία στα 19,5 δισ. (20 το 2017, η μείωση οφείλεται στο μεγαλύτερο μέρος της στην μείωση των συντάξεων, παρά την αύξηση του αριθμού των συνταξιούχων), και με τη μείωση των

λειτουργικών δαπανών στα 5,2 δισ. (6,1 το 2017, μια μείωση της τάξης του 18% που πρόκειται να στραγγαλίσει τις λιπόσαρκες δημόσιες υπηρεσίες και οργανισμούς, οδηγώντας αρκετές απ' αυτές στο οριστικό κλείσιμο ή στην ιδιωτικοποίηση).

γ) Το χρέος για το 2018 προβλέπεται να αυξηθεί κατά 9 δισ. σε σχέση με το 2017 και έτσι να ανέλθει τα 327,9 δισ. ή στο 175,6% του ΑΕΠ. Ταυτόχρονα οι τόκοι που θα καταβληθούν το 2018 θα παραμείνουν περίπου οι ίδιοι με το 2017: 5,7 δισ.

Το προσχέδιο του προϋπολογισμού για το 2018, συνεπώς και ο ίδιος ο επικείμενος προϋπολογισμός, αποτυπώνουν τόσο τη γενίκευση και ένταση της μνημονιακής σφαγής όσο και τα θρασυτάτα ψέματα για έξοδο από τη μνημονιακή εποχή. Για το 2018 η κυβέρνηση προβλέπει αύξηση του ΑΕΠ, σε σταθερές τιμές, κατά 2,4%. Αυτή η αύξηση, όπως υποστηρίζει η κυβέρνηση, θα προέλθει κατά κύριο λόγο από μια αναμενόμενη αύξηση, στην πραγματικότητα έκρηξη, των επενδύσεων σε κατοικίες, κατασκευές και μηχανολογικό εξοπλισμό, της τάξης του 12,6% (από 4,3% που εκτιμά ότι θα είναι το 2017) και από μια αύξηση της ιδιωτικής κατανάλωσης.

Να θυμίσουμε ότι μεταξύ 2008 και 2016 ο ετήσιος όγκος των επενδύσεων μειώθηκε κατά 69% περίπου, ενώ τίποτε δεν δείχνει –ούτε η συρρίκνωση των μισθών και συντάξεων, ούτε η μείωση των κρατι-

κών επενδύσεων, κ.ά.– ότι θα έχουμε μια τέτοια αύξηση το 2018 (είναι επίσης αμφίβολο αν θα έχουμε τελικά και αύξηση 4,3% το 2017). Το ίδιο αβάσιμη είναι και η βεβαίωση της κυβέρνησης ότι η αύξηση της ιδιωτικής κατανάλωσης, κατά 1,4%, θα προκληθεί από τη... μείωση της ανεργίας κατά 1,2% το 2018. Η μόνη «εξήγηση» είναι η «θεωρία» του «συμπιεσμένου ελατηρίου που κάποια στιγμή θα εκτιναχθεί» ή η εξίσου παλαβή θεωρία ότι η «οικονομία είναι, κατά βάση, ψυχολογία».

Ωστόσο πίσω από τις πομπώδεις ανοησίες της κυβέρνησης για έξοδο από τα μνημόνια, για «επιστροφή στην ομαλότητα», για μια «νέα περίοδο ανάπτυξης», κρύβεται η διαρκής αύξηση των φόρων στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, και η διαρκής μείωση των μισθών και συντάξεων και των κοινωνικών δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού – αφενός για να αποπληρώνονται τα χρέη και οι τόκοι προς τους δανειστές κι αφετέρου για να συνεχίσουν όλοι οι γύπες, ξένοι και Έλληνες, να καταβροχθίζουν τις σάρκες της ελληνικής οικονομίας και του ελληνικού λαού.

«ΝΕΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΑΣ»

Ή ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ;

Στις 12 Νοεμβρίου θα γίνουν οι εκλογές για την ανάδειξη της ηγεσίας του «νέου φορέα της κεντροαριστεράς». Μετά από δύο περίπου μήνες προεκλογικής περιόδου, οι εννέα διεκδικητές της ηγεσίας ξεδίπλωσαν τις απόψεις τους σε δύο τηλεμαχίες, που όμως δεν τράβηξαν το ενδιαφέρον, καθώς αναμάσησαν γενικόλογες και αοριστολογίες. Απέδειξαν ότι δεν είχαν και πολλά να πουν πάνω στην πραγματικότητα της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας, της οποίας τα προβλήματα φιλοδοξούν, υποτίθεται, να λύσουν.

Η πρόεδρος της Δημοκρατικής Συμπαράταξης, Φώφη Γεννηματά (ΠΑΣΟΚ), φαβορί στην ψηφοφορία, υποσχέθηκε «ενιαίο κόμμα» χωρίς «βαρόνους». Ο Σταύρος Θεοδωράκης, αφού είδε το Ποτάμι να φθίνει, αναζητά στέγη στο νέο κόμμα, ξαναγυρνώντας στο παλιό κομματικό σύστημα ενάντια στο οποίο καταφερόταν με τόσο μένος όλο το προηγούμενο διάστημα, αν και συνεχίζοντας τις φλυαρίες για «νέο όνομα και νέα ηγετική ομάδα». Στην ίδια γραμμή της «ανανέωσης» κινήθηκε και ο νεότερος ηλικιακά Νίκος Ανδρουλάκης, που υποσχέθηκε ότι «δεν θα νέμονται την εξουσία οι παλιοί

πρωταγωνιστές». Ο Πύργος Καμίνης δήλωσε πως θέλει κι αυτός να «σπάσουν οι κλειστοί μηχανισμοί» και ο νέος φορέας να είναι «ένα κόμμα συλλογικό» με «ένα πρόγραμμα ανασυγκρότησης της χώρας» αλλά στην πράξη περιορίστηκε να διαφημίσει το οικονομικό του έργο (;) ως Δήμαρχος Αθηναίων. Ο Πάννης Ραγκούσης επιχείρησε να κινητοποιήσει αντιδεξιά αντανάκλαστικά, λέγοντας ότι δεν πρέπει να γίνει η νέα παράταξη συμπλήρωμα της Ν.Δ. του Κυριάκου Μητσοτάκη.

Όλοι κατήγγειλαν τους «κλειστούς μηχανισμούς» –που οι ίδιοι βέβαια εξέθρεφαν τόσα χρόνια– και υποσχέθηκαν «ανανέωση». Στην πραγματικότητα, έχουν επιδοθεί στο κυνήγι της καρέκλας, ο καθένας για την πολιτική του επιβίωση. Τίποτε το ουσιαστικό δεν είχαν να παρουσιάσουν σε επίπεδο προγράμματος. Κανείς δεν καταλαβαίνει τι ακριβώς λένε για τα μνημόνια, την επιτροπεία, τη φτωχοποίηση, την ανεργία, την οικονομική ανασυγκρότηση της χώρας.

Πρόκειται καθαρά για μια προσπάθεια συγκόλλησης του κατακερματισμένου χώρου του πρώην ΠΑΣΟΚ, που φιλοδοξεί να βρει μια απήχηση στους πρώην ψηφοφόρους του χώρου. Ο χώρος του «κέντρου» έχει κατα-

στραφεί ανεπανόρθωτα από την οικονομική χρεοκοπία και την πολιτική κρίση. Η ταύτιση του ΠΑΣΟΚ με τον νεοφιλελευθερισμό και το γεγονός ότι έβαλε τη χώρα στα μνημόνια και την επιτροπεία, το έχουν αποδεκατίσει από ψηφοφόρους. Η συγκυβέρνηση με τη ΝΔ του Αντώνη Σαμαρά ολοκλήρωσε τη διαδικασία αυτή. Το τεράστιο αδυνάτισμα/εξαφάνιση ενός από τα δύο κόμματα που εναλλάσσονταν στην εξουσία την προηγούμενη περίοδο αποτελεί σημαντικό μέρος της κρίσης του πολιτικού συστήματος. Τα δύο μεγάλα κόμματα του παρελθόντος είναι πια σκιές του εαυτού τους, κάτι που ισχύει σε μεγάλο βαθμό και σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Οι «από κάτω» δεν επιθυμούν να κυβερνώνται πια από κόμματα τα οποία θεωρούν –και σωστά– υπεύθυνα για την οικονομική κρίση και τις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Αυτός άλλωστε υπήρξε ένας βασικός λόγος για την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, με τη μνημονιακή του μετάλλαξη, έδωσε στους παλιούς μνημονιακούς το περιθώριο να αντεπιτεθούν ιδεολογικά και πολιτικά και να επιχειρήσουν την ανασυγκρότησή τους και την επαναφορά τους στην εξουσία. Ο ΣΥΡΙΖΑ τούς δικαίωσε, κα-

θώς στην πράξη εφαρμόζει την πολιτική τους, την άγρια νεοφιλελεύθερη πολιτική των μνημονίων. Έχει μεγάλη ευθύνη για την κάμψη των αγώνων των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Αυτό προσπαθούν να εκμεταλλευτούν η ΝΔ, η Δημοκρατική Συμπαράταξη και το Ποτάμι. Οι δύο πρώτοι δεν στοχεύουν σε τίποτε παραπάνω από τη συνέχιση της πολιτικής των μνημονίων. Είναι σίγουρο όμως ότι η ΝΔ μπορεί να εκμεταλλευτεί περισσότερο τη μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς δικαίως λέει ότι τα μνημόνια είναι η δική της πολιτική. Δεν ισχύει το ίδιο για τον «νέο φορέα της κεντροαριστεράς», καθώς οποιαδήποτε διαφοροποίησή του από τη ΝΔ είναι πολύ δύσκολη υπόθεση: μια άλλη πολιτική, πέρα από τα αφηρημένα σλόγκαν για «κλειστούς μηχανισμούς» και «ανανέωση», είναι αδύνατη για το «νέο φορέα της κεντροαριστεράς». Γι' αυτό και το εγχείρημα του «νέου φορέα» έχει ανυπέρβλητες δυσκολίες και η πολιτική του διαδρομή είναι προδιαγεγραμμένη. Προς το

παρόν, η διατήρηση της ενότητάς του παραμένει ζητούμενο.

Το πολιτικό σκηνικό βρίσκεται σε βαθιά κρίση, την οποία έχουν αυξήσει οι αγώνες των εργαζομένων τα προηγούμενα χρόνια. Τα σημερινά κόμματα έρχονται από το παρελθόν. Πολύ δύσκολα θα ανταπεξέλθουν στις νέες ανάγκες του μνημονιακού καθεστώτος, που διψά για το αίμα των εργαζομένων και της νεολαίας. Μια ανακατάταξη του πολιτικού σκηνικού είναι αναγκαία. Σε αυτή την κατεύθυνση κινούνται οι αντιδημοκρατικές αναδιπλώσεις και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, που είναι στην ημερήσια διάταξη. Πατώντας πάνω στην κάμψη των αγώνων των εργαζομένων, το μνημονιακό καθεστώς επιχειρεί να ρίξει τους εργαζόμενους και τη νεολαία όσο πιο χαμηλά μπορεί. Η ανασυγκρότηση των αγώνων των εργαζομένων μπορεί να μπει πραγματικό φρένο σε αυτόν τον κατήφορο, δίνοντας ακόμη και ένα συντριπτικό χτύπημα στην επιχειρούμενη αντεπίθεση των παλιών μνημονιακών, νεοδημοκρατών και κεντροαριστερών.

Επ’ ευκαιρία της δημοσίευσης των Θέσεων του 4ου Συνεδρίου (πρόκειται να συγκληθεί στις αρχές Δεκέμβρη) του NAP οφείλουμε να καταγράψουμε κάποιες παρατηρήσεις:

1. Καταρχάς είναι καλοδεχούμενη, έστω και καθυστερημένη, έστω και κατόπιν εορτής, η παρακάτω αυτοκριτική: «Οι δυνάμεις του NAP ήταν απροετοίμαστες,[...] γιατί για πολλά χρόνια η σχετική σταθεροποίηση του καπιταλισμού είχε θέσει ουσιαστικά εκτός συζήτησης το ενδεχόμενο μιας βαθιάς και παρατεταμένης κρίσης», (σημείο 23). Αν και, πρέπει να σημειώσουμε, δεν ήταν και τόσο αθώες οι θέσεις και πολιτικές του, μια που το NAP από την ίδρυσή του υπεράσπιζε μανιωδώς την ικανότητα του καπιταλισμού να ξεπερνά τις κρίσεις του — με τις περιφημες αναδιαρθρώσεις — με ότι επιπτώσεις είχε αυτό στον θεωρητικό και πολιτικό αφοπλισμό των αγωνιστών.

2. Με το ξέσπασμα της κρίσης του 2008, το NAP προσαρμόστηκε, εντάσσοντας στη ρητορική του την κρίση, φθάνοντας μάλιστα να την χαρακτηρίσει και «δομική», χαρακτηρισμός απόλυτα σωστός, αν και στην περίπτωση του NAP (και όχι μόνο) είναι μάλλον μια αναγκαστική φραστική προσαρμογή. Στην καλύτερη περίπτωση η κρίση συγχέεται με τις επιπτώσεις τις επίθεσης (ανεργία, απολύσεις, φτώχεια, μνημόνια) ή με την έντασή της και τον γενικευμένο, αλλά όχι με τον καθολικό της χαρακτήρα (κρίση οικονομική, κοινωνική, πολιτική, περιβαλλοντική, ιδεολογική, πολιτιστική κι ακόμη ηθική) και που σε τελευταία ανάλυση για το ξεπέρασμά της χρειάζονται πολλά περισσότερα από μια αύξηση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, όσο άγρια κι αν είναι αυτή.

3. Επιπλέον το NAP παραγνωρίζει πλήρως την κρίση της παγκόσμιας αστικής ηγεσίας. Αποτέλεσμα και αιτία της κρίσης της αστικής ηγεσίας, είναι και οι ιδιαίτερα οξυμένοι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, η σύγκρουση των παλιών ιμπεριαλισμών με τις BRICS που είναι κολοσσιαίες και ιστορικής

ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Αδιέξοδα πίσω από «κοινές» αποφάσεις

Η Απόφαση του πανελλαδικού συντονιστικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ΠΣΟ) στις 24/9 επιχειρήθηκε (κυρίως από NAP και ΣΕΚ, τις βασικές οργανώσεις της) να εμφανιστεί ως θετικό βήμα, ιδιαίτερα μετά την αποτυχία του ΠΣΟ του Ιουνίου να καταλήξει σε απόφαση. [1] Στην πραγματικότητα έχουν παγιωθεί και βαθαίνουν τα αδιέξοδα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπως φαίνεται στην Απόφαση και στις «λεπτομέρειές» της.

Η «ανάλυση» της διεθνούς κατάστασης είναι εντελώς σύντομη, πολύ αδύναμη, μάλλον σαν δημοσιογραφικές σημειώσεις. Δεν υπάρχει (εντελώς ενδεικτικά) καμία ανάλυση της παγκόσμιας κρίσης (που οδεύει η παγκόσμια οικονομία και το καπιταλιστικό σύστημα, πέρα από την κοινοτοπία πλέον ότι ωριμάζει μια νέα κρίση), καμία αναφορά στις σημερινές κοσμογονικές αλλαγές (ανάδυση Κίνας, στρατηγική υποβάθμιση Ευρώπης κ.ά.). Εντελώς επιφανειακές οι επισημάνσεις για την πολιτική κρίση, απούσα η κρίση της αστικής εξουσίας (ιδεολογίας, θεσμών, πολιτικού προσωπικού κ.λπ.), της παγκόσμιας αστικής ηγεσίας – και πολλά ακόμα. Ιδιαίτερα εντυπωσιάζει η ανυπαρξία σχεδόν αναφοράς στους αγώνες σε διεθνή κλίμακα.

Τα παραπάνω αποκαλύπτονται στην έκθεση της εσωτερικής κατάστασης, όπου είναι «άφαντες»: (α) Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Που φαίνεται ότι για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν υπάρχει, ότι «αρκεί» κανείς να περι-

σημασίας αντιπαράθεσεις και αλλαγές, κ.α. Αντίθετα, βλέπει αυτά τα συμπτώματα σαν... «οργανικό συστατικό της αστικής απάντησης στην κρίση»(!), (σημείο 4).

4. Επαυξάνοντας τις δύο παραπάνω αδυναμίες, οι Θέσεις του NAP συμπεραίνουν ότι υπάρχει σήμερα μια «δομικού χαρακτήρα» απάντηση στην κρίση από πλευράς διεθνούς αστικής τάξης, η οποία «επιχειρεί να στηρίζει την κερδοφορία της όσο το δυνατόν λιγότερο στη “σκιώδη οικονομία” και στον χρηματοπιστωτικό τομέα, και περισσότερο στις δραστηριότητες παραγωγής υλικών ή άυλων προϊόντων», (σημείο 4). Δυστυχώς ισχύει το ακριβώς αντίθετο εκτός αν, για άλλη μια φορά, μπερδεύουμε τις χλιαρές και φλύαρες καταδίκες των υπερβολών του χρηματοπιστωτικού τομέα με την πραγματικότητα. Αλλά ακόμη κι αυτό να συνέβαινε, η κρίση θα απείχε πολύ από το να επιλυθεί, γιατί είναι κρίση υπερπαραγωγής εμπορευμάτων (όχι βέβαια με την στενή έννοια της υποκατανάλωσης των μαζών) και πολύ περισσότερο απαιτεί νέες διευθετήσεις που μόνο με παγκόσμιους πολέμους και αντεπαναστάσεις πραγματοποιούνται.

5. Ακόμα χειρότερα, οι θέσεις εκτιμούν ότι αυτή η στρατηγική απάντηση έχει αρχίσει να δίνει αποτελέσματα. Μία νέα φάση ανάπτυξης έρχεται, που βέβαια μάλλον θα είναι αναιμική, οπωσδήποτε βάρβαρη και ταξικά άδικη, αλλά πάντως έρχεται. Τα διάφορα κομμάτια που αναφέρουν (μοιάζουν αρκετά με τα αντίστοιχα του ΚΚΕ) ότι «ο λαός δεν έχει να περιμένει τίποτα καλό από αυτήν την ανάπτυξη, θα είναι όσο βάρβαρη και η κρίση» κ.λπ., δεν έχουν ιδιαίτερη σημασία. Νομίζουμε πως εδώ έχουμε άλλη μια υποτροπή του NAP στη θέση ότι ο καπιταλισμός ξεπερνά τις κρίσεις με απλές αναδιαρθρώσεις.

6. Εξίσου, το NAP αδυνατεί να κατανο-

οριστεί στην (ολοφάνερη) μη σταθεροποίηση της οικονομικής κατάστασης, στη μνημονιακή βαρβαρότητα κ.λπ. (β) Η κρίση της αστικής πολιτικής και ιδεολογίας. Που ξεπερνιέται με απλοϊκότητες του τύπου «οι συσχετισμοί δεν είναι ακίνητοι», «η φθορά της κυβέρνησης είναι αναπόφευκτη» (αλλά και «χωρίς να έχει τελειώσει η δυνατότητα του ΣΥΡΙΖΑ να κινητοποιεί τις δυνάμεις του»), ενώ δεν υπάρχει λέξη για τα υπόλοιπα αστικά/μνημονιακά κόμματα, την κατάστασή τους κ.λπ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ουσιαστικά αναπαράγει την αντιμαρξιστική θέση του ΚΚΕ, που αρνείται την κρίση του συστήματος – και έτσι δεν μπορεί να θεμελιώσει αντικειμενικά τις δυνατότητες του εργατικού κινήματος στην περίοδο.

Κύριο θέμα και αυτού του ΠΣΟ [2] ήταν βέβαια η γενική πορεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, κυρίως η συμμετοχή της στο κίνημα και οι (κατά βάση εκλογικές) συμμαχίες της (ιδίως μετά την οριακή κατάσταση του Ιούνη). Εδώ εκφράζονται ολοκάθαρα λάθη, παλινωδίες, εσωτερικά προβλήματα.

Για τη ΛΑΕ, ενώ ασκείται έντονη κριτική, δεν ξεκαθαρίζεται αν τελικά έχει κλείσει το θέμα μιας εκλογικής συνεργασίας. [3]

Για το ΚΚΕ, η κριτική είναι ανεπαρκέστατη και μάλλον «από τα δεξιά», δηλ. για τον σχεταρισμό, την παραπομπή των πάντων στη «λαϊκή εξουσία» κ.λπ. Αυτά είναι σωστά, αλλά για ακόμα μια φορά δεν λέγεται σταράτα: Είναι το ΚΚΕ ρεφορμιστικό, ναι ή όχι; Λειτουργ-

ήσει τη διαλυτική κρίση της ΕΕ ως ιμπεριαλιστικού κέντρου, γεγονός που φαίνεται όχι μόνο από τα τεράστια οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει (χρεοκοπία πολλών κρατών στο έδαφός της, η πιο υπερχρεωμένη οικονομία σαν σύνολο, κατάρρευση τραπεζικού συστήματος κ.α.), και από την κρίση των αστικών της επιτελείων αλλά κυρίως από την διεθνή υποβάθμισή της. Αντίθετα, το NAP συγχέει τα σχέδια της ΕΕ, μια απέλπιδα φυγή προς τα μπρος, με την υλοποίηση αυτών των σχεδίων δηλαδή με την λύση των δομικών προβλημάτων της: «ο ενδοαστικός ανταγωνισμός στην ΕΕ,[...] κατατρέπει σε μια ανασυγκροτημένη μορφή καπιταλιστικής ολοκλήρωσης και όχι σε διάλυση της ΕΕ» (σημείο 8β).

7. Όσον αφορά τον ελληνικό καπιταλισμό, το NAP αποφαινεται ότι «η συμμετοχή της Ελλάδας σε ΟΝΕ/ΕΕ έδωσε ώθηση στον ελληνικό καπιταλισμό» (σημείο 13), ενώ η πραγματικότητα είναι ότι η ένταξή του στην ΕΕ επιδείνωσε την κρίση του — η οποία βέβαια οφείλεται στις ίδιες τις αντιφάσεις του ελληνικού καπιταλισμού. Το NAP βλέπει κι εδώ μια σχετική σταθεροποίηση της οικονομίας (κλασσικό «αφήγημα» των απατεώνων τύπου Τσίπρα) όσο και του πολιτικού σκηνικού. Αγνοώντας την υπερχρέωση, τα πλεονάσματα, την χρεοκοπία των τραπεζών, την καταστροφή βασικών παραγόντων της οικονομίας, το ευρωπαϊκό και περιφερειακό περιβάλλον, την ανάδυση νέων, ακόμα πιο «μαφιόζικων» κομματιών του κεφαλαίου (βλ. Μαρινάκης, Σαββίδης), το νέο, πολύ πιο άγριο, σύστημα εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, κ.α. Όλα αυτά δείχνουν χειρότερηση, δείχνουν βαθιά αστάθεια του αστικού καθεστώτος, και προδιγράφουν νέες εργατικές εκρήξεις.

8. Σε σχέση με τη στρατηγική και τακτική του NAP, είναι αρκετά σημαντικό ότι δίνεται

ένα βάρος στον διαχωρισμό από το ρεφορμισμό, στην επανάσταση κ.λπ., αλλά όλοι αυτοί οι «στόχοι», μέτωπα, κ.α., δείχνουν κατά βάση μια αμηχανία μπροστά στη νέα κατάσταση. Επιπλέον το «Νέο Κόμμα», αποδεικνύει, εκ των πραγμάτων, την περίτρανη αποτυχία του βασικότερου εγχειρήματος του NAP και του ευρύτερου χώρου, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

9. Πολύς λόγος γίνεται στις Θέσεις για τη σύνδεση επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής. Υπάρχει όμως ένα σοβαρό λάθος, αφού ξεκινώντας από μια, σε γενικές γραμμές σωστή, κριτική της λανθασμένης ταύτισης του μεταβατικού προγράμματος με ένα «ενδιάμεσο» πρόγραμμα, ασκεί κριτική στο σύνθημα της Εργατικής Κυβέρνησης που εντελώς αβασίμα ταυτίζει με το σύνθημα της Αριστερής Κυβέρνησης (ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί το διαμετρικά αντίθετό του). Πράγματι, το μεταβατικό πρόγραμμα είναι ένα σχέδιο για την ανύψωση της συνείδησης της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος, από το σημείο που είναι κάθε φορά μέχρι την κατάρτηση της εξουσίας. Με αυτήν την έννοια, αυτό που λανσάρεται τελευταία από διάφορες οργανώσεις δεν συνιστά μεταβατικό πρόγραμμα, αλλά ένα «ενδιάμεσο» πρόγραμμα, ή ένα πρόγραμμα βελτίωσης του καπιταλισμού, και σε τελευταία ανάλυση είναι μια άλλη όψη της «επανάστασης κατά στάδια» ή του διαχωρισμού μίνιμουμ και μάζιμουμ προγράμματος. Συνεπώς η διαφορά μεταξύ ενός μεταβατικού και ενός «ενδιάμεσου» προγράμματος έγκειται ακριβώς σε αυτό: σε μια Κυβέρνηση Εργαζομένων, την οποία αλόγιστα απορρίπτει το NAP. Η «αντικαπιταλιστική επανάσταση με κομμουνιστικό περιεχόμενο» που αναφέρουν οι Θέσεις, είναι, το λιγότερο, αρκετά ασαφής και δεν λύνει το πρόβλημα.

Τελικά, οι νέες αναλύσεις και αποφάσεις που φαίνεται ότι θα πάρει το NAP δεν πρόκειται να συμβάλλουν στην οικοδόμηση επαναστατικών δυνάμεων και στο ξεπέρασμα της κρίσης του ελληνικού εργατικού κινήματος.

■ Πιάννης Σ.

Τέλος, είναι γνωστή η εικόνα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε πορείες κ.λπ. Πέρα από την πενιχρή κινητοποίηση όσων καταγράφονται ως μέλη, όλο τον προηγούμενο χρόνο NAP και ΣΕΚ δεν βρέθηκαν μαζί σχεδόν ούτε σε μία, ενώ κινούνται μέσω διαφορετικών «συντονισμών». Για ένα πραγματικό σχέδιο αγώνων, κάπως συγκροτημένο και επεξεργασμένο, ούτε λόγος... Γιατί τότε η Απόφαση επανέρχεται μονότονα π.χ. στην «ενοποίηση των δυνάμεών μας στο εργατικό κίνημα», στη «συγκρότηση συνδικαλιστικής γραμματείας» κ.ά. Μάλλον μόνο για να συντηρείται(;) μια ψευδαίσθηση ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ «ζει και κινείται», που όμως προσκρούει στην καθημερινή αντίληψη όσων λίγο παρακολουθούν τα πράγματα.

Το ΠΣΟ προκήρυξε την 4η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (31 Απρίλη). Τι να περιμένει κανείς απ’ αυτή, όταν **ο σχηματισμός αυτός έχει ουσιαστικά πάψει να υπάρχει ως κοινός/ενιαίος**; Μια απόπειρα να φτάσει μαζί στις επόμενες εκλογές; Σε κάθε περίπτωση, με αποφάσεις όπως η τελευταία, η κρίση θα μπαίνει μόνο προσωρινά κάτω από το χαλί.

[1] Π.χ. συνέντευξη του στελέχους του NAP Αγγ. Χάγιου στην εφημερίδα του ΣΕΚ λίγες μέρες μετά, με γενικό τόνο «η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προχωρά».

[2] «Από αμέλεια, ενδεικτική της κακής οργανωτικής κατάστασης, για τη σύγκληση του ΠΣΟ δεν τηρήθηκαν (2^η συνεχόμενη φορά) οι καταστατικές δεσμεύσεις δημοσιοποίησης ώρας, χώρου, θεματολογίας...» (από την Απόφαση).

[3] Τροποποίηση που προσπαθούσε να διευκρινήσει ότι η εκλογική-πολιτική συνεργασία με ΚΚΕ-ΛΑΕ είναι αδύνατη, πήρε περίπου το 20% των παρόντων. Φαίνεται ότι πολλοί από το NAP έλεγαν πως ενώ «γενικά συμφωνούν», δεν την στηρίζουν «για να μην κλείσει η συζήτηση»...

«Κανείς δεν στάθηκε στο πλευρό μας παρά μόνο τα βουνά μας»

Το δίκαιο αίτημα αιώνων για την κουρδική ανεξαρτησία υπέστη σημαντική ήττα με την χωρίς αντίσταση ανακατάληψη της περιοχής του Κιρκούκ από τις ιρακινές δυνάμεις της Βαγδάτης και τις παραστρατιωτικές -αν και αναγνωρισμένες από την κεντρική διοίκηση του Ιράκ- Δυνάμεις Λαϊκής Κινητοποίησης (PMF) που ελέγχονται, εξοπλίζονται και διοικούνται από την Τεχεράνη και αποτελούν φανατικές τζιχαντιστικές ομάδες παρόμοιες με το ΙΚ αλλά του σιιτικού μουσουλμανικού δόγματος. Οι περιοχές που είχαν καταλάβει οι Κούρδοι Πεσμεργκά το 2014 σε μια προσπάθεια να συγκρατήσουν τους σουνίτες του ΙΚ, οι οποίοι καταδίωκαν τις διαλυμένες ιρακινές δυνάμεις, αποτελούσαν τις εγγυήσεις για την δυνατότητα ύπαρξης ανεξάρτητου κουρδικού κράτους στο Βόρειο Ιράκ. Περιελάμβαναν το 66% του Ιρακινού Πετρελαίου και το 70% του νερού που καταναλώνει το Ιράκ! Η απώλεια αυτών των περιοχών τίναξε στον αέρα την ευφορία των Κουρδικών μαζών μετά το δημοψήφισμα της 25ης Σεπτεμβρίου.

Ασφαλώς η άδοση κατάληξη του εγχειρήματος το οποίο προώθησε ο Κούρδος ηγέτης Μπαρζανί (πρόεδρος της αυτόνομης περιοχής του Κουρδιστάν και αρχηγός του Δημοκρατικού Κόμματος KDP) οφείλεται στην τυφλή πίστη του στην στήριξη της υπόθεσής τους από τους αμερικανούς, η οποία αποδείχτηκε καταστροφική. Οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές εξόπλισαν τόσο τους Κούρδους όσο και τους Ιρακινούς της Βαγδάτης, συγκυριακά ενάντια στο ΙΚ που αποτελούσε πηγή ανισορροπίας στην περιοχή, η οποία όμως τείνει να εκλείψει μετά την κατάληψη της Μοσούλης στο Ιράκ (από Κούρδους Πεσμεργκά, PMF, και Ιρακινό στρατό), της Ράκα στην Συρία (από τις Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις SDF που περιλαμβάνουν Κούρδους της Ροζάβα και Άραβες και εξοπλίζονται επίσης από τις ΗΠΑ) και της Ντέιρ αλ-Ζόρ (από τις SDF και τον Συριακό Στρατό του Άσαντ μετά από αγώνα δρόμου για το ποιος θα καταλάβει την περιοχή, την πιο πλούσια της Συρίας σε πετρέλαιο). Μακροπρόθεσμα όμως στόχευαν πρακτικά στην διαίρεση του Ιρακινού λαού ώστε να διαιωνίζουν την κυριαρχία τους. Όταν λοιπόν οι Κούρδοι θέλησαν να αποκτήσουν σχετική αυτονομία κινήσεων, τα αμερικανικά άρματα Άμπραμς της Βαγδάτης έστρεψαν τις κάνες τους ενάντια τους. Τότε οι ΗΠΑ και οι άλλοι ιμπεριαλιστές στο όνομα της «ισορροπίας» της περιοχής, ξέχασαν τις όποιες υποσχέσεις και δήλωσαν ότι δεν παίρνουν το μέρος κανενός, ενώ απαίτησαν από την Βαγδάτη να μην χρησιμοποιεί τα αμερικανικά όπλα ενάντια στους Κούρδους!

Για να καταλάβει κανείς το μέγεθος της υποκρισίας, χρειάζεται να γνωρίζει επίσης ότι οι φιλοιρακινές PMF αποτελούν μέρος της προσπάθειας της Τεχεράνης να φτιάξει ένα σιιτικό τόξο από το Ιράν μέχρι τη νοτιοανατολική Μεσόγειο (Ιράκ, Συρία, Λίβανος) στο οποίο προσβλέπουν Ρώσοι και Κινέζοι στην αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ. Παρά την όξυνση της σύγκρουσης του Τράμπ με το Ιράν (αναθεώρηση της συμφωνίας για τα πυρηνικά) και την ενίσχυση της Σαουδικής Αραβίας, παρά τις συγκυριακά «κακές» σχέσεις με την Άγκυρα, οι ΗΠΑ προτίμησαν να μην ενισχύσουν τους Κούρδους, προφανώς φοβούμενοι την ανεξαρτησία τους στην περιοχή. Εχθροί και «φίλοι», ιμπεριαλιστές και περιφερειακοί παίκτες, ενώθηκαν για να αποτρέψουν την δημιουργία ενός νέου ανεξάρτητου κράτους που θα μπορούσε να αποτελέσει πηγή έμπνευσης και αγώνα για τους υπόλοιπους λαούς.

Η αδυναμία των Κούρδων να αντισταθούν μια ανεξάρτητη από τις ΗΠΑ πολιτική οφείλεται στην φιλοδυτική πολιτική του Μπαρζανί και βέβαια στην διαίρεση των ιδίων των Κούρδων. Παραδοσιακά το KDP βρίσκεται σε διαμάχη με την φιλοιρακινή Πατριωτική Ένωση του Κουρδιστάν (PUK, της πατρίδας Ταλαμπανί). Τα δυο αυτά κόμματα πάντα είχαν χωριστές ένοπλες δυνάμεις, δικές τους περιοχές, δικά

τους συστήματα πολιτικής διαχείρισης και συλλογής πληροφοριών, ενώ έφτασαν μέχρι και στη διεξαγωγή ενός αιματηρού εμφυλίου πολέμου το 1990. Το KDP θεωρείται πανίσχυρο στο δυτικό Κουρδιστάν αλλά οι περιοχές του Κιρκούκ, αποτελούσαν προπύργιο της PUK. Μονάδες ελεγχόμενες από την PUK εγκατέλειψαν τις θέσεις τους σε συμφωνία με την Βαγδάτη, με αποτέλεσμα να καταρρεύσει το μέτωπο των μπαρουτοκαπνισμένων Πεσμεργκά και οι PMF να κάνουν περίπατο. Όσο και αν οι ΗΠΑ μιλούσαν για συντονισμένες και συμφωνημένες στρατιωτικές κινήσεις και όχι για σύγκρουση, στην πράξη 100.000 Κούρδοι μάλλον εγκατέλειψαν τις περιοχές του Κιρκούκ για να αποφύγουν βιαιοπραγίες των φανατικών σιιτών, όπως αυτές που καταγράφηκαν ενάντια στους σουνίτες όταν καταλείφθηκαν οι περιοχές της Μοσούλης. Η Τεχεράνη – λόγω και της επίθεσης Τράμπ και Σ. Αραβίας – φοβήθηκε ότι οι Κούρδοι θα γίνουν βάση επιδρομών για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό εναντίον τους, για αυτό και έδωσε την συγκατάθεση της στην επιδρομή της Βαγδάτης ενάντια στο Κιρκούκ. Παράλληλα οι σίτες Τουρκμάνοι (σ.σ: οι σουνίτες Τουρκμάνοι είναι με τους Κούρδους!) της περιοχής, ελεγχόμενοι από την Άγκυρα και τους Γκρίζους Λύκους πανηγύρισαν το κατέβασμα της Κουρδικής σημαίας από το κυβερνείο του Κιρκούκ, θέλοντας να κάνουν αισθητές τις διεκδικήσεις της Άγκυρας. Σε κάθε περίπτωση η απώλεια του Κιρκούκ αδυνατίζει το Ιρακινό Κουρδιστάν αφού τώρα θα εξαρτάται ακόμα περισσότερο από την Βαγδάτη, που θα πρέπει να αποδίδει το μέρισμα από τα πετρέλαια του Κιρκούκ (τα οποία παρέδωσε άμεσα στην BP!) στους Κούρδους, πράγμα πολύ αμφίβολο.

Η στάση των ΗΠΑ δεν σημαίνει ότι θα στηρίξουν την Βαγδάτη (αμέσως μετά την κατάληψη του Κιρκούκ οι ΗΠΑ απαίτησαν από τον Ιρακινό πρόεδρο την απομάκρυνση των PMF). Κάθε άλλο, προετοιμάζουν νέες συγκρούσεις στην περιοχή ώστε να εφαρμόσουν το διαίρει και βασίλευε, αλλά και για να την αποσταθεροποιήσουν σε περίπτωση που οι υπόλοιποι ιμπεριαλιστές καταφέρουν να ισχυροποιήσουν την επιρροή τους. Οι Κούρδοι βρίσκονται και στη Συρία σε δύσκολη θέση παρά το γεγονός ότι ελέγχουν το 25% της χώρας και έχουν εγκαθιδρύσει την ανεξάρτητη περιοχή της Ροζάβα. Οι Τούρκοι εισέρχονται στο Ιντλίμπ από το Χατάι (Αντιόχεια) σε μια προσπάθεια να περικυκλώσουν τους Κούρδους στο δυτικό καντόνι του Αρφίν και να τους αποκόψουν από την Μεσόγειο και την Ροζάβα. Ταυτόχρονα η Δαμασκός διακηρύττει ότι μετά την ήττα του ΙΚ οι δυνάμεις της θα στραφούν ενάντια στις SDF με στόχο να «απελευθερώσουν» την χώρα τουλάχιστον μέχρι την Ράκα. Είναι σαφές ότι η στήριξη των Κούρδων στις ΗΠΑ δεν πρόκειται να τους σώσει από τους επερχόμενους πολέμους, όπως έδειξαν και τα γεγονότα στο Ιράκ. Ασφαλώς Ρωσία και ΗΠΑ θα «παίζουν» με τους Κούρδους διατηρώντας τους σαν απειλή ενάντια στις επιδιώξεις των περιφερειακών δυνάμεων όμως σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να στηρίξουν την εθνική τους ανεξαρτησία.

■ Κώστας Δικαίος

στον κόσμο...

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΜΑΛΔΟΝΑΔΟ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΠΟΥΤΣΕ

Η σορός του ιθαγενή αγωνιστή Σαντιάγο Μαλδονάδο (αγνοούμενου από την 1η Αυγούστου) βρέθηκε στα μέσα Οκτώβρη ενάμισι χιλιόμετρο μακριά από την κοινότητα των Μαπούτσε στην Αργεντινή. Ο Μαλδονάδο είχε εξαφανιστεί κατά την διάρκεια διαδήλωσης της κοινότητας με αίτημα την επιστροφή των πατρογονικών εδαφών, τα οποία έχει αρπάξει η πολυεθνική *Benetton*. Η κινητοποίηση αυτή είχε κατασταλεί άγρια από την ομοσπονδιακή αστυνομία. Σύμφωνα με μαρτυρίες, οι δυνάμεις καταστολής, αφού αναισθητοποίησαν τον Μαλδονάδο μέσα σε περιπολικό, εξαφανίστηκαν. Έκτοτε, δεκάδες διαδηλώσεις έχουν συγκλονίσει την Αργεντινή, ενάντια στην αστυνομία και τη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Μαουρίσιο Μάκρι. Η σορός του Μαλδονάδο βρέθηκε τελικά στην ίδια περιοχή από την οποία είχε απαχθεί και στην οποία είχαν ήδη διεξαχθεί (:) τρεις έρευνες, πείθοντας έτσι και τον πιο ανυποψίαστο ότι πρόκειται για δολοφονία της κυβέρνησης ώστε να προστατευτεί η ιδιοκτησία της *Benetton*. Η οικογένεια του αγωνιστή και δεκάδες οργανώσεις κάλεσαν σε διαδήλωση στις 2-11, στην οποία συμμετείχαν εκατοντάδες χιλιάδες ζητώντας δικαιοσύνη.

Παρόμοια κατάσταση επικρατεί και στη Χιλή όπου 700.000 ιθαγενείς Μαπούτσε βρίσκονται σε πολυετείς κινητοποιήσεις, καθώς η γη τους λεηλατείται από εταιρίες ξυλείας. Τέσσερις ηγέτες του κινήματος, οι οποίοι κρατούνται στις φυλακές εδώ και ενάμισι χρόνο με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο (χωρίς να έχουν περάσει από δίκη) προχώρησαν σε απεργία πείνας για 118 μέρες, που έληξε στις 2/10. Τις τελευταίες μέρες η αστυνομία κάνει επιδρομές στις κοινότητες προχωρώντας σε συλλήψεις και άγριους ξυλοδαρμούς.

Τέλος, και στη Βραζιλία οι ιθαγενείς δολοφονούνται και εκδιώκονται από την κυβέρνηση και τις εταιρίες, ενώ οι δολοφονημένοι, κυρίως από μεταλλευτικές εταιρίες, φτάνουν τους 118, μόνο για το 2016. Οι ιθαγενείς έχουν επιπλέον να αντιμετωπίσουν και την εξαθλίωση και την έλλειψη οποιασδήποτε στοιχειώδους υποδομής, με αποτέλεσμα οι αυτοκτονίες και οι θάνατοι παιδιών λόγω αστίας και έλλειψης ιατρικής περίθαλψης να αυξάνονται καθημερινά.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Χιλιάδες εργαζόμενοι συμμετείχαν σε διαδήλωση στις 4-10 στην πρωτεύουσα Βουκουρέστι ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης να μεταφέρει εξολοκλήρου το κόστος της κοινωνικής ασφάλισης στους εργαζόμενους. Κινητοποίηση για το ίδιο ζήτημα έγινε και στην πόλη Μιοβένι στις 8-11, στην Πλατεία των Συνδικάτων, με μεγάλη συμμετοχή εργαζομένων του εργοστασίου της *Dacia* και πολλών άλλων σωματείων. Η κυβέρνηση έχει στόχο να μειώσει τις δαπάνες για την κοινωνική ασφάλιση, ενώ οι ευρωπαίοι πιέζουν για επιπλέον μέτρα καθώς προβλέπουν αύξηση του ελλείμματος για το 2017 και το 2018.

ΓΑΛΛΙΑ - ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΟΥΙΑΝΑ

Σε απεργία προχώρησαν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι στη Γαλλία στις 10-10 και στις 19-10, με αποτέλεσμα να παρалуσει ο δημόσιος και ιδιωτικός τομέας. Οι εργαζόμενοι αντιτίθενται στα αντεργατικά μέτρα του Εμμανουέλ Μακρόν, που φέρνουν μείωση των θέσεων εργασίας στο δημόσιο και κόψιμο των δαπανών, κάνουν ευκολότερες τις απολύσεις σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και καταργούν τις συλλογικές διαπραγματεύσεις των ομοσπονδιών, ευνοώντας τις επιχειρησιακές συμβάσεις εργασίας. Τα μέτρα είναι πιστή αντιγραφή του πρώτου και δεύτερου ελληνικού μνημονίου και γνωρίζουν την εναντίωση των εργαζομένων σε ποσοστά άνω του 70%, με τον θρασύτατο Μακρόν να απαντάει ότι «η δημοκρατία δεν λειτουργεί στους δρόμους».

Πολυήμερες και άγριες κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν και στη Γαλλική Γουιάνα (Λ. Αμερική) κατά την επίσκεψη του Μακρόν στα τέλη Οκτώβρη. Η κατάσταση στην χώρα είναι δραματική, με την επίσημη ανεργία στο 23%, ενώ το 30% του πληθυσμού δεν έχει πρόσβαση σε νερό και ηλεκτρισμό. Ο Μακρόν δήλωσε πως δεν είναι ο Άι-Βασίλης (!) και ότι η Γαλλία δεν θα δώσει παρά μόνο ψίχουλα στην πολύπαθη χώρα. Οι διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία και κατέλαβαν τη διαστημική βάση που διατηρεί εκεί η Γαλλία, ζητώντας ανεξαρτησία και καλύτερηση του βιοτικού τους επιπέδου.

19ο Συνέδριο ΚΚ Κίνας

Εμβάθυνση της ιμπεριαλιστικής στρατηγικής

■ Γιάννης Χαλάς

Στο διάστημα 18-24 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε στο Πεκίνο το 19ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, του «μεγαλύτερου κόμματος στον κόσμο» (89 εκατομμύρια μέλη). Τα αποτελέσματα του συνεδρίου ενίσχυσαν την κυριαρχία του γενικού γραμματέα του κόμματος και ηγέτη του κινέζικου κράτους Σι Τζινπίνγκ, ο οποίος επανεξελέγη για μια ακόμα πενταετία (είχε εκλεγεί στο ύπατο αξίωμα το 2012). Εξελέγησαν επίσης 11 νέα μέλη στο 25μελές Πολιτικό Γραφείο, άτομα της απολύτου εμπιστοσύνης του Τζινπίνγκ, από τα οποία τα 5 τοποθετήθηκαν στην 7μελή Γραμματεία, το ανώτατο όργανο εξουσίας στην Κίνα. Οι κινήσεις του Τζινπίνγκ δείχνουν ότι επιδιώκει να παραμείνει στην ηγεσία και μετά το επόμενο συνέδριο (το 2022), ξεπερνώντας το άτυπο όριο των 10 ετών για τους ανώτατους ηγέτες του κόμματος και του κράτους.

Από τη γραφειοκρατία στην καπιταλιστική παλινόρθωση

Το συνέδριο άνοιξε τις εργασίες του λίγες μέρες μετά την επέτειο της ίδρυσης της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας από τον Μάο Τσετούνγκ (1^η Οκτωβρίου 1949), η οποία εορτάστηκε όπως πάντα με παρελάσεις και πανηγυρικές εκδηλώσεις, καθώς στα χαρτιά το κόμμα και το καθεστώς παραμένουν «κομμουνιστικά». Η πραγματικότητα βέβαια είναι τελείως διαφορετική για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, που εδώ και δεκαετίες βιώνουν την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην πιο βάρβαρη μορφή του.

Το εργατικό κράτος που δημιουργήθηκε μετά τη νίκη της κινέζικης επανάστασης ήταν από τη γέννησή του γραφειοκρατικά παραμορφωμένο. Το ΚΚ Κίνας, που πήρε την εξουσία επικεφαλής ενός αγροτικού αντάρτικου, ακόμα και μετά την κατάληψη των μεγάλων πόλεων της χώρας αρνήθηκε να στηριχθεί στην ελεύθερη αυτοοργάνωση του κινέζικου προλεταριάτου σε εργατικά συμβούλια, με αποτέλεσμα τον αποκλεισμό των εργαζόμενων μαζών από την άσκηση της πολιτικής εξουσίας και την κυριαρχία ενός γραφειοκρατικού μηχανισμού. Καθώς μάλιστα η κινέζικη γραφειοκρατία ήταν λιγότερο συμπαγής από αυτή της Σοβιετικής Ένωσης, πολύ γρήγορα εμφανίστηκαν στο εσωτερικό του ΚΚ τάσεις που, λιγότερο ή περισσότερο ανοιχτά, υπερασπίζονταν ένα πρόγραμμα επιστροφής στον καπιταλισμό. Ο Μάο προσπάθησε να συντρίψει αυτές τις τάσεις εξαπολύοντας την Πολιτιστική Επανάσταση (1966-1969), που και αυτή όμως παρέμεινε μια διαδικασία ελεγχόμενης από τα πάνω, δεν βασίστηκε στην αυτοοργάνωση των μαζών και τελικά απέτυχε και στον βασικό στόχο της. Μετά από λίγα χρόνια, τα στελέχη που υποστήριζαν την πορεία προς τον καπιταλισμό, με επικεφαλής τον Ντενγκ Χσιαοπίνγκ, επανήλθαν στις θέσεις τους στο κόμμα. Μετά τον θάνατο του Μάο (1976), η φιλοκαπιταλιστική πτέρυγα επικράτησε στην εσωκομματική αναμέτρηση και ο

Ντενγκ ήταν απόλυτος κυρίαρχος για δύο και πλέον δεκαετίες. Η παλινόρθωση του καπιταλισμού ξεκίνησε με το άνοιγμα των κινέζικων συνόρων για τα ιμπεριαλιστικά κεφάλαια, ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '70. Βέβαια, οι κινέζοι γραφειοκράτες διδάχτηκαν από τις εξελίξεις στη Σοβιετική Ένωση και την ανατολική Ευρώπη και φρόντισαν να διασφαλίσουν ασφυκτικό έλεγχο στον στρατό και τον κρατικό μηχανισμό, διατηρώντας τυπικά τα σύμβολα και την «ταμπέλα» του «κομμουνισμού». Εγκαθιστώντας ένα καθεστώς τρόμου, με αποκορύφωμα τη σφαγή της εξέγερσης της πλατείας Τιεν Αν Μεν (1989), επέβαλαν τη γνωστή παροιμιώδη υπερεκμετάλλευση της κινέζικης εργατικής τάξης και σταδιακά πέτυχαν να μετατραπούν από γραφειοκρατικό στρώμα σε νέα εκμεταλλεύτρια τάξη, ολοκληρώνοντας την καπιταλιστική παλινόρθωση.

Στρατηγικός σχεδιασμός και ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες

Είναι ωστόσο αλήθεια ότι η μακρόχρονη θητεία των κινέζων γραφειοκρατών στις διαδικασίες ενός κεντρικού σχεδιασμού της οικονομίας, έστω στρεβλού και γραφειοκρατικού, τους προσέφερε ένα σημαντικό πλεονέκτημα απέναντι στους δυτικούς ιμπεριαλιστές και συνετέλεσε αποφασιστικά στην ανάδειξη της Κίνας σε μια από τις μεγαλύτερες δυνάμεις της εποχής μας. Έτσι, το 19^ο συνέδριο, επεξεργάστηκε στρατηγικές κατευθύνσεις στον οικονομικό, κοινωνικό και στρατιωτικό τομέα σε βάθος εικοσαετίας. Η κεντρική ομιλία του Τζινπίνγκ περιστράφηκε γύρω από αυτόν τον σχεδιασμό αλλά και τα μέχρι σήμερα σημαντικότερα επιτεύγματα της Κίνας. Η σημαντικότερη ίσως στρατηγική επιδίωξη της κινέζικης άρχουσας τάξης είναι ένας ριζικός μετασχηματισμός της δομής της οικονομίας, ώστε να στηρίζεται περισσότερο στην υψηλή τεχνολογία και λιγότερο στη βαριά βιομηχανία, επιτυγχάνοντας παράλληλα μεγάλη μείωση της μόλυνσης του περιβάλλοντος. Γι' αυτό τον σκοπό, σχεδιάζονται πολύ μεγάλες κρατικές επενδύσεις σε τομείς όπως η αυτοματοποίηση της παραγωγής μέσω της ρομποτικής και του ελέγχου από υπολογιστές, η παραγωγή οχημάτων κινούμενων με ηλεκτρισμό, οι τεχνολογί-

ες εξοικονόμησης ενέργειας, η παραγωγή μηχανημάτων και εξοπλισμού για τον τομέα της υγείας, η αεροπορική και διαστημική τεχνολογία και οι σιδηροδρομικές και θαλάσσιες μεταφορές, μαζί με αύξηση των κρατικών δαπανών για την έρευνα από 0,95% σε 2% του ΑΕΠ. Έτσι, η Κίνα αναμένεται να ξεπεράσει ΗΠΑ και Γερμανία στους τομείς της τεχνητής νοημοσύνης, της ρομποτικής, των ημιαγωγών και των ηλεκτρικών αυτοκινήτων ως το 2025.

Ένας άλλος στρατηγικός στόχος είναι η ενίσχυση της ζήτησης στην εσωτερική αγορά, ώστε να μειωθεί η εξάρτηση της κινέζικης οικονομίας από τις εξαγωγές (οι οποίες έχουν πτωτική τάση, λόγω φυσικά της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης). Έτσι, έχουν εξαγγελθεί αυξήσεις στους μισθούς, τις συντάξεις και τις δαπάνες για υγεία, παιδεία, δημόσιες υπηρεσίες και οικογενειακά επιδόματα, ενώ ο Τζινπίνγκ υπόσχεται άμβλυνση των κοινωνικών ανισοτήτων μέσα στα επόμενα πέντε χρόνια.

Επιπλέον, η Κίνα έχει να επιδείξει σημαντική πρόοδο στην καταπολέμηση της διαφθοράς. Υπολογίζεται ότι στα χρόνια της κυριαρχίας του Τζινπίνγκ έχουν ασκηθεί ποινικές δίωξεις σε πάνω από ένα εκατομμύριο διεφθαρμένα στελέχη του δημόσιου αλλά και του ιδιωτικού τομέα, μεταξύ των οποίων πάνω από 150 μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος και δισεκατομμυριούχοι επιχειρηματίες. Παράλληλα, η πολιτική ελέγχου της κίνησης κεφαλαίων επιτρέπει στην κινέζικη κυβέρνηση να κατευθύνει πόρους προς παραγωγικούς τομείς υψηλής τεχνολογίας και να περιορίζει τη φυγή κεφαλαίων στο εξωτερικό ή τη διοχέτευσή τους σε κερδοσκοπικές δραστηριότητες (όπως κατά κόρον συμβαίνει στις δυτικές οικονομίες).

Η κινέζικη άρχουσα τάξη προσπαθεί να αξιοποιήσει όλα αυτά τα πλεονεκτήματα ώστε να διεκδικήσει την παγκόσμια ιμπεριαλιστική ηγεσία, αμφισβητώντας την αμερικανική κυριαρχία. Το πιο μεγαλύτερο σχέδιό της είναι αναμφίβολα ο «Νέος Δρόμος του Μεταξιού». Έχουν ήδη κατασκευαστεί λιμάνια, αεροδρόμια και σιδηροδρομικοί σταθμοί που συνδέουν 20 κινέζικες πόλεις με την Κεντρική και Νοτιοανατολική Ασία, τη Μέση Ανατολή,

την Αφρική και την Ευρώπη. Τα μεγάλα αυτά έργα χρηματοδοτούνται με 100 δις δολάρια από την Ασιατική Τράπεζα Επενδύσεων Υποδομής, που δημιουργήθηκε από την Κίνα και στην οποία συμμετέχουν πάνω από 60 χώρες.

Καθώς η Κίνα είναι ο μεγαλύτερος εισαγωγέας πετρελαίου στον κόσμο, έχει θέσει ως στρατηγική επιδίωξη πρώτης προτεραιότητας να πληρώνει το πετρέλαιο με το δικό της νόμισμα, το γιουάν, και όχι με δολάρια, αμφισβητώντας ταυτόχρονα και την πρωτοκαθεδρία του δολαρίου στο παγκόσμιο νομισματικό σύστημα. Αν και το εγχείρημα αυτό συναντά μεγάλες τεχνικές και πολιτικές δυσκολίες, η Κίνα έχει ήδη υπογράψει συμβόλαια εισαγωγών πετρελαίου σε γιουάν με Ρωσία, Ιράν και Βενεζουέλα, ενώ στηρίζει τις οικονομίες αυτών των χωρών απέναντι στις βάρβαρες κυρώσεις που έχουν επιβάλει οι δυτικοί ιμπεριαλιστές.

Προβλήματα, αντιφάσεις και τεράστιοι κίνδυνοι

Φυσικά, κάθε άλλο παρά είναι όλα ρόδινα στην κινέζικη οικονομία. Καθώς η κυριαρχία των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής επεκτείνεται διαρκώς στην αχανή και σχετικά καθυστερημένη κινέζικη ενδοχώρα, εκδηλώνονται παντού όλες οι εγγενείς αντιφάσεις του καπιταλισμού και δημιουργούνται κάθε λογής «φούσκες», με σημαντικότερη αυτή στην αγορά ακινήτων. Η υπερεκμετάλλευση των εργαζόμενων προκαλεί ξεσπάσματα μαχητικών αγώνων, ακόμα και τοπικές εξεγέρσεις, τα οποία το καθεστώς φροντίζει να μη βλέπουν το φως της δημοσιότητας. Το συνολικό χρέος, δημόσιο και ιδιωτικό, έχει φτάσει το 250% του ΑΕΠ (παραμένει ωστόσο χαμηλότερο από αυτό των δυτικών χωρών) και οι ρυθμοί ανάπτυξης έχουν επιβραδυνθεί, στα επίπεδα του 6,5% - 7% σε ετήσια βάση (σε σχέση με τα διψήφια ποσοστά που καταγράφονταν σε μια προηγούμενη περίοδο). Αυτή η τελευταία εξέλιξη θέτει ένα διπλό πρόβλημα για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Από τη μια η κινέζικη ανάπτυξη δεν είναι πλέον αρκετά δυναμική ώστε να παίξει τον ρόλο της ατμομηχανής της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, δημιουργώντας κάποιες προϋποθέσεις αντιμετώπισης της κρίσης, από την άλλη παραμένει πολλαπλάσια αυτής των δυτικών ιμπεριαλισμών.

Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους (ΕΕ, Ιαπωνία) δεν πρόκειται να κάτσουν με σταυρωμένα χέρια να παρακολουθούν την υποβάθμισή τους στη διεθνή καπιταλιστική ιεραρχία σε σχέση με την Κίνα αλλά και άλλες ανερχόμενες δυνάμεις. Αντιθέτως, ειδικά οι Αμερικάνοι, θα επιχειρήσουν να χρησιμοποιήσουν τη στρατιωτική τους υπεροπλία για να ανατρέψουν την κατάσταση. Η Κίνα απαντά με ένα δικό της ιλιγγιώδες εξοπλιστικό πρόγραμμα. Τα δύο ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα βρίσκονται ήδη σε θέσεις μάχης και μόνο το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, με σκληρούς αγώνες σε Ανατολή και Δύση, μπορεί να αποτρέψει την πορεία της ανθρωπότητας προς τον όλεθρο.

Επίσκεψη Τσίπρα στις ΗΠΑ

Ρεσιτάλ υποτέλειας και ψεμάτων

Η επίσκεψη Τσίπρα στις ΗΠΑ από τις 14/10 ως τις 17/10 ήταν ένα ρεσιτάλ υποτέλειας του Τσίπρα προς τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και ψεμάτων από την μνημονιακή συμμορία του προς τον ελληνικό λαό. Η απόπειρα να αποδοθεί στον Τσίπρα η εικόνα του χαρισματικού διπλωμάτη που έδωσε χειροπόδαρα τον Τραμπ, τη Λαγκαρνττ και τους αμερικάνους επενδυτές μοιάζει τουλάχιστον αστεία. Η προπαγάνδα περί *Greek Comeback* και «επιτυχίας» της επίσκεψης είναι χλευασμός των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νέων της χώρας μας, που βιώνουν καθημερινά τρομακτικά προβλήματα από την κρίση και τα Μνημόνια. Ενόψει μάλιστα των νέων σκληρότατων μέτρων της 3ης αξιολόγησης, που για την τάχιστη ολοκλήρωσή της κατά την επίσκεψη δεσμεύτηκε ο Τσίπρας, «συμφώνησε» η Λαγκάρνττ και «ενθάρρυνε» ο Τραμπ.

Στην επίσκεψη Τσίπρα συμφωνήθηκε η επέκταση και αναβάθμιση της συμφωνίας χρήσης της βάσης της Σούδας, η οποία πρόσφατα έχει αποκτήσει αναβαθμισμένο ρόλο (από εκεί απέπλευσε το αντιτορπιλικό USS Porter το οποίο στις 7 Απριλίου έπληξε με πυραύλους Τόμαχοκ τη σημαντική για την Ρωσία βάση Αλ Σαριάτ στη Συρία). Σαν αναβάθμιση της βάσης εννοείται η επέκταση του διαδρόμου προσγείωσης - απογείωσης (ώστε να πραγματοποιούνται μεταφορά βαρέος οπλισμού/πυραύλων και ανεφοδιασμός αεροσκαφών), αλλά και τη διεύρυνση των ναυτικών εγκαταστάσεων – στις οποίες ήδη μπορεί να ελλιμενιστεί αεροπλανοφόρο – για να εξυπηρετείται στο μέλλον η επισκευή ακόμη και αντιτορπιλικών τύπου Arleigh Burke (σκαφών δηλαδή που μετά τα αεροπλανοφόρα είναι τα μεγαλύτερα στο αμερικανικό Πο-

λεμικό Ναυτικό). Η δε επέκταση συμφωνίας παραχώρησης της βάσης σε 5 έτη, από ετήσια που είναι σήμερα, μπορεί να μην πραγματοποιήθηκε κατά την επίσκεψη – άλλωστε αναεώθηκε το καλοκαίρι – όμως θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη στο μέλλον με βάση και παλαιότερες δηλώσεις του υπουργού Άμυνας Πάνου Καμένου.1 Την ίδια στιγμή η προθυμία και η επιμονή των παλαιομνημονιακών της ΝΔ να κλειστεί 5ετής συμφωνία εδώ και τώρα δείχνει την ταύτιση αλλά και τα αδιέξοδα της πολιτικής των μνημονιακών κομμάτων που ανταγωνίζονται για τον ρόλο της μαριονέτας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Συμφωνήθηκε ακόμη η αξιοποίηση ως βάσεων και άλλων ελληνικών εδαφών για τα drones (μη επανδρωμένες πτήσεις, χρησιμοποιούνται πλέον ευρύτατα για πολεμικές επιχειρήσεις ειδικά από τις ΗΠΑ), ενώ υπάρχουν πληροφορίες ότι εξετάζεται η κατασκευή δεύτερης βάσης στη νότια Κρήτη. Ακόμη ο Τσίπρας τόνισε τη συμμετοχή της Ελλάδας «στον αντιτρομοκρατικό αγώνα και στην ανταλλαγή πληροφοριών», δηλαδή στην ακόμα μεγαλύτερη καταπάτηση των δημοκρατικών ελευθεριών.

Ο χαρακτήρας της επίσκεψης καθώς και ο πολιτικός αντίκτυπος στην Ελλάδα κάνουν ολοφάνερο ότι η απόλυτη πρόσδεση στο άρμα των ΗΠΑ εμφανίζεται ως η νέα σανίδα σωτηρίας για σύσσωμο το σάπιο αστικό πολιτικό προσωπικό, που ελπίζει έτσι να επιβιώσει από την σαρωτική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού εκμεταλλευόμενο το ρήγμα στις σχέσεις της Τουρκίας με τις ΗΠΑ. Οι γλοιώδεις δηλώσεις του Τσίπρα για το πόσο «αξιόπιστος σύμμαχος» είναι η Ελλάδα για τις ΗΠΑ, θύμισαν ή και ξεπέρασαν τις πιο μαύρες δεκαετίες εξύμνησης του «αμερικάνικου παράγοντα» στην ελληνική ιστορία. Με σημαία ότι αποτελούν «πυλώνα σταθερότητας», προσπαθούν

να παρουσιαστούν ως οι πιο πρόθυμοι υπηρέτες των ΗΠΑ στην ευρύτερη περιοχή (Μαύρη Θάλασσα, Β. Αφρική, ΝΑ Μεσόγειος, Μ. Ανατολή, Βαλκάνια).

Για αυτό οι κομपाσμοί για την πανάκριβη συμφωνία 2,4 δισ. αναβάθμισης των F16 (που είναι αμφίβολο αν αρκούν για να μετατοπίσουν τις στρατιωτικές ισορροπίες υπέρ του ελληνικού καπιταλισμού). Γι' αυτό και οι φιλοφρονήσεις του Τραμπ για το κατάπτυστο ρεκόρ της Ελλάδας που είναι η μόνη χώρα του ΝΑΤΟ που τηρεί πιστά το όριο των εξοπλιστικών δαπανών (2% του ΑΕΠ).

Τα πραγματικά ανταλλάγματα, ωστόσο, γι' αυτές τις «υπηρεσίες» που απλόχερα προσφέρει ο ελληνικός καπιταλισμός στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές είναι φειδωλά και εξαιρετικά αμφίβολα. Σε ότι αφορά την ελάφρυνση του ελληνικού δημόσιου χρέους δεν υπήρξε καμία δέσμευση ούτε από τον Τραμπ, ούτε από την Λαγκάρνττ εκτός από ενθαρρυντικά χτυπήματα στην πλάτη ώστε να συνεχιστεί η πιστή εφαρμογή των μνημονίων.

Δεν υπάρχει τίποτα συγκεκριμένο για προσέγκυση επενδύσεων. Η πλειονότητα των «επενδυτών» με τους οποίους συναντήθηκε ο Τσίπρας δεν είναι παρά «κοράκια» που στοχεύουν στα κόκκινα δάνεια (κυρίως στεγαστικά) ή τα φιλέτα του δημοσίου που πρόκειται να ξεπουληθούν. Πραγματικές επενδύσεις φυσικά δεν πρόκειται να υπάρξουν όσο συνεχίζεται η τεράστια αστάθεια στην περιοχή και η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Ακόμη και οι όποιες επιχειρηματικές συμφωνίες, στο χώρο της ενέργειας (ΤΑΡ, σταθμός υδροπότησης στην Αλεξανδρούπολη) γίνονται στο πλαίσιο του γιγάντιου σχεδίου των ΗΠΑ για την αποκοπή των Βαλκανίων και της Ευρώπης από την ρωσική ενέργεια.

Όλα τα παραπάνω σημαίνουν την μετατροπή του ελληνικού λαού σε μισθοφόρο

των ΗΠΑ, κάτι που μας βάζει στο επίκεντρο τεράστιων συγκρούσεων: α) με χώρες ισχυρές (παγκόσμια ή περιφερειακά) που επεμβαίνουν αποφασιστικά και με πολύ μεγαλύτερες δυνάμεις στην περιοχή, β) απέναντι στους λαούς του αραβικού κόσμου (ο Τσίπρας μίλησε χυδαία για τις ιστορικές σχέσεις της Ελλάδας με τον αραβικό κόσμο, τις οποίες με την υποτελή πολιτική του τινάζει στον αέρα!). Η «πολιτική» του ελληνικού καπιταλισμού ότι αρκεί η στήριξη απ' τις ΗΠΑ (που αντιμετωπίζουν οι ίδιες μεγάλες κρίσεις και προκλήσεις διεθνώς) για ν' αντιμετωπίσει τη σύνθετη, εκρηκτική κατάσταση, είναι κενή, σημάδι αδυναμίας των αστικών επιτελείων να συμβαδίσουν με τις σημερινές εξελίξεις – πηγή τυχοδιωκτισμών. Αυτούς ο ελληνικός λαός κινδυνεύει να τους πληρώσει ακριβά τόσο οικονομικά όσο και με πιθανά τυφλά χτυπήματα στο έδαφός του, όσο γίνεται προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ και των αντιδραστικών συμμάχων τους (Ισραήλ, Αίγυπτος, Σ. Αραβία κ.ά.).

Οι αγώνες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας στη χώρα μας είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να σταματήσει τα ζοφερά σχέδια της κυβέρνησης και όλων των Μνημονιακών, των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ, που απειλούν τους λαούς με νέα αιματοκυλίσματα.

1. Τον περασμένο Απρίλιο ο υπουργός Άμυνας Πάνος Καμένος, κατά τη διάρκεια επίσκεψής του στην ελληνική δύναμη της Πρίστινα ανέφερε: «Ο ρόλος της Ελλάδας αναβαθμίζεται λόγω της γεωπολιτικής θέσης αλλά και των εξελίξεων, ιδιαίτερα στη Βόρεια Αφρική, στη Μέση Ανατολή, αλλά και στα Βαλκάνια. Η αναβάθμιση του ρόλου της Σούδας, η προετοιμασία για την υπογραφή μιας πολύ σημαντικής επέκτασης αμυντικής συμφωνίας με τις ΗΠΑ από ένα σε πέντε έτη, οι διμερείς πρωτοβουλίες που έχουμε αναλάβει στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου,...) ιδιαίτερα με την υπογραφή της συμφωνίας με το Ισραήλ, τις συμφωνίες με την Ιορδανία, τις συμφωνίες με την Αίγυπτο, καθιστούν την Ελλάδα μια γεωπολιτική δύναμη.

■ Δημήτρης Γκ.

Κομβικές εκλογές στη Βενεζουέλα και νίκη Μαδούρο

Στις περιφερειακές εκλογές της 15ης Οκτωβρίου για την ανάδειξη τοπικών κυβερνήσεων στις 23 πολιτείες της Βενεζουέλας, το επαναστατικό και λαϊκό κίνημα πέτυχε σημαντική νίκη απέναντι στη δεξιά ολιγαρχία και στους ιμπεριαλιστές συμμάχους της.

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Εθνικού Εκλογικού Συμβουλίου, σε 17 από τις 23 πολιτείες νικητές αναδείχθηκαν οι υποψήφιοι του Ενιαίου Σοσιαλιστικού Κόμματος της Βενεζουέλας (PSUV), του οποίου ηγείται ο Νικόλας Μαδούρο. Το PSUV νίκησε ακόμη και στο προπύργιο της δεξιάς αντιπολίτευσης, στην πολιτεία Μιράντα, το «πετράδι του στέμματος» όπως αποκαλείται. Η δεξιά αντιπολίτευση κατόρθωσε να κερδίσει σε πέντε πολιτείες, ενώ αναμένονταν τα αποτελέσματα της καταμέτρησης των ψήφων σε μία ακόμη πολιτεία. Το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές άγγιξε το 61,14% – το δεύτερο υψηλότερο ποσοστό συμμετοχής σε περιφερειακές εκλογές μετά το 64,45% στις περιφερειακές του 2008. Το PSUV κατόρθωσε να πάρει το 54% των συνολικών ψήφων ενώ το κόμμα της Ενιαίας Αντιπολίτευσης (MUD) περιορίστηκε στο 45%.

Τα αποτελέσματα διέψευσαν τις προβλέψεις και τις δημοσκοπήσεις (δεξιών κυρίως αναλυτών και ιδρυμάτων), που διέβλεπαν μια υψηλή αποχή εξαιτίας της δυσανεξίας των μαζών τόσο απέναντι στη διακυβέρνηση του Μαδούρο όσο και απέναντι στη δεξιά αντιπολίτευση. Επίσης προέβλεπαν ότι η αντιπολίτευση θα κέρδιζε την πλειοψηφία στις περισ-

σότερες πολιτείες.

Η αντιπολίτευση, πριν ακόμα ανακοινωθούν τα αποτελέσματα, εξέδωσε ανακοίνωση καταγγέλλοντας την κυβέρνηση για νοθεία στις εκλογές και δήλωσε ότι δεν θα αναγνωρίσει το αποτέλεσμά τους. Κάλεσε τους οπαδούς της σε κινητοποιήσεις και απαίτησε να διεξαχθεί επανακαταμέτρηση των ψήφων σε όλες τις πολιτείες.

Στους μήνες που προηγήθηκαν των εκλογών, η αντιπολίτευση, με τη στήριξη των ιμπεριαλιστών, οργάνωσε μια λυσσαλέα επίθεση με τραμπουκισμούς και εκφοβισμούς, καταστροφές σε δημόσιες και ιδιωτικές περιουσίες, ακόμα και ένοπλες επιθέσεις και δολοφονίες. Εξαπολύθηκε μια διεθνής καμπάνια συκοφάντησης μέσω των ΜΜΕ, η οποία παρουσίαζε τον Μαδούρο ως δικτάτορα.

Η κυβέρνηση Τραμπ επανειλημμένα και απροκάλυπτα έδειξε την εύνοια και την υποστήριξη της προς την αντιπολίτευση. Παράλληλα αύξησε την επιθετικότητά της με την επιβολή οικονομικών κυρώσεων στη Βενεζουέλα, ταξιδιωτικής απαγόρευσης σε αξιωματούχους της Βενεζουέλας και με τη συνεχή εξαπόλυση απειλών για στρατιωτική επέμβαση και εμπάργκο. Στην ίδια γραμμή κινήθηκε η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο Καναδάς.

Η όξυνση της επίθεσης οφείλεται στην ήττα που υπέστη η αντιπολίτευση στις εκλογές για την ανάδειξη των μελών της Συντακτικής Επιτροπής στις 30 Ιουλίου. Είχε αρνηθεί να συμμετάσχει στις εκλογές και είχε προσπαθήσει μάταια να τις μπουκόταρει. Τα αποτελέ-

σματα ήταν αρνητικά γι' αυτήν, καθώς η συμμετοχή του λαού ήταν μεγάλη, όπως μεγάλη ήταν και η κινητοποίησή του για την περιφρούρηση των εκλογικών τμημάτων με στόχο την ασφαλή διεξαγωγή των εκλογών. Επίσης, η δημοτικότητα του Μαδούρο άρχισε να ανεβαίνει. Η αντιπολίτευση, προσπαθώντας να πάρει τη ρεβάνς, θέλησε να μετατρέψει τις περιφερειακές εκλογές σε δημοψήφισμα κατά της κυβέρνησης Μαδούρο, αλλά υπέστη μία ακόμα ήττα. Στις καταγγελίες για νοθεία η απάντηση ήρθε τόσο από τα υψηλά ποσοστά συμμετοχής και κινητοποίησης του λαού, όσο και από το Ελεγκτικό Συμβούλιο της Λ. Αμερικής, οι 1.300 διεθνείς παρατηρητές του οποίου ανακοίνωσαν πως οι εκλογές ήταν διαφανείς και νόμιμες, καθώς και ότι διεξήχθησαν σε συνθήκες ειρήνης και προστασίας της μυστικότητας της ψήφου.

Τα τελευταία χρόνια, το επαναστατικό και λαϊκό κίνημα στη Βενεζουέλα έχει γνωρίσει μια κάμψη και η δημοτικότητα του Μαδούρο έχει πέσει σημαντικά λόγω της κακής κατάστασης της οικονομίας και των συνεχών επιθέσεων της αντιπολίτευσης και των ιμπεριαλιστών. Σ' αυτό επίσης συνετέλεσαν και η αδυναμία της κυβέρνησης να αντιμετωπίσει αποφασιστικά τη διαφθορά στις δημόσιες υπηρεσίες, καθώς και οι παλινωδίες και τα πισωγυρίσματα σε σημαντικά κοινωνικά ζητήματα. Μπροστά όμως στον κίνδυνο να χαθούν όλες οι κατακτήσεις από τους αγώνες 20 χρόνων, το κίνημα ενεργοποιήθηκε. Σ' αυτό βοήθησε η ανάκαμψη της οικονομίας και η

αποτελεσματική αντιμετώπιση στο δρόμο όλων των επιθέσεων των φασιστικών ομάδων του υποκόσμου που ελέγχει η αντιπολίτευση.

Οι κατακτήσεις του κινήματος αφορούν τη δωρεάν υγειονομική περίθαλψη, την παιδεία, την κοινωνική πρόνοια, τη στέγαση και τη διαδικασία εκδημοκρατισμού (με επιτροπές βάσης που στηρίζονται στη συμμετοχική δημοκρατία). Για την περιφρούρησή τους, το κίνημα μίληκε σε μια πορεία ανασυγκρότησης και ανόδου. Οι εκλογές αποτέλεσαν σημείο καμπής για το κίνημα στην Βενεζουέλα αλλά και όλης της Λ. Αμερικής.

Τα τελευταία χρόνια, προοδευτικές ή κεντροαριστερές κυβερνήσεις της περιοχής έχουν ανατραπεί με κοινοβουλευτικά ή στρατιωτικά πραξικοπήματα (Βραζιλία, Παραγουάη, Ονδούρα). Οι ιμπεριαλιστές και οι τοπικές ελίτ ήλπιζαν ότι μια ήττα του Μαδούρο θα κατάφερνε ένα αποφασιστικό χτύπημα στις επαναστατικές και κινηματικές διαδικασίες στη Βενεζουέλα και σε όλη τη Λ. Αμερική. Προς το παρόν τα σχέδιά τους ναυάγησαν, αλλά σύντομα θα ετοιμάσουν την επόμενη τους επίθεση. Για να αντιμετωπιστεί η επίθεση αλλά και για να περιφρουρηθούν οι κατακτήσεις, θα πρέπει να παρθούν γενναία μέτρα εργατικού ελέγχου στην οικονομία και να περάσει η εξουσία σε επιτροπές βάσης, κοινοτικά συμβούλια και επιτροπές αγώνα, με άλλα λόγια να βαθύνει η επαναστατική διαδικασία – γι' αυτό είναι απαραίτητο να επιταχυνθεί η ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του κινήματος στη Βενεζουέλα.

Εκλογές στην Αργεντινή

Εν μέσω μεγάλων κινητοποιήσεων, λόγω της εξαφάνισης του αγωνιστή Σαντιάγο Μαλ-δονάδο (βρέθηκε τελικά η σορός του), πραγματοποιήθηκαν στις 22 Οκτωβρίου εκλογές στην Αργεντινή. Σε αυτές εκλέγονται βουλευτές και γερουσιαστές και ανανεώνεται κατά το ένα τρίτο η Γερουσία και κατά το ένα δεύτερο η Βουλή, μέχρι το 2021. Η κυβέρνηση Μάκρι ήταν ο καθαρός νικητής, ξεπερνώντας τα ποσοστά που έλαβε στις προκριματικές εκλογές του Αυγούστου (PASO) και αλ-λάζοντας τους κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς υπέρ της. Σε εθνικό επίπεδο, πήρε 41,9% έναντι 30,7% του κόμματος της Κριστίνα Κίρχνερ. Ο δεξιός συνασπισμός Cambiemos του Μάκρι κέρδισε στις 15 από τις 24 επαρχίες της χώρας, μεταξύ των οποίων στις πέντε σημαντικότερες, Μπουένος Άιρες, Κόρδομπα, Μεντόσα, Σάντα Φε και περιφέρεια του Μπουένος Άιρες. Η σκληρότερη μάχη δόθηκε στην περιφέρεια του Μπουένος Άιρες, όπου βρίσκεται σχεδόν το 40% του εκλογικού σώματος. Ο υποψήφιος του Cambiemos Esteban Bullrich επικράτησε με 42% έναντι 37% της Κίρχνερ, η οποία ηγείτο της συμμαχίας Ένωση Πολιτών και κατέλαβε μια θέση στη Γερουσία. Στην κεντρική περιοχή του Μπουένος Άιρες, η Ελίσα Καριό του Cambiemos έλαβε 50,93% και, πολύ πίσω της, ο κίρχνερικός Ντάνιελ Φίλμους πήρε 21,74%. Ενώ μέχρι στιγμής ο Μάκρι κυβερνούσε χωρίς αυτοδυναμία (87 από τους 257 βουλευτές, 15 από τους 72 γερουσιαστές) και μόνο χάρη σε συμμαχίες, τώρα θα έχει 107 βουλευτές. Το απο-

τέλεσμα αυτό δίνει ώθηση στην προσπάθεια εφαρμογής μιας πολιτικής πλήρους υποταγμένης στις επιταγές της ελεύθερης αγοράς, κάτι που σίγουρα θα τροφοδοτήσει νέα κύματα αντιδράσεων και αγώνων.

Το παραδοσιακό κόμμα του περονισμού (Κόμμα Δικαιοσύνης), με επικεφαλής την Κριστίνα Κίρχνερ, και η εκλογική συμμαχία «Ένωση Πολιτών» γνώρισαν σφοδρή ήττα, τη χειρότερη μετά από πολλά χρόνια. Παρότι η αδυναμία του είχε φανεί ήδη από τις PASO, οι εκλογές αυτές έδειξαν την τεράστια διαίρεση που υπάρχει στις τάξεις του και τη δυσκολία να πείσει κομμάτια των λαϊκών μαζών που παραδοσιακά το στήριζαν πως μπορεί να αποτελέσει μια εναλλακτική. Η μεγάλη αυτή κρίση, που συνεχίζεται ακάθεκτη τα τελευταία πέντε χρόνια, προκαλεί παράλυση στους περονικούς, που, κατακερματισμένοι σε πολλά κομμάτια, δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την άνοδο μιας δεξιάς πολιτικής δύναμης. Η ήττα της Κίρχνερ εμβαθύνει την κρίση του περονισμού και την απουσία ισχυρής ηγεσίας από την οποία υποφέρει.

Τα αποτελέσματα στην Αριστερά

Η Αριστερά βγαίνει για άλλη μια φορά ενισχυμένη από τις εκλογές, κερδίζοντας αυτή τη φορά περίπου ένα 5% σε εθνικό επίπεδο, εκφρασμένη κυρίως από το «Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων» (FIT), εκλογική συμμαχία των τροτσκιστικών οργανώσεων Partido Obrero (PO, ανήκει στη διεθνή τάση CRFI), Partido de los Trabajadores Socialistas (PTS, ανήκει στη Fraccion Trotskista) και Izquierda Socialista (IS, ανήκει στην UIT),

αλλά και από το μικρότερο σε μέγεθος «Μέτωπο της Αριστεράς για τον Σοσιαλισμό» (IAF). Οι κυριότερες τροτσκιστικές οργανώσεις που συμμετέχουν σε αυτό είναι το Nuevo MAS και το MST.

Στις PASO του Αυγούστου, το FIT ανέβηκε από τις 750.000 ψήφους του 2015 στις 950.000 ψήφους. Τον Οκτώβρη, έφτασε το 1.200.000 ψήφους, τον μεγαλύτερο αριθμό ψήφων που έχει κερδίσει από τη δημιουργία του Μετώπου το 2011. Στην πόλη του Μπουένος Άιρες (CABA), το FIT πήρε 5,81% (5,64% το 2013, 5,48% το 2015), ενώ στην περιφέρεια του Μπουένος Άιρες πήρε 5,33% (5,01% το 2013, 4,46% το 2015). Το FIT πήρε 18,5% στο Χουχούι, 11,7% στη Μεντόσα και 6% στο Νεουκέν. Θα εκλέξει έτσι δύο έδρες (από τρεις που είχε) στο Κογκρέσο και δύο έδρες στο κοινοβούλιο του Μπουένος Άιρες, ενώ στην περιφέρεια της ίδιας πόλης θα διατηρήσει την έδρα που είχε.

Ενώ τα εκλογικά ποσοστά είναι αρκετά καλά για το FIT και αναδεικνύεται σε υπολογίσιμη δύναμη στην πολιτική ζωή της χώρας, ωστόσο οι διαφορετικές προσεγγί-

σεις των δυνάμεων που το απαρτίζουν και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει είναι πολύ σημαντικά. Το FIT αποτελεί ουσιαστικά μια εκλογική συμμαχία, χωρίς κοινό προσανατολισμό των οργανώσεών του, οι οποίες έχουν αντίθετες πολιτικές πρακτικές και στοχεύσεις και έρχονται σε πολλές περιπτώσεις σε σύγκρουση. Παρότι υπάρχει φανερή υποστήριξη και συμμετοχή στους αγώνες όλων των κομμάτων που συμμετέχουν στο μέτωπο, είναι φανερή η ενίσχυση μιας εκλογικίστικης αντίληψης και η τάση για συμμαχίες με κομμάτια του περονισμού που αποσυντίθεται. Η επόμενη περίοδος σίγουρα εγκυμονεί μεγάλους εργατικούς αγώνες (μετά τις εκλογές ο Μάκρι ανακοίνωσε μεγάλη επίθεση στα εργασιακά), αφού τα νέα μέτρα είναι ένα σοκ για την εργατική τάξη. Μέσα από τους αγώνες της, η αργεντινική εργατική τάξη χρειάζεται να οικοδομήσει το δικό της επαναστατικό εργαλείο για να ανατρέψει τους ταξικούς συσχετισμούς υπέρ της και να ανοίξει τον δρόμο για μια σοσιαλιστική προοπτική.

Εκλογές στην Αυστρία: άνοδος της ρατσιστικής δεξιάς

Συντηρητική μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού δείχνουν τα εκλογικά αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών της 15^{ης} Οκτωβρίου στην Αυστρία. Ενισχύθηκαν το Λαϊκό Κόμμα (+7,5%) και το Κόμμα των Ελευθέρων (+4,5%). Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα παραμένει κολλημένο στο χειρότερο εκλογικό ποσοστό της ιστορίας του. Η συμμετοχή ήταν αυξημένη κατά 5%, φτάνοντας στο υψηλότατο 80% του εκλογικού σώματος.

Το συντηρητικό Αυστριακό Λαϊκό Κόμμα (ÖVP), με πρόεδρο τον απερχόμενο υπουργό Εξωτερικών Σεμπάστιαν Κουρτς, έφτασε το 31,5% (στις εκλογές του 2013 είχε λάβει 24%) και κατέλαβε 62 έδρες.

Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Αυστρίας (SPÖ), με πρόεδρο τον απερχόμενο καγκελάριο Κρίστιαν Κερν, έλαβε 26,9% και 52 έδρες (26,8% το 2013). Το SPÖ αναδεικνυόταν πρώτο κόμμα σε όλες τις βουλευτικές εκλογές από το μακρινό 1970 (με μόνη εξαίρεση το 2002), ακόμα και το 2013, όπου σημείωσε το χειρότερο αποτέλεσμα στην ιστορία του.

Το ακροδεξιό Κόμμα των Ελευθέρων (FPÖ) πέτυχε το δεύτερο καλύτερο αποτέλεσμα στην ιστορία του, με 26% και 51 έδρες. Το νεοφιλελεύθερο κόμμα NEOS πήρε 5,3% και 10 έδρες. Οι Πράσινοι, οι οποίοι το 2013 με 12,42% είχαν πετύχει το μεγαλύτερο ποσοστό στην ιστορία τους, κατέβηκαν διασπασμένοι. Ο Πήτερ Πιλτς

(συνιδρυτής, πρώην πρόεδρος και βουλευτής του κόμματος για 31 συναπτά έτη) κατέβηκε στις εκλογές με δική του λίστα, λαμβάνοντας 4,4% και 8 έδρες. Οι Πράσινοι πήραν μόλις 3,8%, κάτω από το όριο του 4% για την είσοδο στο κοινοβούλιο. Ο Πιλτς δεν πρόλαβε καλά καλά να ορκιστεί βουλευτής και οδηγήθηκε σε παραίτηση, μετά από καταγγελίες για σεξουαλική παρενόχληση από πρώην συνεργάτιδες του στους Πράσινους. Καταγγέλλει ότι όλα είναι συκοφαντίες των πρώην συντρόφων του.

Το κεντρικό σύνθημα της καμπάνιας του SPÖ ήταν: «Η Αυστρία είναι επιτυχημένη. Καιρός να ωφεληθείτε και εσείς από αυτό». Υποσχέθηκε μείωση της ανεργίας με στόχο την πλήρη απασχόληση και 1500 ευρώ ελάχιστο καθαρό μισθό για πλήρη απασχόληση. Πρόκειται για κούφια εξαγγελία, καθώς περίπου 300 χιλιάδες εργαζόμενοι με πλήρη απασχόληση έχουν αμειβés κάτω από αυτό το όριο. Την ίδια στιγμή, η μερική και ελαστική απασχόληση καλπάζουν. Το 2016 το 30% των εργαζομένων στην Αυστρία εργάζονταν υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης (50% των γυναικών και 10% των ανδρών). Ο αυστριακός λαός δεν πείσθηκε, δικαίως, από την καθησυχαστική προπαγάνδα των σοσιαλδημοκρατών.

Το Λαϊκό Κόμμα και το Κόμμα των Ελευθέρων επένδυσαν στον φόβο και την ανασφάλεια, προτάσσοντας την ανάγκη να ληφθούν μέτρα για να «προστατευθεί

η πατρίδα. Όταν ξέσπασε η προσφυγική κρίση το 2015, ο Κουρτς, από τη θέση του υπουργού Εξωτερικών, ξεσήκωσε τον κόσμο για να σταματήσει τους πρόσφυγες που περνούσαν από την Αυστρία. Πρωτοστάτησε στον συντονισμό των χωρών του Βίζεγκραντ για το κλείσιμο των συνόρων. Απειλήσε ότι θα στείλει αυστριακές δυνάμεις ασφαλείας να φρουρούν τα σύνορα της Μακεδονίας με την Ελλάδα, ώστε να σφραγίσει τη βαλκανική οδό για τους πρόσφυγες. Ξενοφοβικός, αντισλαμιστής, σχεδόν ανοιχτά ρατσιστής, ο Κουρτς «αναδείχθηκε» μέσα από την προσφυγική κρίση. Δηλώνει πολέμιος του πολιτικού Ισλάμ και προτείνει δράση ενάντια στην «εξάπλωση της ισλαμικής επιρροής στα Βαλκάνια». Θεωρεί ότι η Τουρκία δεν έχει θέση στην ΕΕ και ζητά να σταματήσουν οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις. Έφτασε στο σημείο να προτείνει νόμο για να ελέγχεται να κυκλοφορεί στην Αυστρία. Τον Μάιο του 2017, έγινε πρόεδρος του Λαϊκού Κόμματος με πρωτοφανείς υπερεξουσίες. Αμέσως μετά έριξε την κυβέρνηση «μεγάλου συνασπισμού» προκαλώντας πρόωρες εκλογές (ο «μεγάλος συνασπισμός» Σοσιαλδημοκρατικού και Λαϊκού Κόμματος κυβερνά τη χώρα για 11 συνεχή χρόνια). Στις εκλογές κατέβασε το κόμμα με το όνομα Λίστα Σεμπάστιαν Κουρτς - το νέο Λαϊκό Κόμμα! Η συνθηματολογία του ήταν νεοφιλελεύθερη (μείωση φόρων και κρατήσεων, μείωση του «μη μισθολογικού

κόστους της εργασίας», απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, νεοφιλελεύθερες αλλαγές στην παιδεία) και ταυτόχρονα ρατσιστική και ακροδεξιά: πλήρης απαγόρευση της «παράνομης μετανάστευσης», μηδενική ανοχή στο πολιτικό Ισλάμ, ενίσχυση του στρατού, της αστυνομίας και των υπηρεσιών ασφαλείας, φύλαξη των συνόρων της Αυστρίας και της ΕΕ. Στα 31 του χρόνια θα γίνει ο νεότερος σε ηλικία καγκελάριος της Αυστρίας και ο νεότερος πρωθυπουργός στον κόσμο.

Οι εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες που πέρασαν από την Αυστρία δεν επέφεραν σημαντική αλλαγή στην κοινωνική και οικονομική κατάσταση της χώρας (η συντριπτική πλειοψηφία των προσφύγων που έμπαινε από τα νότια σύνορα έβγαινε από τα βόρεια). Ωστόσο, σε μια κοινωνία συντηρητική και επαρχιώτικη σαν την αυστριακή, ενίσχυσαν την ανασφάλεια και τον φόβο για το μέλλον. Το Νέο Λαϊκό Κόμμα και το Κόμμα των Ελευθέρων καταδεικνύουν τους εξαθλιωμένους πρόσφυγες ως απειλή για την ευημερία του αυστριακού λαού. Η πραγματική απειλή ωστόσο είναι οι ίδιοι, όσοι υπηρετούν την άρχουσα τάξη της Αυστρίας, την ιμπεριαλιστική ΕΕ και ένα κοινωνικό σύστημα που βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Αυτοί θα εξαπολύσουν επιθέσεις στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων της Αυστρίας.

■ Χρήστος Νομίδης

Οι εξεγέρσεις δεν μπαίνουν στα μουσεία, εμπρός για της γενιάς μας τα Πολυτεχνεία

Πέρασαν 44 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Το Νοέμβρη του '73 έγινε το ξέσπασμα που έμελλε να καθορίσει την τροχιά του εργατικού κινήματος της Μεταπολίτευσης, αλλά ακόμα μοιάζει πιο επίκαιρο από ποτέ. Κόντρα σε όσους λένε ότι η γενιά του Πολυτεχνείου μάς κατέστρεψε, η μνήμη του Πολυτεχνείου μοιάζει από μόνη της πολύ σημαντική. Αλλά και κόντρα σε αυτούς που το κατηλεύονται, το να θυμόμαστε ποια είναι η στάση τους απέναντι σε εξεγέρσεις είναι ίσως ακόμα σημαντικότερο.

Το 1973 βρισκόμασταν ήδη στον έκτο χρόνο χούντας. Η στυγνή εκμετάλλευση των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, παρά την οικονομική ανάπτυξη της περιόδου, και το μέγεθος της τρομοκρατίας και των διώξεων ενάντια σε όσους αγωνίζονταν ή απλά διαφωνούσαν με τη χούντα, είχαν δημιουργήσει εκρηκτικό κλίμα και μεγάλη απέχθεια για τους χουντικούς. Μπορεί αυτά μέχρι τότε να μην είχαν εκδηλωθεί σε σημαντικό βαθμό, αλλά σε καμία περίπτωση δεν υπήρχε αποδοχή των χουντικών από την κοινωνία. Από την άλλη, το αγωνιστικό και πιο πρωτοπόρο κομμάτι της εργατικής τάξης

δεν ξεχνούσε τους πραγματικούς υπεύθυνους πίσω από τις χουντικές καρικατούρες. Το αστικό πολιτικό προσωπικό και η αστική τάξη, σε συνδυασμό με το Παλάτι, είχαν αφήσει ήδη ανεξίτηλα το στίγμα τους στο μυαλό των εργαζόμενων μαζών, με το ρόλο που έπαιζαν την περίοδο των Ιουλιανών. Επομένως, όταν η χούντα προσπάθησε να πλασάρει ότι εκδημοκρατίζεται, το σενάριο αποδοχής της πολιτικής νομιμοποίησης του πραξικοπήματος αλλά και της επαναφοράς του ίδιου πολιτικού προσωπικού που οδήγησε την κατάσταση στην Ελλάδα ως το πραξικόπημα δεν ήταν καθόλου αποδεκτό από τις μάζες. Παράλληλα, η παγκόσμια οικονομική κρίση, που επηρέασε και την ελληνική οικονομία, αποσταθεροποιούσε ακόμα περισσότερο το καθεστώς στα μάτια των μαζών.

Το Νοέμβρη του 1973, με προπομπό την κατάληψη στη Νομική λίγους μήνες πριν, οι φοιτητές του Πολυτεχνείου προχώρησαν σε κινητοποιήσεις, στην αρχή με φοιτητικά αιτήματα. Όμως, η σύνδεση των φοιτητικών αγώνων με τα πρωτοπόρα κομμάτια της εργατικής τάξης μετέτρεψε το Πολυτεχνείο σε βόμβα στα θεμέλια όχι μόνο της χούντας, αλλά και του τρόπου επιβολής του αστικού καθεστώτος μέχρι εκείνη τη στιγμή. Τα επί-

πεδα αυτοοργάνωσης και μαχητικότητας και οι πολιτικές ζυμώσεις που έγιναν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης δημιούργησαν τη βάση για τους αγώνες μετά τη Μεταπολίτευση και συνετέλεσαν στην ανατροπή της χούντας με όρους τομής με τη μετεμφυλιακή περίοδο και όχι με όρους άλλων δικτατοριών, όπως στην Τουρκία.

Ο ρόλος των πολιτικών δυνάμεων της περιόδου διακρίνεται στον επαναστατικό ρόλο που έπαιζαν δυνάμεις της άκρας αριστεράς και ευρύτερα κομμάτια της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης, και στον αντεπαναστατικό του ΚΚΕ και του ΚΚΕ Εσωτερικού. Από την αποδοχή της «φιλελευθεροποίησης» Μαρκεζίνη μέχρι τη συκοφαντία των αγωνιστών που ξεκίνησαν την κατάληψη του Πολυτεχνείου, τα κόμματα της καθεστωτικής αριστεράς στέκονταν εμπόδιο στην κινητοποίηση, αυτοοργάνωση και εξέγερση των μαζών. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν, αφού δεν μπόρεσαν να σταματήσουν την εξέγερση, ήταν να την καπελώσουν και να περιχαράκωσουν το φοιτητικό κίνημα απέναντι στους εργάτες. Από την άλλη, το άνοιγμα των αντικαπιταλιστικών προταγμάτων προς τους εξεγερμένους και η πολιτική συγκρότηση που δημιουργή-

θηκε μέσα στην κατάληψη του Πολυτεχνείου μπορεί να μην έφτασαν μέχρι την τελική νίκη, αλλά διαμόρφωσαν το περιβάλλον των εργατικών διεκδικήσεων για την επόμενη δεκαετία. Πρακτικές καταλήψεων, αμφισβήτησης της ατομικής ιδιοκτησίας, άσυλο, καταλήψεις δημόσιων κτηρίων από αγωνιστές είναι μια επαναστατική κουλτούρα και πρακτική που βασίστηκε σε μεγάλο βαθμό σε αυτή τη μεγάλη εξέγερση. Τα τανκς μπορεί να κατέστειλαν τους εξεγερμένους και να εμπόδισαν τη διεύρυνση της εξέγερσης σε ακόμα μεγαλύτερες μάζες, μπορεί να σκότωσαν δεκάδες κόσμο στον δρόμο, αλλά δεν μπορούσαν να αναστρέψουν τη διαδρομή που είχε πάρει η συνείδηση των μαζών από τον μήνα αυτό και μετά.

Σε μία περίοδο μνημονίων, αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης, Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, χρεοκοπίας των αστικών πολιτικών κομμάτων στα μάτια των μαζών και δομικής κρίσης του καπιταλισμού στην Ελλάδα, το παράδειγμα και η παρακαταθήκη αυτής της εξέγερσης είναι πιο επίκαιρα από ποτέ. Κόντρα στο παραμύθι ότι ήταν απλά μερικοί φοιτητές που πάλευαν για να έχουν απλά μια αστική δημοκρατία - πόσο μάλλον όπως τη ζούμε σήμερα - η εξέγερση του Πολυτεχνείου ήταν, είναι και θα είναι ένα σύμβολο που υπερβαίνει την προπαγάνδα των αστικών δυνάμεων και των ρεφορμιστών, που υποβαθμίζουν συστηματικά τις διαθέσεις των μαζών τότε και τώρα.

■ *Λευτέρης Π.*

Σημαντική επιτυχία σημείωσε το διήμερο εκδηλώσεων της ΟΚΔΕ, που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 4-5 Νοεμβρίου, με συμμετοχή πολλών συντρόφων και αγωνιστών από διάφορες περιοχές της χώρας.

Το διήμερο εκδηλώσεων αποτέλεσε την κορύφωση μιας μακράς καμπάνιας ενημέρωσης και δράσης της ΟΚΔΕ, η οποία κράτησε σχεδόν έναν ολόκληρο χρόνο, στα πλαίσια της οποίας εκδόθηκαν ή επανακυκλοφόρησαν πολλά σημαντικά έργα σχετικά με τη Ρώσικη Επανάσταση (μεταξύ άλλων: *Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης* του Λ. Τρότσκι, *Δέκα Μέρες που Συγκλόνισαν τον Κόσμο* του Τζ. Ριντ, *Μαρξισμός και Δίκαιο* του Ε. Πασουκάνις) και πραγματοποιήθηκαν επαναλαμβανόμενες ενημερωτικές παρεμβάσεις στις γειτονιές μεγάλων πόλεων όλης της χώρας. Επίσης, τον Φλεβάρη του 2017 είχε διεξαχθεί με επιτυχία ο πρώτος γύρος εκδηλώσεων της ΟΚΔΕ σε διάφορες πόλεις.

Το διήμερο εκδηλώσεων ξεκίνησε το Σάββατο 4 Νοέμβρη με μια επετειακή-αγωνιστική διαδήλωση της ΟΚΔΕ στο κέντρο της Αθήνας, με προσυγκέντρωση στα Προπύλαια στις 12:00. Η διαδήλωση αυτή ήταν μία από τις λίγες, αν όχι η μοναδική, που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα για το συγκεκριμένο θέμα. Η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στην Πλατεία Συντάγματος, όπου εκφωνήθηκε ομιλία για τη σημασία της

100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ Το διήμερο Εκδηλώσεων της Ο.Κ.Δ.Ε.

ιστορικής επετείου και την επικαιρότητα της Οκτωβριανής Επανάστασης. Έπειτα η διαδήλωση συνεχίστηκε προς τα Προπύλαια, όπου οι διαδηλωτές τραγούδησαν τη *Διεθνή*. Προηγουμένως, στην Πλατεία Συντάγματος απέναντι από τη Βουλή, η διαδήλωση σταμάτησε στο σημείο όπου βρίσκονταν συγκεκριμένοι σύριοι πρόσφυγες, οι οποίοι πραγματοποιούσαν απεργία πείνας με βασικό αίτημα να τους επιτραπεί να επανενωθούν με τις οικογένειές τους. Εν μέσω συνθημάτων υπέρ των μεταναστών και κατά των ιμπεριαλιστικών πολέμων και επεμβάσεων, αντιπροσωπεία της ΟΚΔΕ ανέγνωσε ψήφισμα υποστήριξης του αγώνα και εξέφρασε την υποστήριξη και αλληλεγγύη της στους αγωνιζόμενους μετανάστες.

Μεταξύ των συνθημάτων των διαδηλωτών ξεχώρισαν τα: «δόξα και τιμή στον Κόκκινο Οκτώβρη», «ούτε κοινοβούλια ούτε σταλινισμός, εργατικά συμβούλια και διεθνισμός», «αυτοί με τη σαπίλα του καπιταλισμού, εμείς με τον Οκτώβρη του σοσιαλισμού» και «Λένιν και Τρότσκι χτίσανε μαζί, το εργατικό κράτος, την Τρίτη Διεθνή».

Οι εκδηλώσεις μεταφέρθηκαν στο χώρο του Πολυτεχνείου (Πατησίων, κτίριο Γκίνη), όπου, έπειτα από γεύμα, στις 17:00 ξεκίνησε η πρώτη από τις τρεις προγραμματισμένες συζητήσεις, με θέμα «Από τον Φλεβάρη στον Οκτώβρη: Μάζες, Σοβιέτ, Κόμμα». Ομιλητές ήταν οι Ηρακλής Χριστοφορίδης (ΟΚΔΕ), Χρήστος Κεφαλής (συγγραφέας, περιοδικό *Μαρξιστική Σκέψη*) και Sylvie Marechal (Γαλλία, τροτσκιστική οργάνωση *Lutte Ouvriere*). Το ενδιαφέρον των ομιλητών επικεντρώθηκε στις μεταβολές που έλαβαν χώρα στις ιδέες και την πρακτική των ρώσικων μαζών,

οι οποίες έλυσαν τα σημαντικά προβλήματά τους (πόλεμος, διανομή γης, εργατικά δικαιώματα, εθνικό ζήτημα) διαγράφοντας μια επαναστατική πορεία από τον Φλεβάρη ως τον Οκτώβρη του 1917, καθώς και στη σχέση μεταξύ μαζών, οργάνων αυτο-οργάνωσης και αντι-εξουσίας και επαναστατικού κόμματος. Την εκδήλωση χαιρέτισε ο Βασίλης Μηνακάκης εκ μέρους του ΝΑΡ, ο οποίος κατέθεσε την άποψη της οργάνωσής του για τα επαναστατικά γεγονότα στη Ρωσία.

Την Κυριακή 5 Νοέμβρη οι εκδηλώσεις συνεχίστηκαν στις 10:00, με συζήτηση με θέμα «Η Οικοδόμηση της 3ης Διεθνούς». Οι ομιλητές περιλάμβαναν τους Γιάννη Σμυρλή (ΟΚΔΕ) και Δημήτρη Κατσορίδα (επιστ. συν. ΙΝΕ/ΓΣΕΕ), οι οποίοι εστίασαν στους λόγους που επέφεραν την πολιτική παρακμή της 2ης Διεθνούς κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, στα βήματα οικοδόμησης της 3ης Διεθνούς, στον ρόλο των Λένιν και Τρότσκι, καθώς και στις προγραμματικές αρχές και την επέμβαση της 3ης Διεθνούς στα επαναστατικά γεγονότα ανά τον κόσμο. Αναδείχθηκε επίσης ο εκφυλισμός και η διάλυση της 3ης Διεθνούς από τη σταλινική γραφειοκρατία και η αναγκαιότητα για την οικοδόμηση της

4ης Διεθνούς στις μέρες μας. Στα πλαίσια της συζήτησης που ακολούθησε πραγματοποιήθηκε χαιρετισμός-τοποθέτηση από τον Θοδωρή Παπαδόπουλο εκ μέρους του Αριστερού Ρεύματος - ΛΑΕ.

Το διήμερο ολοκληρώθηκε, έπειτα από γεύμα, με την τελευταία συζήτηση με θέμα τον σταλινισμό και την πολιτική επανάσταση. Ομιλητές ήταν οι Σταύρος Σκευός (ΟΚΔΕ), Νίκος Στραβελάκης (οικονομολόγος, ΕΚΠΑ) και Josep Lluís (Καταλονία, τροτσκιστική οργάνωση *Διεθνιστική Πάλη* - UIT). Στα πλαίσια της συζήτησης πραγματοποιήθηκε παρέμβαση από τον Αρί Cerciyán (Τουρκία, τροτσκιστική οργάνωση *Εργατικό Μέτωπο* - LIT). Το ενδιαφέρον επικεντρώθηκε στους λόγους για την επικράτηση του σταλινισμού στην ΕΣΣΔ και στην πάλη για την ανατροπή της σταλινικής γραφειοκρατίας και τη διάσωση των επαναστατικών μαρξιστικών-λενινιστικών αρχών από την Αριστερή Αντιπολίτευση του Τρότσκι και την 4η Διεθνή, ενώ αναδείχθηκε η αναγκαιότητα και το εργατικό-δημοκρατικό περιεχόμενο της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας - Δικτατορίας του Προλεταριάτου στις μέρες μας.

